De club uit Rustoord

B. van Huët

bron
B. van Huët, *De club uit Rustoord*. Met illustraties van Adri Alindo. De Erven de Wed. J. van Nelle, Rotterdam 1931

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/huet028club01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

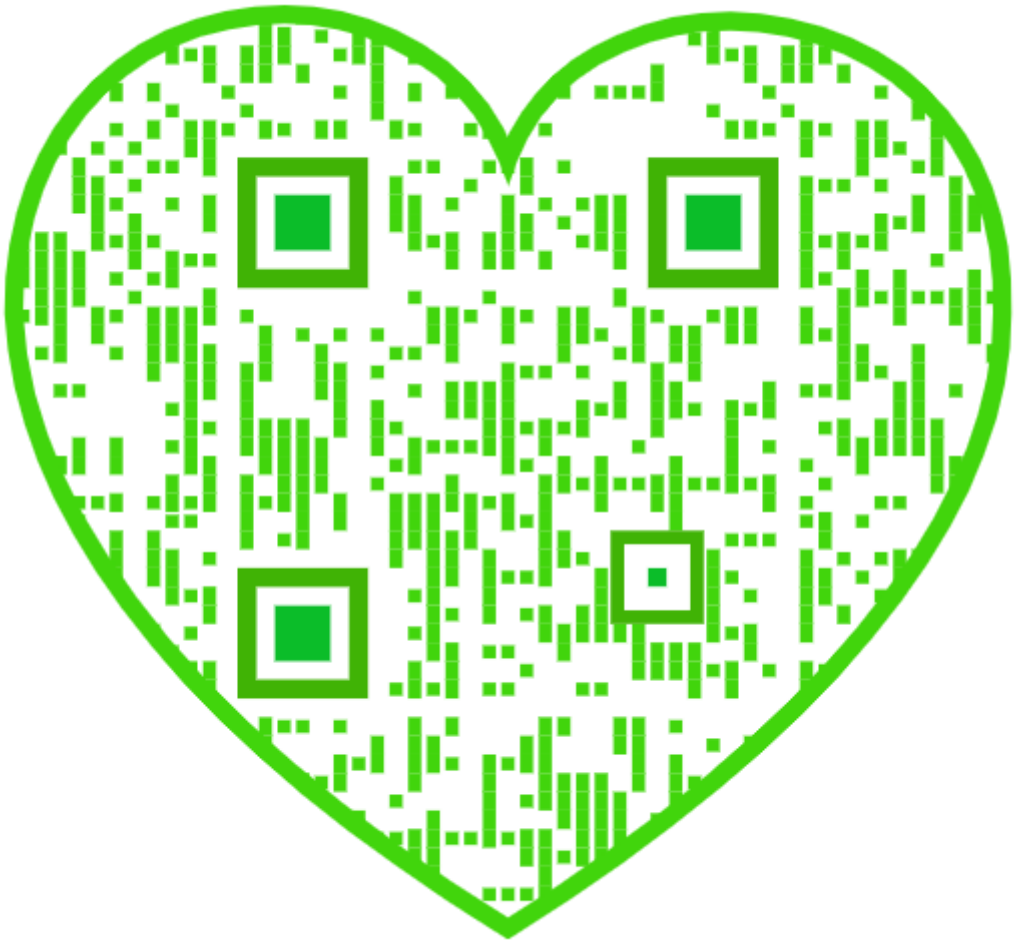

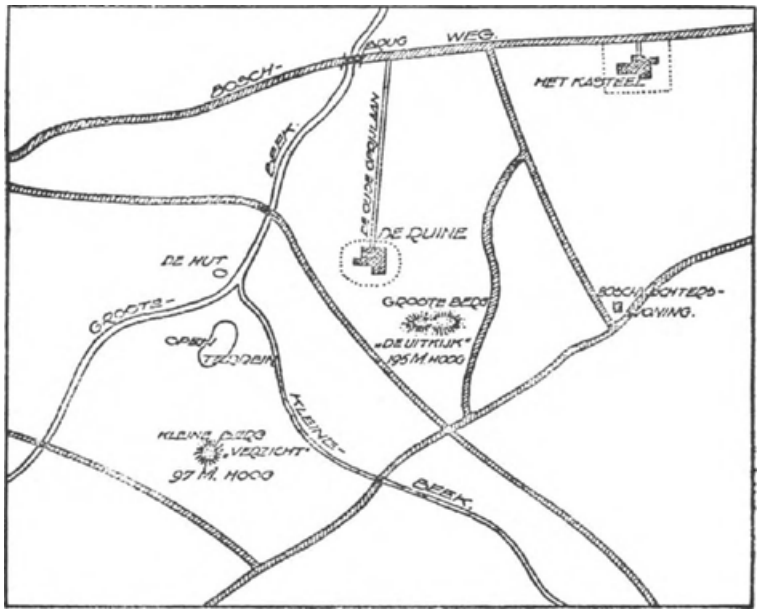

Het bosch waarin ‘De club uit Rustoord’ haar avonturen beleefde.

Hoofdstuk I.
Waarin we kennismaken met een geestdriftig troepje jongens.

‘Hei, Wim, hé, hoor eens, hallo, luister eens, droomer!’

Hijgende en blazende kwam Cor de Groot over den smallen Boschweg aandraven, terwijl hij onophoudelijk zwaaide met een grooten, witten zakdoek, om de aandacht van zijn vriend te trekken, die aan den kant van den weg in het gras lag.

De aangeroepene hoorde niets, of veinsde althans niets te hooren, want hij bleef met strakken blik voor zich uit staren, alsof hij bezig was met de oplossing van een moeilijk vraagstuk, dat op den stam van een der boomen vóór hem stond geschreven.

‘Hé, Wim, pff, pff, hé, pff, pff; Wim, ik, èh, is me dat loopen; ik struikelde, pff, haast, hé, hé, over mijn eigen beenen.’

Wim had den laatsten uitroep gehoord en, hetzij dat hij nu eerst de tegenwoordigheid van zijn vriend gewaar werd, of meende hem beter te kunnen antwoorden als deze wat meer genaderd was, hij richtte zich thans in zittende houding op, staarde een wijl naar het verhitte gelaat van den hardlooper en sprak op ernstigen toon: ‘Dat 's je eigen schuld, door langzaam te loopen was je ook wel bij me gekomen.’

‘Ja, pff, dat 's waar, dat had je me wel wat eerder kunnen zeggen,’ merkte Cor niet erg snugger op, terwijl hij zich naast zijn kameraad in 't gras liet neervallen.

Wim schoot in den lach, hij kende zijn vriend te goed, om boos te worden over zoo'n dom verwijt.

Hij kruiste zijn armen onder zijn hoofd, trok de knieën op en wachtte geduldig tot Cor wat op adem zou zijn gekomen, om het nieuws, dat deze waarschijnlijk had, aan te hooren.

Wij zullen Cor even laten uitblazen en onderwijl wat meer van hem en zijn vriend vertellen.

Willem van Duin en Cor de Groot waren vrienden. Ja, wat meer zegt, boezemvrienden.

Zij woonden in het welvarend dorp Rustoord, dat gelegen is in een der boschrijkste streken van ons vaderland.

De bewoners hielden zich voor het meerendeel met den landbouw bezig en ook de ouders van beide jongens verdienden hun brood op den akker.

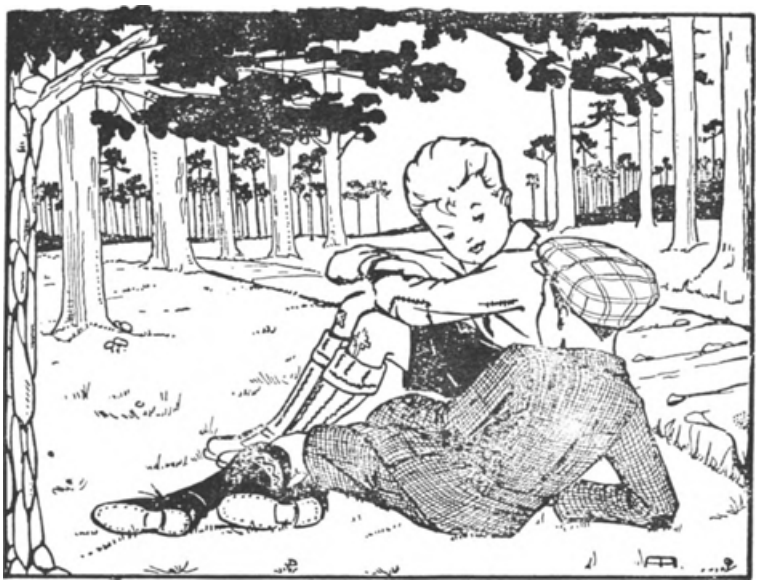

Wim en Cor waren even oud en, daar er maar één school in het dorp was, moesten zij noodzakelijk daarheen; en nu hadden zij het zoo klaar gespeeld, dat zij naast elkaar waren komen te zitten, hetgeen niet weinig de vriendschapsbanden had versterkt, ook al doordat zij begrepen dat twee vaak meer weten dan één.

Waarin zij echter ook nog meer mochten overeenstemmen, zeker niet in hun karakter.

Wim was kalm van aard en overdacht altijd eerst wat hij in een moeilijk geval moest zeggen of doen, terwijl Cor, erg onnadenkend, kon antwoorden en handelen, zonder zich af te vragen, of het wel goed was en daardoor soms de ongerijmdste beschuldigingen uitte en de domste dingen deed.

Eén heel goede eigenschap bezat Cor echter.

Of kunnen wij het wel een eigenschap noemen?

Cor gevoelde namelijk in een lastig geval soms ineens wat hem te doen stond en met de hem eigen voortvarendheid bracht hij zijn ‘inval’ dan ten uitvoer, wetende dat hij niet missen kon.

Wim en de andere schoolvrienden noemden dit ‘de goede invallen’, en in 't vervolg zullen we zien, dat Cor veel ‘goede invallen’ had.

Doch laten wij thans aanhooren wat hij wenschte te vertellen.

‘Wel,’ verbrak Willem het stilzwijgen, toen hij meende dat Cor genoegzaam op adem was gekomen, om zonder veel zuchten en puffen een geregeld gesprek met hem te voeren, ‘wel, heb je veel nieuws?’

‘Groot nieuws, ik heb je wat te zeggen over de club.’

‘Over de club?’ Wim was opeens één en al oor.

Hij had juist een dag te voren zijn schoolkameraden de vraag gedaan of zij een club wilden vormen, een goede, flinke vereeniging, waarvan de leden elkander konden vertrouwen en helpen, waarmede ook.

Zijn voorstel was met groot gejuich begroet en de vereeniging bestond reeds, nog vóór Wim het doel had bekend gemaakt, waarvoor de club werd gevormd.

Wim had zich vol verwachting opgericht en als een bliksemstraal schoot het door zijn hoofd: ‘Cor heeft een goeden inval.’

‘We moeten,’ zei Cor, ‘zoo spoedig mogelijk een vergadering beleggen en een reglement samenstellen, want vanmorgen hoorde ik de jongens al zeggen, dat ze niet eens kunnen merken, dat er een vereeniging bestaat.’

‘Zoo,’ zei Wim op langgerekten toon, wel wat teleurgesteld, daar Cor's ‘goeden inval’ een vanzelf sprekend feit was, daar iedere vereeniging een reglement moet hebben en natuurlijk ook moet vergaderen, anders is het niet eens een vereeniging.

Cor keek Wim vol verwachting aan, alsof hij zeggen wilde: ‘Wat zeg je nu wel van zoo'n idee?’

‘Zoo,’ zei Willem nogmaals, ‘ik heb al een reglement samengesteld en zoodra we een vergadering beleggen, zal ik het voorlezen om te hooren of jullie het goedkeuren.’

‘Dat is 't toppunt!’ stootte Cor er vol verbazing uit.

‘Wat? Waar?’ vroeg Wim, ongerust naar den top van den boom vóór hem kijkend.

‘Dat reglement!’ verduidelijkte Cor.

‘O,’ vervolgde Wim, nog maar half begrijpend; ‘ik mag voor thuis in de schuur vergaderen.’

‘Hoera!’ riep Cor, ‘nu hebben we al een vergaderzaal ook. Zeg, Wim,’ vervolgde hij met eenige drift, ‘willen we vanmiddag vergaderen?’

Cor was reeds opgestaan om naar het dorp, dat ongeveer op een kwart uur afstands was gelegen van de plek waar de vrienden dit gesprek hadden, heen te snellen en de leden met dit heugelijk bericht in kennis te stellen.

‘Hoe laat?’ vroeg Wim, zonder op te staan.

Wim overwoog weer het vóór en tegen.

‘Wat denk je, zooeven hoorde ik de klok half drie slaan; over een uur in de schuur, dan hebben we ruimschoots den tijd een ieder te waarschuwen!’

‘Ja, maar ik moet in de schuur nog het een en ander opruimen, 't Is er zoo'n rommel, dat er hoogstens vier menschen kunnen zitten, en dan moeten ze nog oppassen, willen ze armen en beenen niet breken.’

‘O, dat 's niet erg,’ verklaarde Cor. ‘Jij ruimt den rommel weg, ik ga de jongens waarschuwen en als je niet klaar bent, wel, dan helpen we je een handje.’

‘Dus doen?’

‘Goed,’ zei Wim, toen hij al zijn bezwaren zoo opeens zag weggeruimd.

‘Hoera! dat gaat goed,’ riep Cor, zijn pet omhoog werpende.

't Ging echter niet goed, want de pet bleef aan een tak van den boom hangen, zoodat Cor met een beteuterd gezicht zijn eigendom aan stond te gapen, als verwachtte hij, dat zijn hoofddeksel, uit gehechtheid aan hem, vanzelf naar beneden zou komen tuimelen.

‘Ook stom,’ meende Wim te moeten opmerken, maar hij stond toch op om zijn vriend te helpen, zich weer in 't bezit te stellen van zijn rechtmatig eigendom.

Gelukkig had Cor een eindje touw bij zich en daaraan bond hij een platten steen, dien Wim ondertusschen op den weg had gezocht.

Spoedig snorde de slinger door de takken van den boom en, na een gelukkigen worp van Wim, verkoos de pet haar hoogen kapstok te verlaten en nam het touwtje meteen bezit van het vrijgekomen plaatsje, d.w.z. het touwtje had zich om den tak geslingerd en kon dus niet meer naar beneden vallen.

‘Laat maar zitten,’ zei Cor, als vreesde hij dat Wim nog pogingen in 't werk zou stellen om den slinger terug te krijgen.

‘Ga je mee?’ vroeg hij onmiddellijk daarop, toen hij zag dat Wim, inplaats van aan het verloren touwtje te denken, zijn kleeren wat afstofte.

‘Vooruit!’ riep Wim, en, als op een afgesproken teeken, begonnen beiden te hollen, zóó hard, alsof er schatten te verdienen waren voor hem, die het eerst aan zou komen.

Het resultaat van die holpartij was, dat de jongens, bij Wim's huis aangekomen, om 't hardst stonden te hijgen.

‘We zijn er,’ zei Wim, al blazende. ‘Ga jij nu de anderen waarschuwen, dan zal ik zorgen, dat de boel is opgeruimd als jullie komen.’

Zonder antwoord af te wachten, stapte Wim naar binnen en liet zijn vriend hijgen en blazen, zooveel hem lustte, daar hij begreep, dat Cor het toch weer direct op een loopen zou zetten.

* * *

Ringeling king-king; Cor belde aan bij het clublid, dat het dichtst bij Wim in de buurt woonde.

Zóó hard belde hij, dat de bewoners dachten dat er brand was.

Tot niet geringe verbazing van Cor werd de deur met een ruk geopend en verscheen de moeder van het clublid, zeer verschrikt, in de deuropening.

‘Waar is het? Zeg het eens gauw,’ vroeg de juffrouw, in haar zenuwachtigheid, harder dan noodig was.

‘In het schuurtje van Wim, om half vier,’ bracht Cor er eenigszins haperend uit, daar hij niet begreep, hoe de juffrouw al van de vergadering gehoord kon hebben.

‘Loop naar de pomp, jongen!’ kreeg Cor tot antwoord en de deur werd met een smak voor zijn neus dichtgeworpen.

Cor nam dit ‘naar de pomp loopen’ als een bevel op en met een haastig: ‘Dag, juffrouw!’ tot de gesloten deur, begon hij weer te draven, nagestaard door eenige buren, die, op het luide gebel en het harde gepraat, naar buiten waren gekomen.

Cor holde natuurlijk naar de pomp op het Kerkplein, want voor hem was die pomp de van ouds bekende verzamelplaats.

Heusch niet tot zijn verbazing trof hij daar meerdere clubleden aan.

De verschijning van Cor verwekte groote ontsteltenis.

Daar het spreken hem, door het harde loopen, onmogelijk was geworden, gaf hij een zijner medeleden een wel wat al te harden stomp in den rug en wees toen met drukke gebaren naar de kerkklok, die kwart over drie wees.

Met de grootste oplettendheid bekeken de jongens de klok, maar zij konden niets bijzonders ontdekken.

‘Verga, héhé, vergade, oei, wat heb ik, héhé, ik geloopen. Vergadering, pf, pf, om half vier, pff, héhé, vier bij Wim.’

Opeens deelde de zenuwachtigheid zich aan de toehoorders mede en wilden zij reeds wegsnellen naar Wim's woning.

‘Ho, ho,’ stotterde Cor, ‘eerst de anderen waarschuwen, jullie zijn de eersten en.....’

‘Gerrit's moeder,’ wilde hij er nog bijvoegen, maar die woorden waren overbodig, want hoe onbegrijpelijk Cor's woorden op een ander tijdstip zouden geweest zijn, thans begrepen zijn vrienden onmiddellijk, dat de andere leden nog gewaarschuwd moesten worden, dus lieten zij Cor bij de pomp uitblazen en holden zij, met geestdrift bezield, weg, om het nieuws rond te bazuinen.

Gelukkig trof men de andere leden thuis en liep, zooals Gerrit het uitdrukte: ‘alles goed van stapel.’

Alleen bij den dikken Piet, bij wien een troep van elf jongens, al hijgende en blazende, om vijf minuten voor half vier, verscheen, had men eenige moeite.

't Was dan ook een heele toer, om uit een troep schreeuwende jongens, die daarbij nog om 't hardst hijgden, wijs te worden, dat men om half vier bij Wim in 't schuurtje moest zijn.

Piet was aanstonds bereid mede te gaan, dus toog het troepje, al juichende, via het Kerkplein, waar zij den nu tot kalmte gekomen Cor. afhaalden, naar het schuurtje van Wim.

* * *

‘Wat een rommel!’ bromde Wim, toen hij de schuur binnentrad, waar eenige oude, gebrekkige meubelen stonden, in gezelschap van een paar pakkisten, planken, twee oude emmers, een berg blokjes brandhout en een zelfden hoogen stapel turf, die hem bijna deden wanhopen tijdig klaar te zijn met de inrichting van zijn vergaderlokaal.

Wim verwachtte echter niet, dat alles vanzelf op de plaats zou gaan staan, waar hij het hebben wilde, dus toog hij met moed aan den arbeid.

Eerst veegde hij den grond wat schoon met een ouden heibezem, daarna spijkerde hij een stevigen stok tegen een tafel, waaraan een poot ontbrak. De stok stak wel vijftien centimeters boven het tafelblad uit, maar dit vond Wim juist goed, want aan dit uitstekende eind kon hij met een punaise wat kladpapier vaststeken, dat hij meende noodig te hebben.

Een stoel, waaraan de leuning ontbrak, kon ook nog wel dienst doen, dus zwierde de bezem even over de zitting om haar schoon te maken.

De oude emmers werden zoolang in het kolenhok gezet en de blokjes hout wat ordelijker opgestapeld.

Tegen de turf zette Wim een paar planken. 't Was volgens hem een raar gezicht, turf in een vergaderlokaal.

De kisten werden netjes voor de tafel gezet, terwijl hij de tusschenruimte overbrugde met een stevige plank.

Daar Wim vreesde, plaats te kort te zullen komen, nam hij twee der grootste houtblokken en legde daar ook een plank over.

Een oud stuk vitrage, dat hij ergens in een hoek vond, maakte hij met een paar punaises aan het eenigste raampje vast, en toen was het vergaderlokaal in orde.

‘Ziezool’ Wim was klaar.

Hij ging op den stoel achter de tafel zitten en beschouwde met welgevallen zijn werk.

Juist toen hij er over nadacht, hoe hij zijn kameraden moest ontvangen, òf op den stoel blijven zitten, òf aan de deur gaan staan, hoorde hij opeens een geweldig rumoer bij het tuinhekje. 't Leek wel, of iemand wanhopige pogingen in het werk stelde om met hek en al binnen te komen.

‘Daar komen ze!’ dacht Wim. Boven het rumoer uit hoorde hij Cor schreeuwen.

‘Stil toch!’ riep Cor. ‘Ik kan het hek wel open maken.’

Even werd het stil.

Toen hoorde Wim dat de grendel werd weggeschoven.

Een langgerekt gepiep van de scharnieren van het hekje, die luide om ‘olie’ schenen te roepen; een bons en nog één.

Het hek was open.

Dertien paar voeten zetten zich in beweging.

Wim vernam nog eenige vertoornde uitroepen, zooals: ‘Hé, pas op, je duwt me haast in de bloemetjes,’ en: ‘Denk er om, ik hoef niet door die haag!’ en toen verschenen de leden voor de schuur.

Hijgende en puffende, met vuurroode gezichten, keken de jongens nieuwsgierig naar binnen.

De petten naar alle mogelijke richtingen wijzende, losse dassen, afgezakte kousen en de schoenveters los, ziedaar de troep, die, op de vriendelijke uitnoodiging van Wim, naar binnen stoof.

Alle leden waren opgekomen.

De vergadering kon geopend worden.

Hoofdstuk II.
Wat er alzoo op een jongensvergadering kan voorvallen.

Na eenig gestomp en geduw, benevens vele verbaasde uitroepen over de grappige inrichting van de vergaderzaal, waren allen gezeten op de plaats, hun door Wim aangewezen.

Wim nam zelf, hoewel eenigszins zenuwachtig, plaats achter de tafel.

't Was een vervelend baantje, vond hij, om dertien jongens toe te spreken, vooral als je zooiets nog nooit gedaan hebt; en dan nog al bij zoo'n officiëele gebeurtenis, het openen van de allereerste vergadering.

Hij zette zich echter op een buitengewone manier over die moeilijkheid heen, door den vergaderden niet erg beleefd te vragen, of ze nog niet uitgekletst waren, want dat er nog een hoop te bespreken viel en de vergadering al lang was geopend.

Oogenblikkelijk gehoorzaamden de leden en staarden Wim met open mond aan.

Alleen Gerrit vond het hoogst noodzakelijk op te merken, dat dit flink gesproken was.

Wim kreeg meer moed, toen hij zag, dat allen hem gehoorzaamden, dus schraapte hij zich de keel, kuchte even, zooals hij het den meester had hooren doen, als deze iets gewichtigs ging vertellen en maakte zich aldus gereed zijn eerste rede te houden.

Hij deed dit door vele woorden na te zeggen, die hij wel eens in een verslag van een vergadering gelezen had, dat in de courant had gestaan.

Het begon zoo:

‘Geachte vergadering!

Wij zijn genoodzaakt deze buitengewone vergadering te houden, ten einde onze belangen, die, ik twijfel er niet aan, ons allen zeer ter harte gaan, te bespreken.

‘Ja, dat 's waar!’ riep Piet, die meende ook wat te moeten zeggen.

‘Hou je mond toch, jô,’ zei Wim boos, ‘je maakt me in de war, en nu was ik juist zoo goed op weg.’

Schuldbewust boog Piet het hoofd en nam zich voor, niets

meer te zeggen, want, goed bezien, vond hij het toch ook wel lastig, om in de rede gevallen te worden.

‘Waar was ik ook weer?’ vroeg Wim.

‘Dat we onze belangen moeten bespreken,’ haastte Cor zich te zeggen.

‘O, ja, nu dan, we zijn genoodzaakt onze belangen te bespreken.’

‘Wat zijn dat, “belangen”?’ vroeg hier eensklaps een der leden.

‘Weet je dat niet?’ vroeg Cor verbaasd.

‘Neen, niet precies,’ gaf het lid toe.

‘Dat zijn, èhem, dat zijn, toe Wim, zeg jij het maar, jij kan het beter zeggen,’ zei Cor.

‘Belangen zijn natuurlijk, laat 'ns kijken, dat zijn, ja, dat.... belangen zijn belangen en.... enne, Piet weet het misschien nog beter te zeggen.’

‘Belangen,’ zei Piet gewichtig, ‘dat is, - 't staat in m'n handwoordenboek. Wil ik 't even halen?’ vroeg hij, toen hij zag dat allen hem verbijsterd aankeken.

‘Nee,’ zei Wim, ‘we zullen het morgen wel van je hooren, de vergadering kan niet wachten.’

‘Goed, 'k zal er om denken,’ antwoordde Piet.

Wim vervolgde zijn rede: ‘De tijdsomstandigheden zijn van dien aard, dat, willen wij niet geheel op den achtergrond geraken, wij iets moeten doen, om te toonen dat wij er ook nog zijn. Onze voorzitter is, helaas, niet aanwezig; hij is voor zaken de stad uit, maar.....’

Opeens weerklonk een daverend gelach, gevolgd door een verschrikkelijk lawaai. De zitplaatsen werden, als op een afgesproken teeken, in allerijl opzij gezet, dat wil zeggen: de leden schopten ze achteruit en op de vrijgekomen ruimte begonnen zij een krijgsdans uit te voeren, waarop menig Indiaan jaloersch zou geworden zijn.

De moeilijkste houdingen en standen werden hier uitgevoerd en aangenomen en de akeligste keelgeluiden kreeg men te hooren.

‘Hei, ho!’ brulden de jongens, ‘de voorzitter is zoek. Ps, ps, ps, ps, voorzittertje, waar ben je?’ klonk het daar tusschendoor. ‘Houdt 'm, houdt 'm, brrr, pff, pff, houdt 'm vast den voorzitter, hij gaat 'r van door, hij is 'r van door, hij is zoek, zoek, zoek, zoek, zoek!’

Wim was opgeschrikt door deze verregaande wanordelijk-

heid en stond nu dit tooneel met een mengeling van ergernis en verbazing aan te zien.

Eerst was hij boos, dat hij weer gestoord werd in zijn redevoering, doch toen hij zag dat de anders zoo kalme Piet zich ook met een: ‘Hei, ho, hij is zoek!’ te midden der dansers wierp, begreep Wim, dat hij iets raars gezegd had, dus danste hij al spoedig verwoed met den troep mee.

Gelukkig kwam aan dat gespring, gelijk trouwens aan al zulke woeste dansen, spoedig een einde, en zocht de een na den ander buiten adem zijn zetel weer op.

Weldra zaten nu onze jongens met roode, verhitte gezichten om het hardst een locomotief na te doen.

Gerrit alleen zat nog wat na te trappelen. Hij verklaarde de trilling nog in zijn beenen te voelen.

Voor een herhaling van den vreugdedans bestond echter geen vrees, want daarvoor waren allen op 't oogenblik te vermoeid.

Nadat men elkander een wijl stilzwijgend had zitten bewonderen, verklaarde Wim zijn rede te willen voortzetten.

‘Goed!’ riep een der leden, ‘de trein is vertrokken.’ Hiermede doelde hij op het gehijg en geblaas van zooeven.

Wim had begrepen, wat voor domheid hij gezegd had en nu liet hij het voorkomen, of hij dit met opzet had gezegd.

Dit was nu wel niet mooi van Wim, maar jullie moet niet vergeten, dat Wim ook zijn gebreken had en heusch geen zoete brave jongen was, zooals jullie misschien denkt.

Wim vervolgde dus: ‘Jullie vindt het natuurlijk stom van me, dat ik zei: “De voorzitter is voor zaken de stad uit,” maar daar bedoelde ik mee, dat we geen voorzitter hebben, dus verstandig zouden doen met er een te kiezen.’

‘O, o,’ zuchtte de dikke Piet, die nog al philosophisch was aangelegd, ‘wat een wijze opmerking is dat, daaraan heeft nog niemand gedacht.’

Om dit gezegde moesten allen weer hartelijk lachen, wat volgens Wim het toppunt van domheid was, want hij was het volkomen met Piet eens, hoewel hij dit niet zei; 't staat niet netjes, om zijn eigen woorden ‘wijs’ te noemen.

‘Ik zal jullie allemaal een briefje geven, waarop je den naam moet zetten van hem, dien je graag tot voorzitter wilt hebben. Die briefjes vouw je dicht en doe je in mijn pet en wanneer we klaar zijn met stemmen, zal Piet misschien wel de namen willen noteeren.’

Piet verklaarde geen bezwaren te hebben tegen dit baantje, dus deelde Wim de briefjes uit en nam de stemming een aanvang.

De jongens schenen dit stemmen nogal een zwaar werkje te vinden, te oordeelen naar het drukke geschrijf en het langzame tempo, waarin de briefjes binnenkwamen.

Toen de anderen hun stem al hadden uitgebracht, waren Piet en Frits nog druk bezig.

Eindelijk wierp Frits zijn biljet in de pet, spoedig gevolgd door het briefje van Piet. Wim zou nu de briefjes open maken en Piet noteeren, doch juist, toen Wim zijn hand naar de pet uitstak, greep Piet met een vlugge beweging het hoofddeksel van de tafel en schudde de stembiljetten flink door elkaar.

‘Wat is dat nu, vroeg Wim, ‘'t zijn toch geen lootjes?’

Piet verklaarde echter, dat het zoo hoorde en daar het reeds gebeurd was, liet men het maar zoo.

Vijfmaal las Wim zijn eigen naam, toen kwam een briefje, waarop met groote letters geschreven stond: ‘Ik wil wel voorzitter zijn.’

‘Wat is dat voor een briefje, wat heeft dat te beteekenen?’ vroeg Wim aan Piet, die nog druk bezig was met noteeren.

Ook de andere jongens keken verbaasd naar den dikkerd, alsof deze alleen de oplossing kon geven.

‘O,’ klonk opeens de stem van Frits op verheugden toon, ‘dat is van mij!’

‘Eén stem voor Frits,’ verklaarde Wim.

‘Neen,’ zei Piet, ‘je mag niet op jezelf stemmen, dat is ongeldig.’

Het meerendeel der jongens bevestigde deze uitspraak, dus werd Frits' briefje als ongeldig verklaard en ter zijde gelegd.

Nog vier biljetten volgden met den naam van Cor en toen kreeg Wim een briefje te pakken, waarop een teekening stond.

‘Een teekening, ongeldig,’ wilde Wim reeds verklaren, doch daar nam Piet geen genoegen mee.

‘Je kunt duidelijk zien, wie het is,’ zei hij, hoewel Wim hem niet eens de teekening had laten zien.

De meerderheid moest dus weer beslissen.

Het briefje werd ter beoordeeling rond gezonden en allen verklaarden eenparig, dat niemand anders dan Wim bedoeld werd, daar hij de eenigste was, die op een stoel achter een

tafel zat en de teekening een klein poppetje voorstelde, gezeten op een onmogelijk grooten stoel achter een kleine tafel met een heel langen poot, die de lat moest voorstellen, welke Wim aan de tafel had gespijkerd.

Aldus kreeg Piet weer te noteeren: ‘Eén stem voor Wim.’

De verdere opmaking van het aantal stemmen verliep vlot, want op de nog overgebleven briefjes stond duidelijk een naam te lezen, zoodat Piet, na even geteld te hebben, het volgende resultaat bekwam:

Wim	8 stemmen
Cor	5 stemmen
Ongeldig	1 stem
———	
Totaal	14 stemmen

wat klopte met het aantal jongens, die aanwezig waren.

Wim was dus tot voorzitter benoemd en als zoodanig moest hij de vergadering verder leiden.

Hij stelde voor om Cor, daar deze vijf stemmen had, tot penningmeester aan te stellen, een voorstel, dat door alle leden werd aangenomen, want opnieuw stemmen vonden zij niet noodig.

Nu moest er nog iemand gevonden worden, die toezicht wilde houden op de eigendommen der vereeniging en alles netjes in orde hield.

Tevens had men een secretaris noodig, daar er in de naaste toekomst wel veel te schrijven zou zijn.

Gelukkig trof het, dat Piet nogal dik was, veel vrijen tijd had, daar hij niet met de vlugge spelen van de jongens kon meedoen, netjes was en bovendien prachtig kon schrijven, zoodat hij bij uitstek geschikt was om deze twee functiën te vervullen.

De vereeniging had nog wel geen eigendommen, maar die konden nog komen en het was beter, dat er nu reeds iemand was, die dan de eigendommen zou bewaren.

Piet had alweer geen bezwaren en wilde zijn nieuwe betrekking als secretaris-schatbewaarder met nauwkeurigheid vervullen.

‘Meer bestuursleden zijn niet noodig,’ besliste Wim en de gansche vergadering schudde van ‘neen,’ want men vreesde dat allen anders bestuursleden zouden worden en er geen gewoon lid zou overblijven.

Nadat dit beslist was, vertelde Wim, dat hij een reglement

had gemaakt en dit wilde voorlezen, om te hooren of er nog veranderingen in gemaakt moesten worden.

Alle leden en de bestuursleden waren verrukt.

Met een deftig gezicht diepte Wim een verkreukeld stuk papier uit zijn broekzak op, vouwde het open, streek er eenige malen met de hand over en begon te lezen:

REGLEMENT
van de
Vereeniging: 'De Rustoordsche Vrienden.'

Hier hield hij even op.

'Vinden jullie dien naam goed?' vroeg hij.

'Ja!' riep Piet en daar deze een bestuurslid was, vonden de leden het ook goed.

'Artikel 1. De vereeniging telt.... laat eens zien,' sprak Wim tot zichzelf, terwijl hij een ieder met den vinger aanwees en daarbij zachtjes telde: één, twee, drie, vier.... elf leden en drie bestuursleden.'

'Dat 's waar,' bevestigde Cor, die nu in zijn kwaliteit van bestuurslid mede het recht dacht gekregen te hebben, den voorzitter in de rede te vallen.

'Artikel 2. We moeten ons steeds als vrienden gedragen en mogen dus nooit met elkander vechten.'

'Ja, ja, dat 's mooi, dat 's goed, een prachtartikell' riep onze Piet opeens uit, terwijl hij met uitgestrekte hand opstond, alsof hij dengene, die het niet met hem eens was, op staanden voet de deur uit zou gooien.

Werkelijk was de secretaris verheugd over het bepaalde in artikel 2, en dit niet zonder reden, want als het eens mocht voorkomen, dat Piet zich opwond en, volgens jongensbegrippen, moest vechten, dan verloor hij altijd, omdat hij door zijn lichaamsomvang niet zoo vlug was en bovendien nog een te groot trefvlak bood, zoodat zijn tegenpartij moeilijk mis kon slaan.

'Artikel 3. We mogen geen dieren plagen of hen pijn doen.'

'Dat kan je er wel uitlaten,' merkte Frits op, die de poes thuis weleens aan haar staart trok.

'Neen, dat moet er juist in, anders is het geen goede vereeniging,' zei Wim.

De andere leden bevestigden dit, dus bleef artikel 3 zooals het was.

‘Artikel 4. Wanneer een der leden in nood zit, moeten de anderen hem helpen.’

Nauwelijks had Wim uitgesproken, of een oorverdoovend gejuich brak los, want alle leden hadden weleens in nood gezeten, namelijk als ze een streek hadden uitgehaald.

Het was dus wel prettig, dat ze nu verplicht waren elkander te helpen, in ‘nood en dood,’ zooals een der geestdriftigste leden opmerkte.

‘Artikel 5. De leden en bestuursleden betalen.... cent per week contributie. - ‘Hoeveel zullen we betalen?’ vroeg de voorzitter, daar hij niet wist, wat de leden zouden kunnen missen.

‘Drie cent,’ zei Hendrik, een lid, dat tot hiertoe alles goed had gevonden, maar nu toch ook een woordje mee wilde spreken.

‘Neen, 7 cent,’ zei Frits.

‘Jij zou de vereeniging ineens rijk willen maken,’ zei Johan, die nooit goed bij kas was, op verontwaardigden toon.

‘Verschil samen deelen, vijf cent dan?’ vroeg Cor.

‘Dat 's heel goed,’ stemde Piet toe.

Na eenig aarzelen, onder anderen vroeg een der leden nog of hij in termijnen mocht betalen, d.w.z. om den anderen dag één à twee centen, werd dit voorstel aangenomen en schreef Wim een 5 in het open plaatsje van het laatst door hem opgelezen artikel.

‘Artikel 6. In alle andere voorkomende gevallen moet het bestuur beslissen.’

‘In orde,’ besloot Piet, die zag, dat Wim klaar was met lezen.

‘In orde!’ herhaalde de gansche vergadering.

Wim was verbazend in zijn schik. Hij had niet gedacht, dat het zoo gemakkelijk zou gaan en daarom tijdens het voorlezen zijn potlood zorgvuldig achter het rechteroor bewaard, om het onmiddellijk bij de hand te hebben, zoodra een verandering in een der artikelen noodig mocht zijn.

‘Zeg, Piet,’ begon hij, ‘schrijf jij nu die artikelen netjes over, dan kunnen we die bewaren of desnoods ergens ophangen, opdat een ieder ze goed kan lezen.’

‘Heel goed,’ antwoordde de dikkerd, ‘ik zal mijn best doen het geheel zoo netjes mogelijk te schrijven.’

‘Dan moet ik u, uit naam van de vereeniging, onzen dank betuigen voor de bereidwilligheid, waarmede gij die moeilijke

taak op u genomen hebt en wij hopen, dat gij nog lang voor de vereeniging zult willen werken.'

Na dit gezegd te hebben, maakte Wim een sierlijke buiging in de richting van Piet, die tijdens deze toespraak was gaan staan en, volgens een der leden, een uitstekend gelaatskenner, wanhopige pogingen in 't werk stelde, een traan weg te pinken.

Alle vergaderden waren diep onder den indruk van dit slot en huldigden het bestuur, door zoo hard mogelijk in de handen te klappen en daarbij te schreeuwen, dat het een aard had.

'Nu moet ik den leden nog meedeelen, dat zij aanstaanden Woensdagmiddag, om 2 uur, hier verwacht worden, ten einde gezamenlijk een tocht door de bosschen te ondernemen. Hiermede,' Wim rees van zijn stoel op, 'is deze vergadering gesloten.'

Een geweldig rumoer in de schuur, het benauwde geschreeuw van menschen, die meenen, dat ze platgedrukt worden, het eenige malen herhaald gepiep van het tuinhekje, daarna een leven alsof het dorp stormenderhand genomen werd, ziedaar het slot van de zoo schitterend geslaagde vergadering.

Hoofdstuk III.
Waarin de bewoners van Rustoord tot de ontdekking komen dat de schoenmaker niet wèl bij het hoofd is.

‘Zeg eens, ben je van plan jezelf te slachten?’ zoo begroette Louis, een der clubleden, den dikken Piet, die op het erf achter zijn huis op een levensgevaarlijke manier met een bijl stond te zwaaien.

Werkelijk vreesde Louis, dat Piet bij een al te krachtigen slag het leven zou laten, zóó spande dit jongmensch zich in.

Piet had zich omgedraaid, keek den spreker eenige oogenblikken met een gezicht, rood van inspanning, aan, haalde toen bedaard zijn zakdoek te voorschijn, wischte zich het zweet, dat in groote droppels op voorhoofd en neus parelde, weg, pufte even en riep toen, alsof hij Louis eerst nu ontdekte: ‘Ha, ben jij daar ook?’

‘Natuurlijk,’ zei Louis, alsof dit vanzelf sprak.

‘Als je zin hebt, kan je meewerken, we kunnen nog best iemand gebruiken.’

‘We?’ vroeg Louis.

‘Ja, Bertus helpt ook meê, hij is nu naar huis, om nog wat schroeven en spijkers te halen, we zijn bezig een wagen te maken.’

‘Fijn, ik doe ook meê, op voorwaarde, dat ik ook eens met dien wagen mag rijden.’

‘Ja, dat weet ik niet, hij is voor de club,’ zei Piet met een bedenkelijk hoofdschudden.

‘Dan is-ie nu toch nog van jou?’ meende Louis.

‘Maar als ik 'm weggeef, niet meer.’

‘Dan gaan we er eerst wat mee rijden vóór je hem weggeeft; we moeten toch eerst een proeftocht houden?’ vond Louis.

‘Ja, dat 's waar.’ Langzaam en plechtig knikte het dikke hoofd. In zijn ijver had Piet daar niet aan gedacht. ‘Je helpt nu toch mee?’ vroeg hij nogmaals aan Louis.

‘Dat zullen we hebben, als je maar zegt, wat ik moet doen.’

‘Dat zal ik,’ zei Piet, weer met een gewichtig hoofdknikken.

Met kennersblikken inspecteerde Piet de verschillende

deelen van zijn wagen en toen zich tot Louis wendend, sprak hij triomfeerend: ‘Je hoeft niet meer te helpen, we zijn gelukkig al klaar. - Maar je mag toch meedoen, als we gaan proefrijden,’ liet hij er onmiddellijk op volgen, toen hij zag dat het gezicht van Louis betrok.

‘Dat is aardig van je, je bent een fideele vent!’ juichte Louis, die verbazend in zijn schik was, nu hij niet genoodzaakt was te timmeren, iets waar hij geweldig het land aan had, daar hij zich weleens bij het houtjeshakken zóó gevoelig op zijn vingers had geslagen, dat hij steeds nog pijn meende te voelen, zoodra hij maar een bijl zag of iemand hoorde hakken.

Van dien tijd af noemde hij timmeren een levensgevaarlijken arbeid.

Piet bukte zich om ten tweeden male de onderdeelen van zijn wagen aan een nauwkeurig onderzoek te onderwerpen, hetgeen een verbazend zwaar werkje scheen te zijn, want hij pufte en blies daarbij als een locomotief, die ‘gang’ maakt.

‘Weet je, dat het al haast twee uur is?’ schrok Louis ineens op.

Onmiddellijk staakte Piet zijn werkzaamheden, dacht even na en zei toen: ‘'t Geeft niets, het is Woensdagmiddag, we hebben toch vrij.’

‘Dat 's niet waar, we zouden met de club de bosschen ingaan.’

‘O, hemeltjelief, daaraan heb ik niet gedacht!’ riep Piet uit. En met een zwaai, waarvan heel zijn lichaam trilde, gooide hij zijn bijl, die hij tot nu toe steeds in de hand had gehouden, bij de wielen van den wagen neer en, na aan Louis gevraagd te hebben of hij even wilde wachten, holde hij naar binnen.

Geen minuut later kwam hij weer terug.

‘Als we wat doorstappen kunnen we nog net op tijd bij Wim zijn,’ zei Piet.

‘En Bertus dan?’ vroeg Louis. ‘Als hij naar huis is, moeten we hem waarschuwen, want hij zal er misschien ook niet om denken.’

‘Ja, dat is mogelijk, maar weet je wat, Louis, loop jij hard naar zijn huis, dan ga ik vast naar Wim. Jij kunt harder loopen dan ik, dus is het beter dat je alleen gaat.’

‘Goed,’ vond Louis, maar net wilde hij er vandoor gaan, toen hij Bertus al in de verte zag aankomen.

Met de handen als een trompet voor den mond brulden beiden gelijktijdig: ‘Bertus, 't is haast twee uur!’

Het eenig antwoord dat zij ontvingen was een vriendelijk hoofdknikje.

‘Dat zie ik ook wel,’ dacht Bertus, na even op de torenklok gekeken te hebben; ‘wat een onzin om dat zoo uit te brullen of het wonder wat beteekent.’

Maar toen hij zag, dat Piet en Louis het op een loopen zetten, dacht hij toch even na.

'n Moment stond hij stil, ging toen twee stappen vooruit en eensklaps, als een pijl uit den boog, holde hij zijn vrienden na.

Hij keek niet uit waar hij liep, zoodat hij tamelijk onzacht tegen den slager aanbotste, die juist aankwam.

‘Hola, ezelsveulen, uilskuiken, wat moet dat?’ schreeuwde de slager nijdig, terwijl hij Bertus met ijzeren knuisten vastgreep.

‘'t 't 't 't Is haast twee uu.... uur,’ stotterde Bertus, niet wetende wat hij zoo gauw moest antwoorden.

‘Hé, wat zeg je’ schrok de slager, terwijl hij op zijn horloge keek. ‘Goeie genade, jongen, je hebt gelijk. Hier,’ en daarbij grabbelde hij in zijn zak; ‘hier heb je een dubbeltje voor je boodschap, maar een beetje kalmer had je het me ook wel kunnen zeggen.’ Dit voegde hij den verbaasden Bertus toe, terwijl hij hem het dubbeltje in de hand stopte.

Tot niet geringe verwondering van Bertus zette de slager het op een loopen.

Veel tijd om over dit zonderling geval na te denken had Bertus niet, dus borg hij zijn dubbeltje zorgvuldig weg en rende verder.

* * *

Voor het open venster zat de dorpsschoenmaker en liet, terwijl hij een vroolijk deuntje floot, den hamer lustig op en neer gaan.

De schoenmaker was een vroolijk man en alle menschen lieten graag hun schoenen bij hem maken, want hij leverde puik werk. Toch had hij het niet al te breed, daar de boerenbevolking meestal op klompen liep en het is een bekend feit, dat iemand, die klompen draagt, geen schoenmakersklant is.

Eén slechte karaktertrek bezat onze schoenmaker echter.

Hij was verbazend nieuwsgierig.

Daardoor kwam hij natuurlijk wel veel te weten en als iemand de gebeurtenissen van den dag wilde hooren, ging hij naar den schoenmaker.

Dit was natuurlijk zeer streelend voor den man, zoodat hij

dikwijls met een air van gewicht tot zijn vrouw zei: ‘Ik ben eigenlijk het “Rustoordsche Nieuwsblad.”’

Nieuwtjes opdoen was zijn lust en zijn leven, daarvoor liet hij zelfs zijn werk soms in den steek.

Nu had die ontmoeting tusschen Bertus en den slager toevallig recht tegenover des schoenmakers woning plaats.

En zooals vanzelf sprak, stak de lapper zijn hoofd uit het raam om te zien wat er gaande was.

Hij begreep er intusschen nog minder van dan Bertus.

Daar ging de slager, hij holde of minstens 25 veldwachters hem op de hielen zaten en juist in tegenovergestelde richting draafde Bertus alsof hij den titel van ‘kampioen hardlooper’ op zijn naam wilde brengen.

‘Zeker iets ernstigs gebeurd,’ dacht onze schoenmaker, ‘daar moet ik even achter zien te komen.’

‘Vrouw!’ riep hij door de half geopende deur naar het achterhuis, ‘vrouw heb je nog vleesch noodig!’

‘Groote grutten, mensch!’ riep de juffrouw, die net bezig was deze pap te koken, ‘is me dat schrikken. Je weet toch wel,’ liet zij er haast huilend op volgen, ‘dat we alleen 's Zondags vleesch eten, in de week kan het er niet af, dat zeg je zelf immers altijd.’

De schoenmaker was opgestaan en liep nu, nog met het schootsvel om, en den hamer in de hand, vastberaden door de kamer.

‘Ja, dat weet ik wel,’ antwoordde hij, terwijl hij probeerde een ernstig gezicht te zetten, ‘maar ik heb opeens zoo'n trek in vleesch gekregen, dus zal ik maar een pondje halen.’

‘Wil ik 't dan maar doen,’ vroeg de schoenmakersvrouw.

‘Nee, dat zal ik wel doen, zorg jij maar voor de grutten.’

De schoenmaker wilde voor zijn vrouw niet weten, dat hij op zoek was naar een belangwekkend artikeltje voor zijn Nieuwsblad en dat zijn trek in vleesch maar een smoesje was.

Hij gunde zich geen tijd om zijn pet, die haast altijd zoek was als hij ze gauw moest hebben, op te zoeken en liep blootshoofds, zoo hard mogelijk, naar den slager. Daar bestelde hij met een gewichtig gezicht een pond mager vleesch met een vet randje.

Terwijl de slager zijn best deed z'n klant in de puntjes te bedienen, stond deze te peinzen hoe hij het best een gesprek aan kon knoopen om te hooren wat er gebeurd was.

Ongelukkig had onze vriend de rare gewoonte om, als hij

na stond te denken, den top van zijn wijsvinger tegen zijn voorhoofd te drukken, terwijl zijn groote oogen dan strak op den grond gericht bleven.

Zoo diep was hij in gedachten verzonken, dat hij niet eens merkte dat de slager het gevraagde al had afgewogen, ingepakt en nu op zijn geld stond te wachten.

Toen de schoenmaker maar bleef zwijgen, niet op of om keek, en zoo raar met zijn vinger op z'n voorhoofd bleef wijzen, zonder dat hij van plan scheen te betalen, zei de slager op niet al te gerusten toon: ‘Vijf-en-negentig cent, alsjeblieft,’ schoenmaker.’

‘Hé, wat, waarom?’ vroeg deze, uit zijn gepeins opschrikkend.

‘Wel, voor het vleesch natuurlijk.’

‘Neen, slager, je begrijpt mij niet. Kom vertel het mij maar, bij mij is een geheim zoo veilig alsof je het den rechter zelf had verteld.’

‘Een geheim? Maar man, wat klets je, ik weet van geen geheimen, je hebt je vast vergist,’ riep de slager uit, terwijl zijn ongerustheid toenam.

‘Niet! Waarom liep je knecht dan zoo hard weg? Daar moet een geheim achter schuilen en dat wil ik ontsluieren, weet je.’

‘Lieve hemel,’ flitste het opeens door het brein van den slager, ‘de schoenmaker is niet wèl in het hoofd geworden, daar moet ik een beetje voor oppassen. Ik zal hem met een zacht lijntje naar huis zien te krijgen, dan moet zijn vrouw maar weten wat ze verder met hem aan moet vangen.

‘Wacht even, schoenmaker, ik ga met je mee naar huis,’ zei de slager op z'n vriendelijksten toon, terwijl hij den winkel doorliep naar de keuken om zijn vrouw even te waarschuwen.

De schoenmaker was tijdens de afwezigheid van den slager bij de weegschaal gaan staan en stond nu met een ernstig gezicht, zacht bij zichzelf mompelend, de gewichten nu eens links, dan weer rechts op de schalen te zetten.

‘Bezig met kinderspel, allereerste verschijnsel bij zulk soort stakkers,’ mompelde de slager angstig, toen hij den armen man daarmee doende zag.

‘Het leven, slager, is gelijk een weegschaal,’ begon op somberen toon de schoenmaker, toen de slager naast hem stond. ‘Kijk, deze schaal heet “verdriet” en deze “geluk.” Wanneer nu het verdriet zwaarder is dan het geluk, moet men er iets

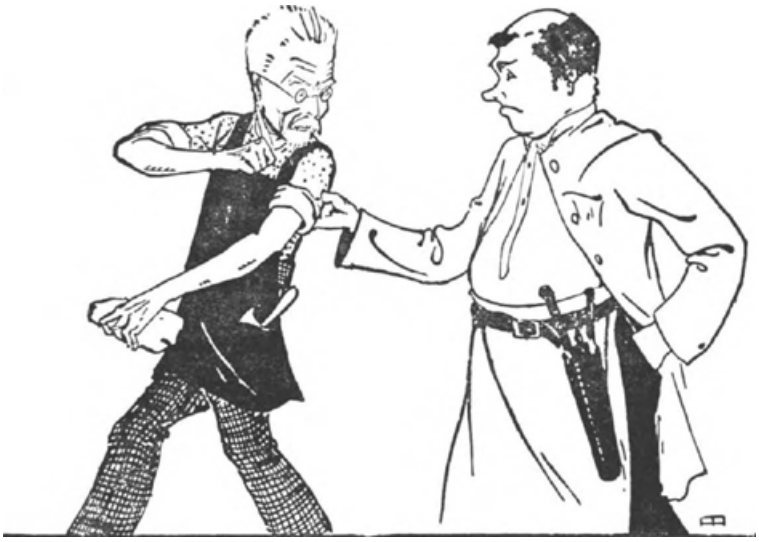

van afnemen en dit mededeelen aan een ander, kijk, zoo.’ De schoenmaker nam langzaam en plechtig het half onsje van den verdrietigen kant van de weegschaal, zoodat de gelukkige kant nu daalde. ‘Het geheim drukt je zwaar slager. Kom,’ vervolgde hij na een benauwend zwijgen, waarin men de gejaagde ademhaling van den slager duidelijk kon hooren; ‘zeg mij nu maar wat je drukt, ik ben een goed vriend, heusch.’

‘Ja,’ zei nu de slager op vaderlijken toon: ‘kom nu maar mee, dan zal ik het je straks wel vertellen.’

‘De straat leent zich niet voor vertrouwelijke gesprekken, slager.’

‘Dan zal ik je thuis alles wel vertellen.’

‘Dat is ook goed, vooruit dan maar,’ zei de schoenmaker, terwijl hij zijn pondje vleesch opnam en den winkel uitwandelde.

Ik zal hem beet houden, dacht de slager, want je kan nooit weten wat er onderweg voorvalt.

Zoodra was onze nieuwsgierige schoenmaker dan ook niet buiten, of hij voelde zich beetgegrepen door een stevige hand.

‘Wa, wa, wat doe je nu, slager,’ vroeg hij onthutst, ‘je hoeft me niet zoo beet te houden, ik kan wel alleen loopen.’

‘Ja, dat geloof ik wel, hoor, wees nu maar kalm, dan zal ik je straks wel van alles vertellen.’

‘Maar ik wil niet vastgehouden worden, ben je niet wijs,

dat hoef je niet te doen,' jammerde de schoenmaker, terwijl hij zich trachtte te ontworstelen aan den greep van den pootigen slager.

'Drommels, nu wordt hij nog woest ook; dat is het ergste wat me kan overkomen,' bromde de slager en hij greep den ongelukkige nog vaster beet.

Hoe onze schoenmaker ook jammerde en rukte, de slager bleef hem vasthouden en onderwijl sprak hij hem op zijn manier kalmeerend toe: 'Ja, ja, beste schoenmaker, ik zal je wel veilig thuisbrengen hoor, wees maar kalm en loop nu netjes over straat.'

'Ik, ik, ik,' jammerde de schoenmaker, haast huilend van pijn en woede.

'Ja, hoor, als je weer eens vleesch komt halen, krijg je een lekker stukje worst toe. Je zal vanmiddag lekker eten, ik heb je best vleesch gegeven!'

Bij zichzelf dacht de slager echter: 'Ik hoop maar dat hij nooit meer terugkomt; niet betalen en dan nog naar huis brengen op den koop toe.'

De woede van den schoenmaker was ten top gestegen. Hij gaf zijn geleider een gevoeligen trap tegen den enkel, zoodat deze met den uitroep: 'Die, duvelsche vent!' aan zijn pijn lucht gaf.

De slager kreeg echter onmiddellijk berouw over dien uitroep, want hij vreesde niet ten onrechte dat de schoenmaker nòg woester zou worden en daarom liet hij er dadelijk op volgen: ''t Is zoo'n duvelsche vent, die knecht van mij.'

'Zie je wel dat er een geheim is,' riep nu de schoenmaker triomfantelijk uit, 'ik begreep het wel, ik ben een goed menschenkenner.'

'Ja, dat weten we wel, daarvoor sta je bekend, maar stil nu, dan zal ik je thuis alles wel vertellen,' vermaande de slager en hij wees tegen eenige dorpelingen, die het tweetal nieuwsgierig gevolgd waren, op zijn voorhoofd, terwijl hij met een medelijdend hoofdknikje naar den schoenmaker wees.

De dorpelingen schudden meewarig het hoofd en bleven ons tweetal nakijken. 't Was een treurig gezicht, vonden ze.

Eindelijk, na een lastigen tocht, kwam het span bij het huis van den schoenmaker.

Eerst nu liet de slager den ongelukkigen schoenlapper los.

Nu opgepast, dacht hij, ik ga niet mee naar binnen, dank je wel. Wie weet waartoe zoo'n gek in een woeste bui in staat is.

Toen de schoenmaker zich bevrijd voelde uit den pijnlijken greep van den slager, haalde hij eerst eens diep adem, zette toen een bedremmeld gezicht, stak den sleutel in 't slot, draaide om en....

Wat er verder met hem gebeurd was wist hij zich later niet goed meer te herinneren. Het schemerde hem voor de oogen en toen hij weer goed bij kwam, lag hij languit in de gang, de deur was op slot en zijn vrouw stond, met een glas water in haar van angst bevende handen geklemd, jammerend naar hem te kijken.

De slager had, zoodra de deur was ontsloten, deze met een krachtigen stoot wijd open geduwd, den schoenmaker stevig beet gepakt en hem met een fikschen stoot naar binnen gegooid. Toen had hij de deur weer vlug dicht getrokken en was op een drafje naar zijn winkel teruggekeerd.

De schoenmaker was vrij gauw bekomen van den schrik en at dien middag met smaak zijn gratis portie vleesch, doch kon zich de overgroote belangstelling, waarin hij zich dien middag mocht verheugen, niet verklaren.

Aanhoudend liepen dorpelingen langs zijn woning, keken nieuwsgierig naar binnen, maakten een praatje met een gedienstige buurvrouw en verwijderden zich dan allen in één richting, naar den slager.

* * *

De slagersknecht was de aangewezen persoon om het geheim te ontsluieren.

Hij moest precies om twee uur een groote bestelling bij een verren klant bezorgen, maar was dit totaal vergeten. Hoogst dankbaar voor de opmerking van Bertus, die zijn baas een goeden klant en hem zijn betrekking deed behouden, gaf hij Bertus het dubbeltje.

Hoofdstuk IV.
Avonturen in het bosch.

Onbewust van hetgeen in het dorp voorviel, waren onze vrienden onder het zingen van een vroolijk deuntje op weg getogen.

Op het oogenblik dat de schoenmaker zijn boodschap deed, waren zij het dorp al uit en hadden een der zijlanen ingeslagen, die tot diep in het bosch voerden.

Het kan niet bepaald gezegd worden, dat zij erg netjes op den weg bleven loopen, want, om zoogenaamd al te groote omwegen te vermijden, baanden ze zich een weg door struiken en heesters.

Dit maakte den tocht avontuurlijker en de jongens raakten zoodoende meer bekend met verborgen plaatsen en mooie schuilhoeken.

Zoo waren ze ongeveer twee uur lang voortgegaan, al springend over greppels en kuilen, nu eens hollend, dan weer kruipend door heesters en struiken, allerlei vogels, hazen en eekhoorntjes opschrikkend door hun luidruchtig gejoel, toen Wim op een kleine open plek, dicht bij de kleine beek, ‘halt’ commandeerde en vroeg of iemand ook wist waar men nu ongeveer was.

Niemand was er achter en toen verklaarde Wim plechtig, dat ze verdwaald waren en dus eens moesten zien of ze konden bepalen waar ze ongeveer waren.

Die verklaring had een vroolijke uitwerking.

De meeste jongens vonden het wel leuk om verdwaald te zijn, al begrepen ze niet waarom Wim niet beter op den weg had gelet.

Ze dachten dat hij wel een bepaald doel zou hebben en daarom dus zoo zonder aarzelen was voortgegaan.

Wim intusschen meende dat een der jongens het bosch wel zou kennen en hun tot gids zou kunnen dienen, als het noodig mocht zijn.

Gelukkig kreeg Cor op dit oogenblik weer een van zijn ‘goede invallen.’

‘Weet je wat we moeten doen,’ zei hij.

‘Ik nog niet,’ zei Wim.

‘Wij ook niet,’ riepen de anderen.

‘Luister dan. We klimmen in de boomen, dan kunnen we misschien zien waar we ongeveer zijn, althans een bekend punt opzoeken en daar dan op aan marcheeren.’

Dit voorstel vond bijval en werd onmiddellijk ten uitvoer gebracht.

Dertien paar beenen en handen repten zich alsof het een wedstrijd gold, wie het eerst boven zou zijn.

De jongens bewezen allemaal goede klimmers te zijn, want in eenige minuten zaten in de toppen van dertien boomen even zooveel jongens, die met arendsblikken rondom zich tuurden. Maar hoe zij ook in de verte staarden, zij konden niet bepalen waar ze ongeveer waren.

Wel zagen ze heel in de verte enkele bekende punten, die voor hen een aanwijzing waren, waar het dorp moest liggen, maar de kans dat zij een verkeerde richting in zouden slaan, was zóó groot, dat die punten geen voldoende aanduiding waren.

‘Daar zitten we nu als apen in de boomen,’ merkte een der leden op.

‘Ik stel voor om hier maar een nachtje over te blijven,’ opperde een ander.

‘Eén moet dan beneden de wacht gaan houden,’ vond Gerrit.

‘Waarom?’ vroegen een paar jongens.

‘Wel, om ons op te vangen als we in slaap mochten vallen en naar beneden tuimelen,’ zei Gerrit komiek-ernstig.

Alle jongens schoten in den lach.

‘Stil, wie komt daar aan, door dat boschje beneden ons?’ fluisterde Louis.

Aller oogen richtten zich naar het aangewezen boschje, waar de takken heftig heen en weer werden bewogen.

‘Zou het de boschwachter zijn?’ vroegen de jongens zich niet al te gerust af.

In angstige spanning wachtten ze.

Eindelijk werden de voorste takken op zij geschoven en daar verscheen Piet, de secretaris-schatbewaarder.

Met een gezicht, rood van inspanning, stapte hij uit het boschje, stond toen even stil en tuurde in het rond.

Hij zag echter niets.

Onder zijn arm droeg hij een schrift en een paar planten.

De dikkerd scheen zich weinig om de afwezigheid van zijn kameraden te bekommeren.

Hij borg zijn schrift en planten zorgvuldig tusschen de struiken weg, haalde zijn zakdoek te voorschijn en ging op zijn gemak zijn bezweet gelaat, voor wie weet de hoeveelste maal, wat afwrijven.

Met een mengeling van vroolijkheid en verbazing keken onze vrienden naar hun makker.

Niemand had hem gemist, zoo druk hadden ze loopen zingen en praten.

'Niets zeggen,' stelde Cor fluisterend voor, 'we moeten eens zien wat hij gaat doen.'

Hoewel het niet mooi is om iemand te bespieden, vonden de jongens het toch te leuk om nu al hun schuilplaats te verraden.

Zij hielden zich dus zoo stil als muisjes en wachtten geduldig de dingen af, die komen zouden.

Piet had zijn gezicht van het overtollige zweet ontdaan, nam zijn schrift en planten weer op en liep langzaam met het hoofd naar den grond gebogen voort.

Toen hij de boomen was genaderd waarin zijn kameraden zaten, bleef hij staan, keek links en rechts, boog zich dieper naar den grond, richtte zich weer op en zei met een verbaasd gezicht in zichzelf: 'Ik begrijp er niets meer van. Alles is weg. De jongens zijn weg en hun voetstappen zie ik ook niet meer. Gelukkig weet ik den weg alleen wel terug te vinden.'

Bijna hadden de jongens zich verraden, toen zij deze laatste woorden hoorden, maar zij bedwongen hun vreugde. Wat Piet nu ging doen was te grappig om het niet eens af te kijken.

De secretaris was een oogenblik besluiteloos blijven staan, terwijl zijn hoofd onophoudelijk van 'neen' schudde.

Plotseling knikte hij van 'ja' en onmiddellijk stapte hij naar het boschje, waar hij uitgekomen was en borg daar schrift en planten weer zorgvuldig weg.

De jongens keken van hun hooge zitplaatsen zwijgend toe.

Piet plukte boschvarens en spreidde die netjes op den grond uit, totdat hij een mooi zacht bedje had en trok toen zijn schoenen uit.

'Hij gaat naar bed,' grinnikte één der jongens.

'Sst!' waarschuwden de anderen.

Piet ging niet naar bed, maar, na nog even gevoeld te hebben of zijn bed van varens wel zacht genoeg was, stelde hij,

tot niet geringe vroolijkheid van zijn kameraden, wanhopige pogingen in 't werk om op zijn hoofd te staan.

't Was een lastig kunststukje, doch eindelijk, toen eenige leden op het punt stonden uit den boom te vallen van den lach, lukte het en stond Piet, hoewel eenigszins waggelend, op zijn hoofd.

Het zachte gelach klonk al luider en luider.

Wim vreesde dat men het straks zou uitschateren en om dit te voorkomen riep hij eensklaps luidkeels naar beneden:

'Hiermede open ik de vergadering.'

'Piet, lees de notulen voor!'

'Bons.'

Bij het hooren van die woorden was Piet onderste boven gerold, zoodat hij, met het gezicht naar boven, languit op zijn bed van boschvarens kwam te liggen.

Nu zag hij zijn vrienden zitten.

Zonder de minste verwondering te toonen, zei hij: 'O, zitten jullie daar? Ik was me juist aan 't oefenen, zie je, misschien word ik dan wel wat magerder, maar als ik de notulen voor moet lezen, is het mij ook goed.'

De goedige dikzak rees op, liep naar de struiken en haalde zijn schrift weer te voorschijn.

Onder de boomen teruggekeerd, keek hij eens met een bedenkelijk hoofdschudden naar boven, vond de boomen waarschijnlijk te hoog en stelde dus voor dat hij maar beneden zou blijven om, gezeten onder de boomen, verslag te doen van het gebeurde in de vorige vergadering.

Met algemeene stemmen werd dit voorstel aangenomen.

Piet sleepte zijn bed naar den stam van een der boomen, zette zich gemakkelijk neer en begon met luide stem te lezen.

Nog niet lang was hij zoo bezig, toen uit hetzelfde boschje, waardoor onze secretaris zich een weg had gebaand, iemand anders te voorschijn trad, - de boschwachter.

Piet zag en hoorde niets en las maar door.

De jongens hadden den boschwachter wel bemerkt, maar durfden Piet niet te waarschuwen om hun schuilplaats niet te verraden.

'Artikel 4,' jammerde een der leden.

'Sat,' waarschuwde Wim.

Met oogen groot van verbazing hoorde de boschwachter het verslag van Piet aan.

Toen Piet geen enkel teeken van goed- of afkeuring van zijn

Kameraden vernam, staakte hij zijn voorlezing en vroeg, gelukkig zonder naar boven te zien: ‘Hooren jullie me wel?’

‘Welzeker, vriendje, hoor ik je,’ klonk opeens een zware basstem achter hem.

Verschrikt sprong Piet op, draaide zich om en daar stond hij tegenover den boschwachter.

‘Eh, ik...., eh, wist niet dat U hier was,’ stotterde hij.

‘Zoo, wist je dat niet? Maar wees maar niet bang, ik zal je niet opeten, je lijkt me nog al rustig toe, je zit daar zoo genoegelijk te lezen, dat ik werkelijk schik in je kreeg.’

Piet wist niets te antwoorden, maar dacht op dit oogenblik ook aan artikel 4 van het reglement, dat hij handig verdraaide door te denken: ‘Als alle leden in nood zitten, moet één hen helpen. Hij heeft nog niets gezien,’ dacht Piet, ‘daar moet ik mijn voordeel mee doen.’

‘Lees je veel?’ vroeg de boschwachter.

‘Ja, mijnheer, heel veel, maar tegenwoordig leg ik mij 't meest toe op het leeren van gedichten.’

‘Zoo, zoo, dan zal je een knapperd worden hoor. Zeg eens zoo'n gedicht voor me op!’

Die boschwachter was lang de kwaadste niet, dat had Piet al lang bemerkt.

‘Ik heb het me wat gemakkelijk gemaakt,’ zei Piet, op zijn schoenen wijzend, die tusschen de struiken stonden.

‘Dat geeft niets hoor, je bent hier zoo vrij als een vogeltje in de lucht.’

De waarheid van die woorden betwijfelde onze vriend een beetje, maar hij hield wijselijk zijn mond.

Nu moest hij een gedicht opzeggen. Dat viel niet mee, vooral nu hij telkens aan zijn vrienden moest denken en in zijn angst hoorde hij hen zoo'n leven maken, dat het hem verwonderde, dat de boschwachter hen nog niet ontdekt had.

Piet bezon zich niet lang, en om van zijn lastigen bezoeker af te zijn, zei hij een schoolversje op, dat hij kort geleden geleerd had.

De boschwachter vond het prachtig en zei: ‘Piet, je bent een leuke baas.’

De jongens in de boomen waren 't volkomen met den boschwachter eens.

Piet vreesde intusschen nog steeds een ontijdige ontdekking en daarom stapte hij naar den boschwachter toe, gaf hem de hand en zei: ‘'t Was me zeer aangenaam, tot weerziens.’

‘Wat doe je deftig,’ lachte de boschwachter.

Piet vond zichzelf heelemaal niet deftig, maar verwachtte eigenlijk, dat de boschwachter nu wel zou afmarcheeren.

De jongens zagen het geval met nauwelijks bedwongen vreugde aan en maakten in stilte de opmerking, dat zelfs Cor nog nooit zoo'n ‘goeden inval’ had gehad.

‘Jij mag voortaan overal in 't bosch rondloopen, hoor, zonder dat ik je zal bekeuren,’ zei de boschwachter goedig.

‘En mag ik dan mijn kameraden meebrengen, mijnheer?’ vroeg Piet slim.

‘Ja, dat mag je, maar dan niet meer dan drie vriendjes, want anders wordt het te druk en zou er misschien wel eens wat vernield worden.’

‘Dank u wel, mijnheer,’ antwoordde Piet, terwijl hij zijn schrift weer opnam en op zijn plaatsje onder den boom ging zitten.

De boschwachter verwijderde zich lachend en de club was buiten gevaar.

Toen de man uit het gezicht was verdwenen, vonden de vergaderden het maar beter om naar beneden te komen en weer vasten grond onder de voeten te hebben. Zoo lang doodstil in een boom zitten, vonden de jongens maar een matig genoegen.

Gelukkig kwamen allen, zonder kleerscheuren, op den beganen grond.

't Was een vanzelf sprekend feit, dat Piet nu gehuldigd moest worden en onmiddellijk werd er een kring om hem gevormd en waren de jongens bezig met hun prachtigste Indianendansen.

Tot bijzondere tevredenheid van Piet verliep alles nogal kalm, dat wil zeggen, men dwong hem niet mee te dansen en dat waardeerde hij erg.

Het spreekt, dat onze held nu verder de leiding op zich moest nemen, daar hij alleen den weg wist.

Om hem nu niet voor de tweede maal kwijt te raken, werd besloten, dat Piet voorop zou gaan.

Tot zoover waren de leden het allemaal eens.

Maar Piet had er minder trek in, om zijn makkers voor te gaan en een weg door de struiken te banen; dat was veel te zwaar werk voor den dikkerd.

Terwijl de leden druk stonden te redeneeren, wat er nu gedaan diende te worden, had de secretaris zijn schoenen weer

aangetrokken en stond, tegen een boom geleund, in diep ge peins verzonken.

Plotseling knikte het dikke hoofd weer ernstig en klonk het tevreden: ‘Ja, ja, zoo kunnen we doen.’

‘Wat is er, Piet?’ riepen de jongens.

‘Ik weet hier dichtbij een grooten diepen kuil, vlak bij de kleine beek. Daar gaan we naar toe. We kunnen daar een fijne schuilplaats maken.’

Met groote geestdrift werden deze woorden ontvangen.

Bijna werd er weer een danspartij uitgevoerd, maar Piet verhinderde dit nog tijdig, door uit den kring te stappen, die reeds om hem gevormd was en de struiken in te gaan.

Dit bedaarde de danswoede en allen beijverden zich om Piet zoo vlug mogelijk voort te helpen.

Dit gebeurde op een eigenaardige manier.

Vlak achter Piet liep een der avonturiers met een dikken tak en stelde daarmee wanhopige pogingen in 't werk om de lastige twijgen en struiken vóór den dikkerd zooveel mogelijk opzij te duwen.

In zijn ijver gaf dit lid onzen Piet meer opstoppers dan hulp.

De achtersten vuurden de voorsten aan, door onophoudelijk in verschillende toonaarden dezelfde woorden te herhalen, zooals: ‘Hup, Piet, vooruit jô, toe dan, dikkerd!’

De goede wil, om Piet te helpen, was er.

Zoo waren bijvoorbeeld twee der leden zoo vriendelijk, om rond de boschjes te loopen en waar zij dachten, dat Piet te voorschijn zou komen, de takken vast wat opzij te buigen.

Zoo gebeurde het meermalen, dat dit tweetal geduldig stond te wachten en dan tot de ontdekking kwam, dat de gids een heel eind verder uit de struiken kroop.

Het werd dan haast je, rep je, om zich weer aan te sluiten.

Het ondoelmatige van die hulp zagen de twee dan ook spoedig in, daarom sloten zij zich maar achter den troep aan en brulden, om toch ook wat te helpen, dapper mee: ‘Hup, Piet, vooruit, jô!’

Gelukkig voor Piet was spoedig het doel genaderd, hoewel de vrienden nog niets zagen, wat eenigszins op een kuil geleek.

‘Hier is het,’ verzekerde Piet, toen zij voor een dicht begroeid boschje stonden.

‘Waar is dan die kuil?’ riepen de jongens teleurgesteld.

Piet zweeg.

Hij liep om een groep heesters heen en bleef aan den anderen kant staan.

‘Hier is de ingang,’ zei hij tot aller verbazing, want niemand zag een pad.

Toen Piet echter de takken, die het gezicht belemmerden, wat opzij had gebogen, werd een smal paadje zichtbaar, dat naar het midden van het boschje scheen te voeren.

Met kloppende harten en een gevoel alsof zij op het punt stonden een groot geheim te ontdekken, volgden de jongens den hijgenden en blazenden Piet.

Enkele meters liep het pad recht, toen boog het zich links om en liep in een wijden cirkel rond.

Aan 't eind van dien cirkel liep het geheimzinnige pad weer enkele meters rechtuit.

Hier belemmerde een groote heester den toegang.

Piet boog echter de takken wat opzij en was in 't volgende oogenblik verdwenen.

De leden slaakten een kreet van verbazing.

Vlak achter Piet had de hulpvaardige takkendrager geloopen.

Ook hij boog de takken vaneen, smeet den stok, dien hij bij zich had gedragen, weg, en was ook eensklaps als in den grond verdwenen.

De andere jongens volgden.

Die groote heester hield namelijk den toegang tot den kuil verborgen. Onze avonturiers waren dus naar beneden gesprongen, hetgeen echter, doordat de opzij geduwde takken der heesters weer in hun vorigen stand terugsprongen, den indruk wekte alsof de jongens eensklaps in den grond wegzonken.

Toen alle jongens zich een plaatsje hadden veroverd, stond Piet op en hield een lange verklaring, hoe hij den kuil ontdekt had, legde uit, waar ze nu waren en hoe lang ze moesten loopen om weer in 't dorp te komen.

Hij gaf verschillende aanwijzingen, hoe te handelen bij verdwaling en eindigde zijn redevoering door allen een kaartje te beloven van het bosch, dat hij zelf geteekend had.

Piet was toch een knapperd, maar verwaand was hij heelemaal niet.

En dat is maar goed ook, want verwaande jongens maken zich altijd belachelijk.

Piet was een goede jongen, vonden de vrienden, want volgens hen was de kuil van Piet en hij stond hem heelemaal aan de club af.

Wim dankte Piet uit naam van de club voor zijn geschenk en vond dat de kuil herschapen moest worden in een hut, dan zaten ze meteen droog, als het eens zou gaan regenen.

De jongens waren verrukt en aan het gejuich dat losbrak kwam schier geen einde.

Nog een poosje bleven de jongens zitten praten, tot het tijd werd om naar huis terug te keeren.

Moe, maar verheugd dat de tocht zoo goed was geslaagd, kwamen de vrienden in 't dorp terug.

Voor men uiteen ging, beloofden allen hun best te zullen doen den kuil tot een mooie hut te verbouwen.

De club had groote plannen en hoe die uitgevoerd werden zullen we later zien.

Hoofdstuk V.
Een ongeluk komt zelden alleen.

't Was twaalf uur en de school was juist gesloten achter een paar schoolblijvers, waaronder ook Wim.

Hoe het kwam dat onze vriend school moest blijven begrepen de jongens niet en Wim nog minder.

Er was dien morgen ijverig met propjes gegooid en het ongeluk wilde, dat zoo'n propje precies op den neus van den voorzitter terecht kwam om vandaar terug te springen op den lessenaar.

De meester had het propje zien rollen en het feit, dat Wim zoo schielijk toegreep om het weg te moffelen, was voor meester genoeg om Wim te straffen.

Wim was niet boos op den meester, maar wel op den dader, omdat die zoo laf was Wim de straf op te laten loopen, die de ander verdiend had.

''t Zal wel niet een van de leden geweest zijn,' troostte Wim zich en met die gedachte liep hij op een drafje naar huis.

Wim had honger en verlangde naar eten, maar hij moest nog een half uurtje geduld hebben, dat wist hij.

'Even in de schuur kijken,' dacht hij, want om twee uur komen de jongens.

Net was hij in de schuur, toen er een stem klonk, die hardop zijn naam riep.

'Ja, moe!' riep Wim terug.

'Kom eens hier, Wim.'

'Ja, moe!'

'Loop eens vlug naar Stolk en haal een half pond stroop, hier heb je een kannetje, laat het daar maar in doen.'

'Ja, moe.'

'Wees voorzichtig, val niet.'

'Nee, moe.'

Wim stond buiten met de kleine, witte kan in zijn hand.

'Stroop, lekker, we eten grutten, denk ik,' mompelde Wim.

Vlug liep hij naar den kruidenier.

't Was gelukkig niet ver, want nu Wim aan de grutten met stroop dacht, voelde hij zijn honger nog veel erger worden.

‘'n Half pond stroop,’ bestelde Wim.

‘Waarin?’ vroeg de kruidenier.

‘In 't kannetje.’

‘Geef maar hier.’

‘Nee, eerst afwegen, 't kannetie weegt óók mee, lachte Wim, die dacht dat hij nu toch ook eens een ‘goeden inval’ had.

De kruidenier lachte mee.

‘We zullen eerst het kannetje wegen, hoor.’

‘O, dat 's goed,’ vond Wim.

Met een paar groote kiezelsteenen, die dienst deden als tegenwicht, werd de schaal in evenwicht gebracht.

Toen met een grooten houten lepel. dien de kruidenier gestadig ronddraaide. om de stroop geen gelegenheid te geven op den grond te druipen, werd de stroop in 't kannetie gedaan.

‘Hol’ riep Wim, toen hij zag dat de schaal daalde.

‘Een beetje toe,’ plaagde de kruidenier.

‘Dank u wel,’ zei Wim.

Wim betaalde, en wandelde de deur uit met z'n kannetje.

Voorzichtig stapte hu voort.

Er liep een kleine bruine streep aan den buitenkant van het kannetje en Wim kon de verleiding niet weerstaan er even zijn vinger langs te halen en dien af te likken.

‘Houdt den dief! Houdt den dief!’ klonk het opeens uit een zijstraat.

Wim schrok zich een ongeluk.

Een groote hond schoot rakelings langs zijn beenen.

‘Hola, wat is dat?’ riep Wim.

‘Houdt 'm!’ klonk het nu vlak om den hoek.

Plotseling een bons!.... een schreeuw. Wim was omver geloopen door een man, die geheel in 't wit was gekleed, zooals hij dacht.

Het kannetje lag tegen de straat en de stroop vloeide als een dikke brij tusschen de steenen.

‘Moeder, help, de stroop!’ schreeuwde Wim.

Wéér kwam iemand om den hoek aangehold.

Wim lag nog tegen den grond.

Hij zag nog juist een paar glijdende, schuivende beenen, toen plofte een zwaar lichaam, met een schreeuw van woede, naast hem neer.

‘Deksels, kwâjongen!’ hoorde Wim.

Wim wilde opstaan, maar dat groote lichaam was hem voor en nog eer hij iets had kunnen zeggen, had hij een klinkende

oorvijg te pakken, die hem weer onderstboven deed tuimelen.

‘Au!’ jammerde de ongelukkige voorzitter.

De klap was flink aangekomen.

Ziedend van drift stond Wim op; hij had nog net gelegenheid den veldwachter, met een groote bruine vlak op zijn jas, waarin iets wits schitterde, te zien verdwijnen.

Op een drafje rende de verongelukte naar huis om daar zijn wedervaren te vertellen.

Het huilen stond hem nader dan het lachen.

Vader was ondertusschen ook thuis gekomen.

‘Dag, vader,’ zei Wim.

‘Jongen, wat zie je er uit, wat is er gebeurd?’

‘Waar is de stroop!’ riep Wim's moeder verschrikt uit.

‘Ik ben.... ik ben onderstboven geloopen, door....’

‘Onderstboven geloopen!’ riep vader.

‘Ja, door 'n man in zijn hemd!’

‘Een man in zijn hemd?’ vroeg moeder ongeloovig.

‘Wie loopt er nu in zijn hemd over straat, om kinderen omver te gooien!’ spotte vader.

‘'t Is heusch,’ zei Wim, ‘en toen kwam de veldwachter. Hij gleed uit over de stroop en ik kreeg een opstopper, omdat hij viel.’

‘Ik begrijp er niet veel van!’ zei vader.

‘Ik ook niet!’ viel moeder hoofdschuddend bij.

‘Ik ga eens zien, of ik er achter kan komen wat het geweest is,’ zei vader.

Wim ging zijn vuile kleeren wat schoonmaken en vader stapte de deur uit.

‘Van Duin, je zoon is gevallen met de stroopkan,’ riep de kruidenier, toen vader den winkel passeerde.

‘'k Weet het, hoe is 't gebeurd?’

‘Ja, dat weet ik niet. 'k Hoorde je jongen schreeuwen en toen 'k ging kijken, holde hij al weer weg.’

‘Zoo,’ zei Van Duin en stapte verder.

‘Hé, schoenmaker, wat is er gebeurd?’ riep Van Duin, toen hij het huis genaderd was, waar het ‘Rustoordsche Nieuwsblad’ ijverig zat te hameren.

‘Gebeurd, gebeurd, er gebeurt zooveel,’ antwoordde de man, terwijl hij zijn hamer een wijl liet rusten.

‘Ja, dat weet ik, maar er is hier iemand gepasseerd in zijn hemd, achtervolgd door den veldwachter.’

‘In zijn hè.... hemd, in zijn hè....’ stotterde de schoenmaker, terwijl hij Van Duin met verbaasde oogen aanzag.

‘Ja, zoo vertelde mijn....’

‘O, o, hou me vast, hou me vast,’ lachte het ‘Nieuwsblad’ opeens.

‘Wat is er?’ schrok Van Duin.

‘O, o, hou me, ...ik lach, ik.... ik.... ik lach me krom.... krom. In zijn hè.... vrouw, menschen.... vrouw.... kom luisteren.... in zijn.... o, o, is dat lachen!’

‘Zeg, ik heb geen zin om uitgelachen te worden!’ zei Van Duin boos.

‘Nee man, ik zal het je vertellen, dan.... dan.... vrouw, kom mee lachen.... dan, dan ga je ook lachen.... lachen, tot je....’

‘Wat is er, man?’ vroeg de schoenmakersvrouw met een gezicht als een vraagteeken.

Met horten en stooten vertelde de schoenmaker, wat Van Duin gevraagd had.

Toen proestte ook de schoenmakersvrouw het opeens uit.

‘Wat is er nu gebeurd?’ vroeg Van Duin, nu toch ook nieuwsgierig.

‘Je kent den hond van den bakker?’

‘Ja,’ knikte Van Duin, niet begrijpend, wat die er mede te maken had.

‘Nu, die heeft een worst gestolen bij den slager. Dat vond deze allesbehalve aangenaam en daarom liep-ie 't beest na in zijn witte slagersjas. Hij schreeuwde zóó hard van: “Houdt den dief!” dat de veldwachter er van opschrok en den slager achterna holde. 'k Heb ze voorbij zien komen. Gelachen, 'k heb nog nooit zoo gelachen! De hond voorop, met 'n dikke leverworst in zijn bek. Daarachter de slager. Zijn jas wapperde achter 'm aan. Die heb jij natuurlijk voor 'n hemd aangezien.’

‘Mijn zoon,’ verbeterde Van Duin.

‘Toen kwam de veldwachter. Hij scheen ergens in gevallen te zijn, want zijn jas zag er zoo kleverig uit en in het midden van die kleverige massa zat een potscherf. O, o, wat een komiek gezicht!’

‘Hij is gevallen in de stroop!’ helderde Van Duin op.

‘In de stro.... o.... stroop?’ hijgde al lachend de schoenmaker.

‘Ja, stroop; mijn zoon had stroop gehaald en is omver geloopen door den slager, dien hij voor een man in zijn hemd

aanzag. De veldwachter is in de stroop gevallen en heeft mijn zoon als belooning een flinken opstopper gegeven. Zóó is het gegaan.'

'O, o!' lachte de schoenmaker.

'Hi, hi, hi!' grinnikte zijn vrouw.

''t Is een buitengewone grap!' moest ook Van Duin lachend bekennen.

Het zonderlinge voorval was opgehelderd, maar met dit alles moest Wim later eten dan hem lief was en dat wil heel wat zeggen, want hij had toch zoo'n honger en de grutten roken zoo verleidelijk.

Hoofdstuk VI.
Piet geeft de club zijn wagen cadeau.
De kuil verandert in een hut.

‘Nu hebben we een wagen en....’

‘Daar gaan we mee rijden, natuurl....’

‘Stilte, als ik spreek! Piet gaf een wagen, waarvoor we hem onzen dank moeten betuigen en het is niet meer dan billijk, dat we....’

‘Hoera, lang leve Piet, lang zal-ie leven!’

‘Houden jullie toch je mond, ik ben toch voorzitter; wacht tot ik het sein geef om Piet te huldigen.’

‘Maar het duurt zoo lang, voor....’

‘Stilte dan toch!’

Het werd opeens doodstil in de schuur, waar de club weer vergaderde, want Wim had driftig op den grond gestampt en zijn stoel omver geschopt, iets wat nog nooit was voorgevallen.

Wim raapte zijn stoel weer op en zei: ‘Piet komt een extra dankbetuiging toe, want hij heeft hard moeten werken om zoo'n wagen in elkaar te zetten.’

‘Bertus heeft óók meegeholpen,’ waagde Piet op te merken.

‘Bertus wordt ook bedankt, maar jij hebt het hout en de wielen gegeven en Bertus alleen maar schroeven en spijkers.’

‘Vier schroeven en tien spijkers,’ merkte Bertus op.

‘Ja,’ knikte Piet.

‘Goed,’ zei Wim, ‘dan zal ik het anders zeggen. Namens de vereeniging dank ik Piet voor het hout en de wielen, en Bertus voor de tien schroeven en vier spijkers.’

‘Nee, vier schroeven en tien spijkers,’ zei Bertus koppig.

‘Nou, goed, vier schroeven en tien spijkers.’

‘En ik heb me nog op mijn vinger geslagen ook.’

Nu werd het Wim toch te machtig. ‘We danken Bertus ook nog voor de pijn in zijn vinger en we hopen, dat-ie 't nog eens over zal doen!’ riep Wim nijdig.

‘Hoera, leven Piet en Bertus!’ brulde de vergadering.

Bertus keek sip voor zich uit, hij voelde wel dat hij erg kinderachtig was geweest.

Piet stond op en dankte met een sierlijke buiging voor de hem toegebrachte hulde.

De jongens waren erg in hun schik met den wagen, want Louis had verteld, dat-ie zoo fijn liep en heelemaal geen gevaar opleverde van omkantelen.

En Louis kon het weten, want getrouw aan zijn woord, had Piet met hem en Bertus den beloofden proeftocht gehouden.

Na de dankbetuiging aan de wagenmakers, werd de vergadering gesloten. Wim verzocht echter het clubgebouw nog niet te verlaten, daar Piet de kaartjes van het bosch, die hij vervaardigd had, eerst uit zou deelen.

Met een gewichtig gezicht maakte Piet de touwtjes los van een pakje, dat tijdens de vergadering op de tafel had gelegen en niet weinig de nieuwsgierigheid had opgewekt.

Veertien keurig uitgevoerde kaartjes, netjes op karton geplakt, kwamen te voorschijn.

Piet borg de touwtjes zorgvuldig in den wagen weg en las toen de namen op van de leden, zoodat een ieder een kaartje ontving, voorzien van zijn eigen naam en adres.

De vergadering had niet lang geduurd, want men moest nog naar den kuil om alle geschenken, waarmede de vereeniging dien middag vereerd was en die meest alle dienden om den kuil in een goede hut te herschapen, te bergen.

Achtereenvolgens werd nu in den wagen geladen:

1 Een oud vloerkleed.
2 Een kluwen touw.
3 Een doosje met spijkers en schroeven.
4 Een paar reclameplaten, de één voorstellende een kloek met kuikens, die zich te goed deden aan ochtendvoer, en de tweede stelde een wedstrijd voor tusschen een vliegmachine, een stoomboot en een spoortrein.

Na langdurige studie waren de jongens tot de ontdekking gekomen, dat de vliegmachine het moest winnen, en die ontdekking had men te danken aan Cor, die bij de bestudeering aanwezig was geweest en onder de plaat had gelezen: ‘Reis per vliegmachine.’

5. Een kleine spa.
6. Een doosje lucifers.
7. Een paar kaarsen.
8. Een fietslantaarn, zeer oud en gebrekkig, maar die toch nog branden wilde, zooals de milde gever verzekerde.
9. Een hamer, schroevendraaier en nijptang.

10. Een blikken bus, waar vroeger spinazie in was geweest, maar die nu diende om drinkwater in te bewaren, daar de dorstige schenker van meening was, dat men moeilijk een waterleiding in de toekomstige hut kon aanleggen.

Bovendien droegen twee leden ieder een flinke, stevige plank, terwijl Wim en Cor om beurten een zak zouden dragen, waarin zich acht kleine paaltjes bevonden.

De club bezat ook nog veertien polsstokken, voor ieder één.

Deze polsstokken waren gekocht op rekening van de vereeniging, maar daar er niet zooveel geld in kas was om ineens contant te kunnen betalen, had men besloten, dat de leden van hun eigen spaarduiten zich de stokken zouden aanschaffen en dan voorloopig geen contributie zouden betalen.

Wim stelde voor, om in een rij te loopen, want nu men zooveel te dragen had, zou het ongeregeld loopen te lastig zijn.

In de Dorpsstraat werd de club als volgt opgesteld:

		○		Piet, als gids.	
Wim	○			○	Cor, die om beurten den zak droegen.
		○		Louis. Met den wagen.	
Gerrit	○			○	Frits. Ieder een plank.
Adriaan	○			○	Bertus. Ieder 2 polsstokken.
Hendrik	○			○	Johan. Ieder 2 polsstokken.
Karel	○			○	Frans. Ieder 2 polsstokken.
Hein	○			○	Christiaan. Ieder 1 polsstok.

Toen allen in 't gelid stonden, commandeerde Wim: ‘Voorwaarts....!’

‘Stop!’ klonk het opeens.

Wim keek om, verwonderd, daar hij niet begreep, wie zich daar als leider poogde op te werpen, zooals hij dacht.

Achter hem stond de schoenmaker, het ‘Rustoordsche Nieuwsblad.’

De man droeg een donker blauwen zak, waarin zich de schoenen bevonden, die hij weg moest brengen of ter reparatie gehaald had.

Bij het ‘stop!’ had hij zijn zak op den grond gegooid en nu staarde hij met onderzoekenden blik naar Wim.

‘Waar gaat dat heen?’ vroeg hij.

Wim staarde hem verbaasd aan, 't Ging den schoenmaker niets aan, vond hij, en vooral niet, nu zij op 't punt stonden zich op verboden terrein te wagen.

Wim gaf dus geen antwoord en hield zich, of hij de vraag niet gehoord had, en daarom beval hij weer: ‘Voorwaarts!’

‘Neen, jeugdige vriend, niet alzoo. Je hebt mijn vraag heel goed verstaan, maar ik zal hem nog eens herhalen: “Waar gaan jullie heen?”’

Wim was verontwaardigd, want de schoenmaker had hem bij den arm gepakt en kneep hem harder dan noodig was.

Waar bemoeide de man zich mee?

‘We gaan naar den schoenmaker, om onze schoenen te laten repareeren,’ gaf Wim ten antwoord.

‘Zeg, jongmensch, jij mag mij niet voor den gek houden, weet je dat wel?’ sprak de schoenmaker nijdig en daarbij kneep hij Wim zoo hardhandig, dat onzen vriend de tranen in de oogen schoten.

‘La me los, la me los!’ schreeuwde Wim.

Daar verhief Cor zijn stem: ‘Leden,’ riep hij, ‘denk aan artikel 4, Wim zit in nood.’

‘Dood aan den schoenmaker!’ klonk het opeens uit dertien kelen.

De polsstokken werden hoog opgeheven, de plankdragers staken hun planken vooruit en Louis begon als een echt paard voor zijn wagen te steigeren en kwam al nader en nader.

De schoenmaker keek eerst onhutst op, toen hij hoorde dat men hem wilde dooden, doch toen hij de dreigende gezichten der jongens zag, de hoog opgeheven stokken en de gevaarlijke barricade van de planken, het angst aanjagende gepiep van den wagen vernam, aarzelde het ‘Nieuwsblad’ geen oogenblik, maar stormde onder het slaken van een angstkreet weg, zijn zak met schoenen als buit achterlatende.

De jongens bleven op hun plaats staan, maar schreeuwden zóó verwoed, dat de schoenmaker niet om durfde zien en daardoor niet bemerkte, wat voor straf de nijdige voorzitter voor hem had uitgedacht.

Wim had namelijk den zak met schoenen gegrepen en stapte nu naar het tuinhekje, dat toegang gaf tot de schuur.

Hier aangekomen diepte hij één voor één de schoenen uit den zak op en plaatste ze op de spijlen van het hek, doch zóódanig, dat een mannenlaars naast een kinderschoen kwam te hangen. 't Was een zot gezicht.

Wim werd in zijn aangename bezigheid gestoord, door een uitroep van het lid Karel, die opeens triomfeerend uitriep: ‘Daar hangt een schoen van mij!’

‘En ik zie de pantoffel van m'n moeder!’ juichte een ander.

‘Een schoen van mijn zusje!’ klonk het.

‘En daar komen mijn schoenen, ze zijn al gerepareerd, zie ik!’ schalde de stem van clublid Christiaan.

‘Wim, geef hier mijn schoenen. Ik trek ze aan en hang deze, die ik aan heb, daar op!’

Christiaan verwisselde snel van schoeisel en toen achtte Wim den tijd gekomen om te vertrekken, want hij hoorde één der jongens mompelen, dat het wel leuk zou zijn, wanneer ze allemaal andere schoenen aantrokken, zo dat de een op meisjesschoenen liep en een ander op pantoffels.

Onder het gelach van het publiek, dat op het gebrul van de jongens en den angstkreet van den scheenmaker was komen toeloopen, zette de stoet zich in beweging.

Al spoedig waren zij de Dorpsstraat uit en marcheerden zij op den Boschweg.

Hier werd even ‘halt’ gecommandeerd, om de bagage van eigenaars te doen verwisselen, daar de plankendragers veel zwaarder last hadden dan de polsstokdragers.

Toen dit gebeurd was, trok men de bosschen in.

Thans volgden de jongens de boschpaden, want hun bagage belette hun door de dichte bosschages zich een weg te banen.

Gelukkig was men nu spoedig bij den kuil en dat was maar goed ook, want de zon scheen helder en door het sjouwen hadden de jongens het verbazend warm gekregen.

De vracht werd in den kuil gelegd en de jongens zochten een plaatsje tusschen de struiken, om, beschut tegen de zonnestralen, eens wat uit te blazen.

Een poosje hoorde men niets anders dan het gezucht en geblaas van de jeugdige avonturiers, tot opeens een luid gesnork van tusschen de struiken klonk en verkondigde, dat de warmte en de rustige omgeving zeer weldadig hadden gewerkt op één der leden.

‘Piet ligt te dutten!’ klonk het gichelend.

‘We zullen maar beginnen, anders slapen we straks allemaal,’ zei Wim.

‘Piet, word eens wakker!’

‘Ehé, uh, schnurk, schugu.’

‘Piet, sta op!’

‘Ja, éh, moe, ik, éh, snurk, ik kom.’

‘Hé, luiwammes, slaapkop, word wakker, 't zonnetje is a op!’ zongen de jongens.

Piet moest eerst eens goed nadenken waar hij zich bevond

Op zoo'n vreemde manier, met gezang en hoera-geroep, wa hij nog nooit gewekt.

‘O, ik was met jullie uit, ja, ja, nu weet ik het weer, knikte het dikke hoofd. ‘Is de hut al klaar?’ vroeg hij vlal daarop.

‘Dat zou je wel willen, luiwammes!’ lachte Cor. ‘Neen meewerken zal je, en hard ook.’

‘Ik zal mijn schade inhalen,’ zei Piet.

‘Best,’ lachten de jongens, ‘wij hebben óók nog niet gedaan.’

‘Beginnen!’ brulde Wim.

Opeens was het één en al bedrijvigheid in den kuil.

Vol moed greep een der leden de spa en begon de on effenheden van den kuil gelijk te maken en de zijkanten af te steken, zoodat spoedig een groot vierkant gat ontstond.

Ondertusschen hadden twee andere leden het kluwen touw afgerold en waren nu bezig dit te snijden in eindjes van onge veer een halven meter lengte, terwijl een viertal jongens de takken boven den kuil naar binnen bogen en vervolgens vast bonden met de touwtjes, waardoor een koepelvormig dak var levend groen ontstond.

De paaltjes en de latten werden uit den zak gehaald, dier Wim en Cor om beurten hadden gedragen en Piet begon, met de zeer gewaardeerde hulp van Bertus, onder elke plank vier paaltjes te timmeren.

De latten werden, om een stevige verbinding te krijgen, op de helft der paaltjes gespijkerd, zoodat men nu een heel aardig bankje kreeg.

Deze eerste bank werd, onder plechtige stilte, tegen een der zijwanden in den kuil geplaatst en elk lid mocht toen op zijn beurt probeeren, of men wel gemakkelijk zat.

Toen dit tot aller tevredenheid zoo bleek te zijn, toog men met nieuwen moed weer aan 't werk.

De vorming van het dak ging prachtig. De takken der heesters waren goed buigzaam en de touwtjes bleven stevig zitten. De jongens mochten tevreden zijn.

Het oude vloerkleed werd netjes in drie gelijke deelen gesneden en door Wim en Cor werd de bank voorzien van een zachte zitting.

Bank No. 2 was ook weldra gereed en werd met de noodige plechtigheid in den kuil gezet en geprobeerd, waarna Wim en Cor ook deze stoffeerden op gelijke wijze als de eerste bank.

Het meegenomen materiaal was verbruikt en na korte beraadslaging besloten de jongens in verschillende richtingen het bosch in te trekken, om te zien of men ook ergens doode takken van heesters en struiken kon machtig worden, want men was van plan, om de openingen in de zijwanden dicht te vlechten met takken.

Ook Wim, Cor, Bertus en Piet trokken er op uit, doch hadden afgesproken om bij elkaar te blijven en gezamenlijk rond te neuzen, of men iets van zijn gading zou vinden.

Onder het zingen van een vroolijk liedje trokken zij weg, doch indien zij hadden geweten, dat zij dien dag niet meer in de hut zouden terugkeeren, waren zij er misschien niet zoo vroolijk op uit getrokken.

De jongens zouden nog zonderlinge avonturen beleven en enkele benauwde uurtjes doorbrengen, doch hoe dit kwam, zullen we zoo straks wel vernemen.

Hoofdstuk VII.
Het verhaal van Piet.

‘Ik weet een plaats, waar we waarschijnlijk veel doode takken zullen vinden,’ zei Piet, toen de jongens een poosje tevergeefs in den omtrek van de hut hadden gezocht.

‘Prachtig, dan gaan we daar natuurlijk heen!’ riepen zijn metgezellen uit.

‘Er is één bezwaar, 't is ver en we moeten terug naar de hut om polsstokken te halen. want we zullen veel moeten springen.’

‘O, dat is niets, dat vind ik wel leuk.’ zei Cor; ‘ik wil de stokken wel even halen.’

‘Dat is goed.’ vond Wim en Bertus besloot met Cor mee te gaan, om te helpen dragen.

Cor en Bertus gingen op weg, terwijl Wim en Piet zich onder een grooten boom neerzetten en besloten hier op hun kameraden te wachten.

't Was doodstil om hen heen. Slechts een zoel windje bracht de bladeren der boomen in ritselende beweging en onwillekeurig geraakte ons tweetal onder den indruk van de schoone natuur rond hen.

‘Zeg, Wim,’ verbrak Piet na een poosje het stilzwijgen, ‘weet je, waar ik heen wil?’

‘Nu?’ vroeg Wim belangstellend, daar Piet op zoo'n ongerusten toon sprak.

‘Ik wilde naar de ruine,’ gaf Piet ten antwoord, terwijl hij een bedenkelijk gezicht trok.

‘Naar de ruïne. dat is toch niets bijzonders?’

‘Ja...., toch wel.... er is....’ aarzelde Piet.

‘Er is, er is; wat is er dan?’

‘Weet je, Wim, ik vind het niet goed, dat ik dit plan gemaakt heb, want het is er gevaarlijk!’

‘Gevaarlijk?’ Wim sprong verbaasd op.

‘Stil, als je rustig blijft zitten, zal ik je alles vertellen, wat ik er van weet.’

Wim zette zich weer, nieuwsgierig, naast zijn kameraad en wachtte vol ongeduld, wat deze te vertellen zou hebben.

‘Ik ben,’ zoo begon Piet zijn verhaal, ‘meermalen alleen

in en bij de ruïne geweest. Ik heb het altijd heel vreemd gevonden, dat het voormalige kasteel zoo afgelegen is gebouwd, want zooals je zeker wel weet, ligt het midden in het bosch en de eenigste weg, die er heen leidt, is een smalle oprijlaan.

Zóó smal is die laan, dat een rijtuig slechts met moeite er door kon rijden, zonder dat de koetsier en de inzittenden last van de takken en twijgen der heesters zouden hebben.

Ook heb ik opgemerkt, en dit is van zeer veel belang, dat de muren nog sterk zijn en de ruïne zelf nog eenige kamers bevat, die nog zeer goed bewoonbaar zijn.

Ik heb mij dikwijls afgevraagd, waarom dit kasteel verlaten is, daar het toch veel sterker en grooter is dan het gebouw, dat nu ongeveer vijftig jaar geleden voor den eigenaar werd gebouwd.

Mij dunkt, het verbreeden van de oprijlaan en het herstellen van de muren had toch nooit zooveel gekost als een nieuw kasteel, ook al is dit kleiner.'

'Ja, dat is waar,' bevestigde Wim; 'daar heb ik nooit over gedacht. 't Is een vreemd geval; maar ga verder, Piet, je hebt me nieuwsgierig gemaakt.'

'Goed, ik zal verder vertellen; maar beloof me vooralsnog te verzwijgen, wat ik je nu ga mededeelen.'

'Best, ik zal zwijgen.'

'Ik houd, zooals je misschien wel zult weten, verbazend veel van oude gebouwen, antieke voorwerpen en bloemen.

Daar deze drie zaken in overvloed bij de ruïne te vinden zijn, trok ik er altijd graag heen, maar, altijd alleen.

Op zekeren middag was ik er weer heen gewandeld en liep ik te peinzen, hoe het toch is gekomen, dat dit fraaie gebouw zoo in verval is geraakt en plotseling is verlaten, zooals ik te weten was gekomen.

Al peinzend lette ik niet op waar ik liep, zoodat ik struikelde en vrij onzacht tegen een steen viel, die zeker wel een decimeter boven den grond uitstak.

Pijnlijk wreef ik mijn knie, en omdat mij de lust was vergaan, langer hier te blijven, wilde ik reeds weggaan, toen mijn aandacht getrokken werd door den steen, waar ik zoo onzacht op te land was gekomen.

Naar vorm en kleur te oordeelen, was het niet hetzelfde soort steen, waar de muren van opgetrokken waren, en uit nieuwsgierigheid gedreven, besloot ik den steen op te graven om te zien of ik er ook iets bijzonders aan kon ontdekken.

Met mijn groot zakmes, dat ik altijd op mijn tochten metneem om bloemen en planten uit te graven, groef ik hem uit.

Het was een zwaar werkje, dat kan ik je verzekeren, want mijn zakmes was, in vergelijking met andere graafwerktuigen, als een grasprietje bij een eik.

Na lang tobben was de steen zoover van aarde en mos ontdaan, dat ik kon zien, dat er letters op waren uitgehouwen.

Met moeite kon ik de enkele woorden ontcijferen en wat ik toen las, versterkte mij in de meening, dat het in en bij het voormalig kasteel niet pluis is geweest.

Die geheimzinnige woorden luidden (hier teekende Piet op een stukje papier het volgende):

Wat dit nu moest beteekenen, begreep ik niet recht, daar ik van die enkele woorden geen zin kon vormen.

Lang heb ik er over nagedacht, maar ik kon geen oplossing vinden.

Na den steen weer onder een laag aarde bedolven te hebben, besloot ik maar naar huis te gaan en, zonder iets van mijn ontdekking mede te deelen, eens te informeeren, of iemand ook wist hoe de ruïne, of liever gezegd ‘het kasteel’, er vroeger heeft uitgezien en wat voor geschiedenis er aan was verbonden.

Natuurlijk vroeg ik het in de eerste plaats aan mijn vader.

Eerst keek hij mij verbaasd aan, maar toen ik aan bleef dringen, beloofde hij mij dienzelfden avond de geschiedenis in geuren en kleuren te vertellen.

Het werd avond, maar vader scheen weinig lust te gevoelen, mij de geschiedenis te verhalen; doch toen ik maar bleef vragen, besloot vader mij te zeggen wat hij wist.

Vader vertelde mij toen het volgende:

‘Nu ongeveer 200 jaar geleden kwamen hier in het dorp twee prachtig uitgedoste ruiters.

Het was zomer en reeds laat op den avond en daarom verwonderde zich niemand, dat zij voor de eenige herberg, die toenmaals hier was, afstapten en een paar kamers bestelden, om er den nacht door te brengen.

De waard, zeer verheugd, dat hij zulke deftige gasten had gekregen, gaf hun de mooiste kamers van zijn huis.

Dit scheen den ruiters wel te bevallen, want den volgenden morgen deelden zij den waard mede, dat zij van plan waren eenigen tijd hier in het dorp te blijven en hun intrek bij hem zouden nemen.

De waard beloofde hun met een buiging, alles in 't werk te stellen, om hun het verblijf zoo aangenaam mogelijk te maken.

Spoedig bleek echter, hoewel een der ruiters een edelman was, dat het geen edele menschen waren, want zij eischten de onmogelijkste dingen.

Zoo wenschten zij onder andere, dat de waard een groot venster in een van hun kamers zou laten maken, omdat het naar hun zin te donker was in het vertrek.

Deze verbetering, indien het een verbetering was, zou den waard veel te duur gekomen zijn, en dat zei hij dan ook onomwonden tot zijn gasten.

Deze lachten hem echter in zijn gezicht uit en toen de waard niet van plan bleek te zijn, aan hun verzoek te voldoen, braken zij eenvoudig zelf een gat in den muur, dat zij met een deken af konden sluiten; en toen de waard hen om schadevergoeding vroeg, zeiden zij van hem evenveel te moeten hebben voor hun arbeid, als hij zou eischen voor vergoeding.

Dit was kras gesproken, maar de waard vreesde zijn gasten en durfde geen andere maatregelen te nemen.

De dorpelingen hadden al eens aan den waard gevraagd, wat voor vreemde gasten hij herbergde, die 's nachts nog zoo druk in de weer waren.

Onze man, angstig gemaakt, besloot eens te onderzoeken, wat zijn gasten alzoo 's avonds uitvoerden.

Op een donkeren avond, toen het heel hard regende en waaide en hij niet zoo bevreesd behoefde te zijn, dat zijn voetstappen zouden gehoord worden door het leven buiten, sloop hij met kloppend hart naar boven en voorzichtig gluurde hij door het sleutelgat in de kamer, waarin zij gezeten waren.

Wat de waard toen zag, verschrikte hem zóózeer, dat hij dacht met lieden te doen te hebben, die met den booze in verbinding stonden.

Hij was maar een eenvoudig man, die niet veel onderwijs had genoten en van de werkzaamheden zijner gasten weinig of niets begreep.

De groote, vierkante eikenhouten tafel in de kamer stond vol met fleschjes en potjes, terwijl allerlei vreemde instrumenten in bonte mengeling op en door elkander lagen, en de grond als bezaaid was met groote vellen papier, waarop de vreemdsoortigste teekeningen en lijnen te zien waren.

De vreemdelingen spraken weinig en wat zij elkander te vertellen hadden werd fluisterend en, voorzoover de waard het kon beoordeelen in een vreemde taal gezegd, zoodat hij hen toch niet kon verstaan.

Bevreesd, dat zij hem zouden ontdekken, is de man weggeslopen, en den volgenden morgen vertelde hij in 't dorp aan een ieder, die maar hooren wilde, dat zijn gasten gewone reizigers waren, die 's avonds laat nog wat zaten te kaarten.

De goede man was bevreesd de waarheid te zeggen, daar hij meende, dat hij zich wel eens den toorn van zijn gasten op den hals kon halen, als zij toevallig hoorden wat hij over hen had gezegd.

Eenige dagen na dien merkwaardigen avond vertrok een der vreemdelingen en beval den waard, nog een kamer in orde te maken, daar hij waarschijnlijk iemand zou meebrengen, die eenige dagen in het dorp zou verblijven.

Ongeveer een week later keerde hij terug, in gezelschap van een eenvoudig gekleed man.

Twee dagen bleef die persoon, toen vertrok hij weer even plotseling, als hij gekomen was.

Gedurende zijn verblijf waren de vreemdelingen langer opgebleven dan anders.

Weer verliepen enkele dagen, toen de jongste der gasten den waard een kleinen reiskoffer overhandigde, met verzoek dien naar de naastbijzijnde stad te brengen, waar een schipper, wiens adres op den koffer stond, hem in ontvangst zou nemen.

De tot besteller gepromoveerde waard beloofde zich onmiddellijk reisvaardig te maken, doch toen hij zich aan 't kleeden was, kwam zijn dochtertje, een kind van nauwelijks vier jaar, in de kamer, waar de koffer stond.

Door nieuwsgierigheid gedreven, trachtte zij den koffer te openen, wat haar, helaas, maar al te goed gelukte.

Er kwamen pakken brieven uit, waarvan de kleine er een openvouwde.

Verrukt over de mooie letters, die er op geschreven stonden, liep zij naar haar vader, om hem vol trots haar ontdekking te toonen.

Zooals licht te begrijpen valt, was deze niets ingenomen met de daad van zijn jongste en berispte hij haar danig.

Hij ontnam haar den brief en bekeek zelf het fraaie handschrift.

Tot zijn teleurstelling bleek de brief echter in een vreemde taal geschreven, zoodat hij van het gelezene niets begreep.

Dit prikkelde echter zijn nieuwsgierigheid des te meer, zoodat hij, er niet aan denkende, dat het verkeerd is zich met eens andermans zaken te bemoeien, den schoolmeester liet waarschuwen, die, zooals hij wist, vreemde talen verstond.

De schoolmeester kwam, bezag het schrift aandachtig, vertelde dat het Fransch was en dat het een oproep inhield aan bekwame bouwmeesters, tot het bouwen van een kasteel, waarvan de teekeningen te zien waren in het logement van het dorp Rustoord, in Holland.

Degene, die het bouwwerk durfde ondernemen en goed ten uitvoer bracht, kreeg niet alleen een groote som gelds, maar ook de dochter des edelmans tot vrouw.

De waard was wat geruster, nu hij wist, wat voor lieden hij herbergde en verzocht den schoolmeester vriendelijk te zwijgen, daar hij vreesde voor de onaangename gevolgen van zijn nieuwsgierigheid.

Geen drie weken waren er verloopen, toen zich verscheidene vreemdelingen aanmeldden, die den waard naar zijn gasten vroegen.

De een na den ander vertrok echter.

Blijkbaar vonden zij allen het werk te moeilijk.

Ten laatste meldde zich iemand aan, die blijkbaar het werk aan durfde.

Hij was een der knapste Italiaansche bouwmeesters.

De edelman kocht van den toenmaligen eigenaar de bosschen rond Rustoord en de plek werd bepaald, waar het kasteel zou verrijzen.

Dit was de plaats, waar nu de ruïne is, en deze zijn de overblijfselen van het eens zoo trotsche kasteel.

Het werk nam, onder de goede leiding van den bouwmeester, spoedig een aanvang.

De edelman en zijn vriend waren verrukt over de snelle vorderingen en den sierlijken bouw.

Het gebouw was echter half voltooid, toen de bouwmeester tot de ontdekking kwam, dat hij den schoonsten prijs, de doch-

ter des edelmans n.l., niet zou krijgen. Zeer toevallig kwam hij dit te weten.

Als gewoonlijk kwam de edelman met zijn vriend het werk in oogenschouw nemen.

Nu gebeurde het, dat zij twist kregen over iets, en de bouwmeester, die zich juist in hun nabijheid bevond, doch verscholen achter een stapel steenen, hoorde hun twist, die niet al te luid gevoerd werd, aan.

Niets anders denkende, dan dat er iets in zijn werk werd afgekeurd en meenende dat, ter bekoming van den prijs, er niets aan het gebouw mocht haperen, luisterde hij scherp toe.

Het bleek echter, dat de edelman het met zijn vriend niet eens was, wanneer deze in het huwelijk zou treden met zijn dochter.

De edelman wenschte het huwelijk voltrokken te zien, wanneer het kasteel voltooid was, terwijl zijn vriend eerder, doch in 't geheim, wenschte te trouwen, zoodat het den bouwmeester niet ter oore zou komen.

De bouwmeester had genoeg gehoord en sloop onopgemerkt heen.

Dienzelfden avond begaf hij zich echter naar den edelman en maakte met hem de bepaling, dat hij van nu af met zijn vriend niet meer het werk in oogenschouw zou nemen, daar hij iets aan 't kasteel wilde aanbrengen, wat nog bij geen bouwwerk was aangebracht, doch het geheel een nog belangwekkender voorkomen zou geven.

De edelman stemde toe en de bouwmeester werkte des nachts, wanneer al het werkvolk vertrokken was, alleen aan het gebouw verder.

Wat hij van plan was te doen, zal ik je later vertellen.

Ook bewerkte hij eigenhandig een steen, waarop hij een spreuk beitelde.

Niet lang daarna was het werk voltooid en de bouwmeester begaf zich naar den edelman en vroeg om zijn loon, daar hij voor zijn toekomstige bruid een mooi geschenk wilde koopen.

De edelman lachte hard en voegde hem toe, terwijl hij hem het geld overhandigde: ‘Hier, knappe bouwmeester, koop een mooi geschenk!’

Dien nacht ging de bouwmeester voor 't laatst naar het kasteel, om zijn geheimzinnig werk te doen.

Eigenhandig metselde hij den steen met de spreuk in den voorgevel, waarna hij zich nog eenigen tijd in het kasteel zelf ophield, om zijn werkzaamheden van de vorige nachten te voltooien.

Toen is hij vertrokken en niemand heeft hem ooit weer gezien.

Den volgenden morgen dreunde de Dorpsstraat van het aantal ruiters, die er door trokken.

De dochter des edelmans was aangekomen.

Heden zou het huwelijk worden voltrokken tusschen den vriend van den edelman en diens dochter.

Even hield de stoet halt in het dorp.

Toen trok men gezamenlijk op naar het kasteel.

Daar aangekomen, keek de edelman met een somber gezicht naar den zoo zonderlingen steen.

Vermoedde hij iets?

Zijn ongerustheid nam toe.

De bouwmeester was vertrokken, zonder te zeggen wanneer hij dacht terug te komen, en op den steen stonden de volgende woorden gebeiteld:

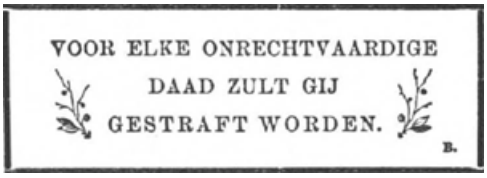

De edelman schudde het hoofd, als wenschte hij een angstige gedachte van zich af te werpen.

Zonder dat hij het gezelschap iets liet merken van zijn somber vermoeden, ging hij hen voor naar de groote zaal van het kasteel.

Hier hield hij een lange rede tot zijn gasten en op het eind dier rede stelde hij voor, op het geluk van bruid en bruidegom te drinken.

Juist wilde hij zich op zijn zetel neerzetten, toen het hem scheen, of een der planken, waarop hij stond, merkbaar doorboog.

Hij boog zich dieper, om beter te kunnen zien en, als om zich te overtuigen, drukte hij den voet krachtig naar beneden. Dit werd zijn ongeluk.

Opeens vernam men een dof gekraak, gevolgd door een geweldige ontploffing.

De vloer scheurde, het plafond stortte op de gasten neer en de schitterende zaal was opeens veranderd in een ruïne.

Onder het neergestorte puin hoorde men het zuchten en kermen der gewonden.

Spoedig was er hulp ter plaatse.

Men begon met de gewonden te bevrijden uit hun benarde positie.

Ook den edelman haalde men onder het puin vandaan.

Voor hem kwam de hulp echter te laat, hij was dood.

Verschillende gewonden vertelden later, dat zij hem nog hadden hooren zuchten en dat hij verscheidene malen gemompeld had over een straf, die hij nu voor zijn misdaden ontving.

Het kasteel, thans reeds gedeeltelijk verwoest, wenschte niemand te bezitten.

Deze plaats der verschrikking werd door een ieder gemeden en zoo geraakte het bouwwerk meer en meer in verval.

Piet zweeg.

Een poosje bleven onze jongens zwijgend naast elkander zitten.

Wim dacht nog eens na over de vreemde geschiedenis, welke hij zoo even gehoord had, en Piet bestudeerde met kennersblik de bladeren der struiken rond hen.

Plotseling werd Wim in zijn overpeinzing en Piet in zijn studie gestoord door een luid: ‘Hallo!’

Daar kwamen Cor en Bertus met de polsstokken.

Het clubje was nu weer voltallig en onverwijld besloot men om op weg te gaan, daar het al vrij laat was geworden.

Hoofdstuk VIII.
Naar de Ruïne.

Na een kwartiertje flink te hebben doorgetippeld, kwam ons viertal bij de kleine beek.

‘De kleine beek, nu moeten wij onze springkunst toonen!’ riep Piet uit.

‘Houd je dan maar goed, dikzak,’ plaagde Bertus, ‘anders spring je er nog midden in.’

‘Verbazend, wat ben jij scherpzinnig!’ plaagde Piet terug. ‘Als jullie nu eerst springen, dan zal ik wel zien, of ik het ook kan halen,’ vervolgde hij.

Natuurlijk stemden zijn makkers onmiddellijk toe en achtereenvolgens kwamen Wim, Cor en Bertus met een sierlijken sprong behouden aan de overzijde.

‘Ik geloof toch niet, dat ik het zal halen,’ zei Piet en hij trok een wel wat al te angstig gezicht.

‘Trek je schoenen en kousen uit,’ ried Cor hem aan, ‘je kunt daar toch niet blijven staan.’

‘Dat 's nu eens een “goeden inval”,’ meende Bertus op te moeten merken.

‘Ja, dat is het wel, filosofeerde Piet, ‘maar dan moet ik ze weer aantrekken ook.’

‘Ja, dat kan uitkomen!’ lachte Wim. ‘Waag het maar te springen, het zal best meevallen.’

‘Neen,’ zei Piet, opeens een besluit nemend, ‘ik doe het niet, er is hier een goede brug en daar ga ik over.’

Al sprekend had onze dikzak zijn polsstok naar de overzijde geworpen en keek nu zijn kameraden vastberaden aan.

‘Een brug?’ riep het drietal verbaasd uit, terwijl zij links en rechts keken.

‘Ja, kijk maar,’ zei de onverstoorbare Piet met een triomfantelijk lachje en hij haalde, tot niet geringe verbazing van zijn metgezellen, een lang stevig touw uit zijn buis en gooide dit met een welgemikten worp over een stevigen tak van een der boomen, die aan den oever der beek stonden en hun schaduwrijke takken tot aan de andere zijde uitstrekten. Na eenige inspanning gelukte het hem den tak naar zich toe te trekken.

Hij greep daarop, als een volleerd acrobaat, den tak met beide handen beet, ging er aan hangen en kwam, door telkens zijn handen naar voren te plaatsen, behouden bij zijn kameraden, die hem met luid handgeklap verwelkomden.

‘Wat een leuk gezicht was dat, Piet. Je leek wel een aap, die aan het kunsten maken was!’ schaterlachte Cor.

‘Een aap? Een prachtige vergelijking,’ meende Bertus.

Toch was men overtuigd, dat Piet een uitvinding had gedaan, die den clubleden uitstekend te pas zou kunnen komen.

‘Nu recht op ons doel af,’ zei Piet, nadat hij het touw weer zorgvuldig onder zijn buis had weggestopt.

‘Voorwaarts, marsch!’ commandeerde Wim.

Waar het ‘doel’ gelegen was, begrepen Cor en Bertus wel niet, maar zij stapten toch moedig voorwaarts.

Eindelijk, na een inspannenden tocht, kondigde Bertus als een nieuwtje aan, dat men in de omgeving van de ruïne was.

‘Zoo,’ zei Piet, ‘dat 's ons doel.’

Doodsch en verlaten lagen daar de overblijfselen van het eens zoo trotsche kasteel.

De muren waren verbrokkeld en ingestort en een grijze stoflaag bedekte den grond en het puin.

Tusschen de voegen groeiden planten en mos en enkele vogels hadden hun nest gebouwd in de breede spleten en gaten in den muur.

Het groen was overal welig opgeschoten en getuigde, dat deze plaats niet druk bezocht werd.

Ons viertal was stil geworden bij het aanschouwen van deze puinhoopen.

Een benauwd gevoel overviel hen, dat zij tevergeefs van zich trachtten te zetten.

Hoe het kwam?

Niemand wist het.

Wim betuigde later, dat het net was of hij geen adem kon halen, maar toen wisten zij reeds, wat zij nu nog niet konden weten.

Thans hadden zij een voorgevoel van naderend gevaar.

‘Wat zal het vroeger een prachtig gebouw geweest zijn,’ merkte Bertus op. Onbewust had hij fluisterend gesproken.

‘Ja,’ beaamde Piet, ook fluisterend. ‘'t Is jammer, dat het zoo verwoest is, nu heeft niemand er iets aan, 't dient alleen nog maar om nieuwsgierig aangegaapt te worden.’

‘Toch niet, wij hebben er iets aan,’ zei Cor. ‘Wij kunnen de steenen gebruiken. Zeg, jongens, inplaats van takken, kunnen we best een klein muurtje om de hut bouwen, dat is steviger en de hut lijkt dan meer op een blokhuis ook.’

‘Ja,’ knikte Wim goedkeurend, ‘dat 's een goede inval van Cor; het dak behoeven we dan alleen maar wat steviger te maken, door er takken in te vlechten.’

‘Dat 's een goed idee,’ vonden ook Piet en Bertus.

‘Willen we de ruïne eens gaan bezichtigen?’ stelde Bertus voor.

‘Neen, dan wordt het misschien zoo laat,’ vond Piet en hij schudde heimelijk tegen Wim met het hoofd.

Wim scheen echter het gevaar te willen trotseeren, want zonder de waarschuwing van Piet ter harte te nemen, zeide hij: ‘Ja, dat kunnen we best eens doen.’

Met kloppende harten schreed het viertal naar de oude vervallen poort.

Voorop ging Cor, hij had een steen in de hand.

‘Als er eens iets mocht gebeuren,’ zei hij.

Inplaats van nu geruster te worden, nam, juist door dien voorzorgsmaatregel, hun angst eerder toe dan af.

Het ijzeren hek knarste akelig, toen Cor er tegen duwde.

Het zonderling angstig gevoel wilde maar niet verdwijnen, ook al keken zij elkander vol moed lachend aan.

Het leek wel, of zij vijanden waren, die het kasteel kwamen veroveren, zoo voorzichtig slopen zij voorwaarts en bij elk verdacht geluid, dat zij hoorden of meenden te hooren, bleven zij staan en even haalden ze diep adem, toen zij de groote deur naderden.

Zonder ook maar iets verdachts gezien te hebben, bereikten zij de deur.

Deze was open.

Bertus stootte er even met zijn voet tegen, toen bleef hij staan.

‘Vooruit!’ drong Wim aan.

Even weifelde Bertus, doch toen, als om zich moed te geven, stootte hij de deur wijd open en riep met luide stem tot zijn kameraden: ‘Komen jullie nog?’

‘Ja; schreeuw niet zoo hard!’ waarschuwde Wim.

‘Wat geeft dat?’ riep Bertus, ‘ik zal hier niemand wakker schreeuwen.’

Toen stapten zij naar binnen.

Hoofdstuk IX.
In de Ruïne.

Als om de woorden van Bertus te logenstraffen, hoorden zij opeens voetstappen.

‘Oei,’ fluisterde Cor, ‘daar komt wat.’

Bleek van schrik staarden de jongens elkander aan.

In angstige spanning luisterden zij.

‘Ach, 't was misschien verbeelding,’ lachte Bertus zenuwachtig, toen alles stil bleef.

Maar wéér hoorden zij iemand loopen en nu vernamen zij ook een stem, die diep en zwaar tot iemand scheen te spreken.

De adem stokte den jongens in de keel, zij stonden op het punt weg te snellen, doch de vrees van dan juist ontdekt en achterhaald te worden weerhield hen, daar zij de trap reeds gepasseerd waren. Op voorbeeld van Wim doken zij vliegensvlug weg achter een afgebrokkelden binnenmuur.

‘Hoorde jij iets?’ klonk een stem boven hen.

‘Ja,’ klonk het antwoord op langzamen toon, ‘ik meende dat ik hoorde schreeuwen.’

‘'t Zal toch de....’

De rest van den zin was voor ons viertal niet verstaanbaar.

Even bleef het stil.

Toen hoorden zij gestommel, vlak boven zich.

‘Ik zal eens gaan kijken, je kan nooit weten,’ vernamen zij toen duidelijk.

‘Wat moeten we nu doen?’ jammerde Bertus, die opeens al zijn moed kwijt was.

Er klonken voetstappen, een zware stap, angstig hol klonk het tot hen door.

Treden kraakten.

‘Vlug, de deur dicht en zwijgen, ik weet een schuilplaats,’ fluisterde Piet opeens.

Wim stond op, duwde vlug de deur dicht en Piet wenkte zijn kameraden hem te volgen naar den hoek van het groote vertrek, waarin zij verscholen zaten.

Achter in deze, op een kleine zaal gelijkende kamer, in den hoek, waar Piet naar toe geslopen was, bevond zich een deur, welke hij zoo zacht mogelijk opende.

‘Kom!’ wenkte hij.

De jongens traden binnen en Piet trok de deur weer zacht dicht.

Op 't oogenblik gevoelden zij zich tamelijk veilig, hoewel de duidelijk hoorbare schreden op de trap hen verre van gerust stelden.

Wim nam de schuilplaats eens wat nauwkeuriger op.

Zij bevonden zich in een diepe kast, welke slechts spaarzaam verlicht werd door een klein luchtvenster.

‘Waarschijnlijk de voormalige provisiekast,’ concludeerde Wim voor zichzelf. 't Kon hem ten slotte weinig schelen en daarom peinsde hij maar niet verder en luisterde hij, evenals zijn kameraden, naar het angstaanjagend gekraak, dat nader en nader klonk.

‘Kunnen we niet door dit raampje klimmen?’ stelde Bertus voor, die een blik door het vermolmde venster had geworpen en bemerkte, dat zij dan buiten zouden zijn.

‘Gaan jullie je gang maar, dan ben je ten minste in veiligheid,’ fluisterde Piet.

‘Ga jij dan niet mee?’ vroeg Cor verwonderd.

‘Ik? Neen, ik ben te dik, ik kan er niet door,’ was het op treurigen toon gegeven antwoord.

‘Dan blijven wij óók hier,’ besliste Wim en, getrouw aan 't reglement, besloten zij elkander bij te staan in de ure des gevaars.

Intusschen was één der bewoners van de ruïne de trap reeds afgekomen en nu hoorden zij dien persoon reeds bij de buitendeur.

‘De deur schijnt toch niet open te zijn geweest!’ hoorden de jongens roepen.

De stem klonk zwaar, maar had een eigenaardigen klank.

Wim sprong opeens vrij onvoorzichtig naar voren. Haastig duwde hij zijn kameraden opzij, die hem verschrikt aanstaarden ‘Die stem ken ik,’ zei hij gejaagd, terwijl hij door het sleutelgat trachtte te gluren.

‘Wie is het?’ vroegen zijn kameraden nieuwsgierig.

‘Ik zeg nog niets, ik moet eerst zekerheid hebben,’ fluisterde Wim, terwijl hij onafgebroken zijn oog voor het sleutelgat hield.

‘Hm!’ bromde dezelfde stem. ‘Er is niets te zien.’

‘Zie je niets in den omtrek?’ riep de man bij de deur naar boven.

‘Niets,’ klonk het op lijmerigen toon gegeven antwoord.

‘Ha-ha!’ lachte een der mannen kort en scherp, ‘we zijn te angstig.’

‘'t Valt ook niet mee, om telkens opgejaagd te worden als een wild dier.’

Voetstappen weerklonken op de treden. De man klom blijkbaar weer naar boven.

Wim verliet zijn plaats bij het sleutelgat. ‘Hij is het!’ zei hij tot zijn kameraden.

‘Hij? Wie is hij?’ vroeg Piet.

‘Ken je hem niet aan zijn stem?’ vroeg Wim verwonderd.

‘Nee.... ja, 'k meen dat ik zoo'n stem weleens meer heb gehoord,’ aarzelde Piet.

‘'t Is Henk!’

‘Henk?’

‘Ja, de zoon van vrouw Leenderts.’

‘Vrouw Leenderts, van den Veenweg, ja, ja, nu herken ik zijn stem.’

‘Maar, haar zoon is al een paar jaar weg.’

‘Zoek, zouden we haast kunnen zeggen,’ vulde Bertus aan.

‘Verdwenen, als sneeuw voor de zon,’ meende ook Cor te moeten zeggen.

‘Ja, dat 's mogelijk, maar dan is hij nu weer teruggekomen; ten minste, dat was zijn stem en hij lachte ook altijd zoo eigenaardig.’

‘Wat zou hij hier komen uitvoeren?’

‘Ja, dat is de vraag, denkelijk niet veel goeds.’

Dit gesprek hadden de jongens, nog steeds verborgen in de kast, fluisterend gevoerd.

‘Zouden we niet beter doen, door weg te gaan?’ stelde Bertus voor, die den weg vrij zag en de kans wilde benutten om te verdwijnen, zonder eenig spoor achter te laten.

‘Ik zou meenen, laten wij hier even blijven, totdat wij zeker weten dat de weg vrij is, en ondertusschen eens bespreken, wat ons te doen staat, want ik zou dolgraag willen weten, wat zij daarboven uitvoeren of van plan zijn om uit te voeren,’ zei Wim.

‘Waar is dat goed voor?’ informeerde Bertus.

‘Goed voor? Wel, je weet toch, dat er vroeger veel in 't dorp werd gestolen en hij van die diefstallen beschuldigd werd?’

‘Toen ze hem kwamen halen, was hij verdwenen en na dien tijd is er niet één inbraak meer gepleegd.’

‘Ja, dat weet ik,’ knikte Bertus.

‘Hoort eens, ik heb een plan,’ zei hij, opeens weer moed krijgend, nu een der mannen een bekende bleek te zijn.

‘Wat dan, laat eens hooren?’ vroeg het drietal.

‘We moeten hen beluisteren, misschien willen ze weer ergens gaan inbreken.’

‘Dat 's een idee, dat zullen we doen!’ vond Wim.

Ook de anderen vonden het een mooi plan.

‘Met z'n vieren zal moeilijk gaan, we zullen even een beraadslaging moeten houden, hoe we daarin het best kunnen handelen,’ stelde Wim voor.

‘Een krijgsraad dus!’ lachte Cor.

‘Ik weet al iets!’ zei Wim. ‘Twee van ons moeten buiten de wacht houden, dat zouden Piet en Bertus kunnen doen; dan gaat Cor met mij naar boven, om die lui te beluisteren.’

‘Als ze ons bemerken, komen ze natuurlijk op ons af! Wij loopen dan onder luid hulpgeroep weg. Als jullie dat geschreeuw hooren, begin je ook te schreeuwen en te roepen, desnoods roep je maar, dat de boschwachter in aantocht is, dan zullen ze ons wel laten gaan, om zelf een goed heenkomen te zoeken.’

‘Prachtig, zoo zullen we doen!’ vond Piet.

‘Wij trekken onze schoenen uit,’ zei Cor; ‘die kunnen jullie zoolang bewaren.’

‘Best!’

Wim en Cor trokken vlug de schoenen uit en toen kropen de avonturiers uit de kast.

De buitendeur werd zoover geopend, dat Piet en Bertus er net door konden.

Toen nam de gevaarlijke onderneming een aanvang.

Hoofdstuk X.
Een afgeluisterd gesprek.

Zoodra de twee wachters buiten waren, keken ze rond naar een geschikte schuilplaats, vanwaar ze de ruïne goed konden zien, zonder zelf opgemerkt te kunnen worden.

Piet vond een goede schuilplaats achter een in puin gestorten muur en Bertus sloop rond de ruïne, om aan de achterzijde een schuilplaats te zoeken.

Hij vond die al spoedig achter een paar struiken, in de onmiddellijke nabijheid van het venster der kast, waarin zij te voren gezeten hadden.

Ondertusschen waren Wim en Cor de trap genaderd en overlegden zij, hoe zij het gemakkelijkst, zonder leven te maken, boven konden komen.

De treden zouden geweldig kraken, dit wisten zij, en vóór alles moesten ze dat zien te vermijden.

Wim meende, dat zij het beste deden, door op de trapleuning te gaan zitten en zich aan de handen op te trekken.

't Zou wel een zwaar werkje zijn, maar zoodoende zouden ze verhinderen, dat de treden kraakten.

Cor vond dit plan uitstekend en alvorens op die wijze naar boven te trekken, luisterden zij nog eens aandachtig, of ze niemand hoorden loopen.

‘Vooruit maar, ik hoor niets,’ fluisterde Wim.

Hij vatte de leuning met beide handen beet en heesch zich zoo voorzichtig mogelijk op, zoodat hij schrijlings op de leuning kwam te zitten.

Cor deed hem precies na en toen ging het, langzaam maar zeker, naar boven.

Wim had gelijk, 't was een zwaar werkje.

Met de voeten zochten zij steun aan de ijzeren stangen, waarmede de leuning aan de trap was bevestigd.

Eindelijk waren zij, rood van inspanning, boven.

Voorzichtig gluurde Wim om 't hoekje.

‘Wat zie je?’ vroeg Cor zacht.

‘Niets,’ fluisterde Wim terug. ‘Er is hier een breede gang en aan 't einde zie ik twee deuren, waarvan er één op een kier staat.’

‘Vooruit, naar die deur,’ besliste Cor, en Wim was het volkomen met hem eens.

Voorzichtig stapten zij van de trapleuning af en slopen op hun teenen door de gang.

Ongeveer de helft van den afstand tusschen de trap en de deur hadden zij reeds afgelegd, toen zij iemand hoorden kuchen en zich bewegen.

De twee vrienden drukten zich stijf tegen den muur, hielden den adem in en wachtten in angstige spanning wat er ging gebeuren.

Het bleef echter stil en toen besloten de jongens maar weer voorwaarts te trekken.

‘Vooruit maar weer,’ fluisterde Wim, en voort ging het; tot zij de deur hadden bereikt, die op een kier stond.

Wim ging zoo voorzichtig mogelijk languit op den grond liggen en gluurde naar binnen. Spoedig echter richtte hij zich weer op en beduidde Cor, dat zij naar binnen moesten.

‘Opstaan,’ fluisterde Cor, ‘en gereed om weg te loopen, want als de deur kraakt, zijn we verraden.’

Gereed om bij het minste verdachte geluid weg te snellen, opende Wim de deur.

Het gelukte en de jongens herademden.

‘Kom!’ wenkte Wim en al schuifelend kwamen de vrienden binnen, om even later te bemerken, dat zij wederom in een kast verzeild waren geraakt.

‘Wat nu?’

Cor keek Wim vragend aan.

‘Even wachten!’ beduidde Wim.

Toen gebeurde er iets, wat de jongens allerminst verwacht hadden.

‘'t Is of het nooit donker wordt,’ hoorden zij eensklaps dicht in hun nabijheid zeggen.

Bijna slaakten Wim en Cor een kreet van schrik, bij deze onverwachte woorden.

Het geluid kwam van achter een der zijwanden van de kast.

‘Daar is het,’ wees Wim aan Cor.

Cor luisterde met het oor tegen den aangewezen muur gedrukt en Wim spiedde rond, of hij ook een gaatje in den wand kon ontdekken, waardoor hij in de kamer naast hem kon zien.

Hij was nogal gelukkig, want spoedig ontdekte hij een naad in één der planken, waardoor hij een blik kon werpen in de aangrenzende kamer.

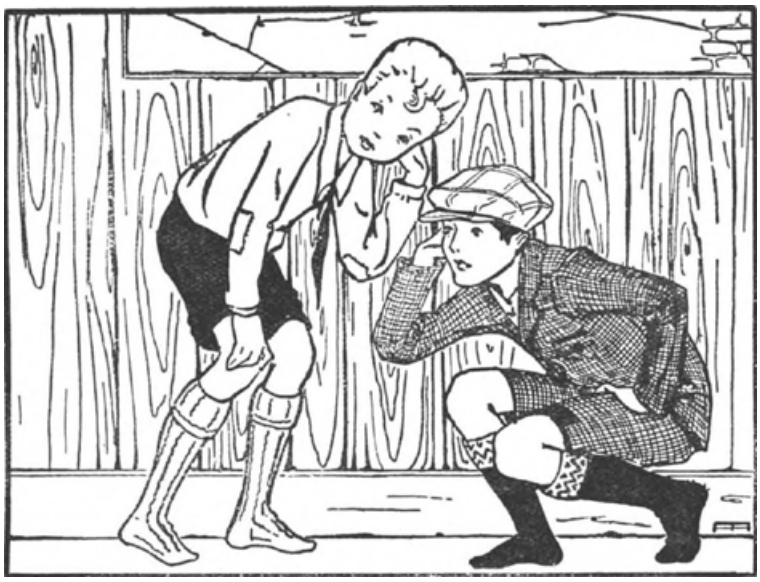

Veel bijzonders zag hij echter niet.

De kamer kon hij slechts ten deele overzien.

Drie ramen telde Wim en voorzoover hij kon zien, was het vertrek kleiner dan de kamer beneden.

De bewoners van dit stoffige en doffe vertrek kon hij echter niet zien.

Cor gaf Wim zacht een duw met den elleboog en keek hem vragend aan.

'Wachten,' beduidde Wim weer.

Beiden hurkten toen voorzichtig op den grond en hielden de ooren tegen den muur gedrukt.

Een poosje bleef het stil, de jongens voelden zich reeds stijf worden in hun ongemakkelijke houding, toen de angstige stilte verbroken werd door een onderdrukt gegeeuw, gevolgd door een zware stem, die op brommenden toon vroeg: 'Slaap-ie?'

Geen antwoord.

Wim stootte Cor eens aan en beiden luisterden aandachtiger.

'Zeg, slaap-ie?' vroeg dezelfde stem weer, nu iets luider.

'Ja, nee-eh, ik lig een beetje te soezen,' klonk het op verveelden toon.

‘Wat duurt die dag akelig lang, hè?’ zei de man met de bromstem.

‘Ja, we moeten geduld hebben en vóór alles niet overhaast te werk gaan, anders valt ons geheele plan in duigen. Je behoeft niet bang te zijn, dat we zullen verdwalen, want ik weet den weg in den donker net zoo goed te vinden als overdag.’

Weer werd het stil en de twee spionnen benutten de gelegenheid, om zoo zacht mogelijk hun ledematen wat uit te strekken.

‘Blijft de baron 's avonds laat op?’ klonk het toen.

‘Neen, zoover ik weet niet, maar misschien is hij nu van idee veranderd en gaat-ie 's nachts zijn bosschen inspecteeren,’ antwoordde de man, die zooeven nog aan 't soezen was.

‘We moeten niet te vroeg op weg gaan, elf uur hier vandaan, dan zijn we ongeveer half twaalf bij het kasteel.’

‘Er zijn toch geen honden?’ informeerde de bromstem.

‘Ja, twee; maar die liggen bij de voorpoort aan den ketting.’

‘Wij moeten aan den achterkant binnen zien te komen, eerst het hek over, dan door het keukenraampje, zooals ik je verteld heb, de rest gaat vanzelf.’

‘Als we er maar eenmaal in zijn,’ lachte de bromstem.

‘Juist, en dat gaat gemakkelijk genoeg, als je maar handig bent.’

‘Als ze ons vóór dien tijd snappen, loop je maar om het gebouw heen, naar den voorkant. 't Hek is nooit op slot en de honden liggen toch aan den ketting. Als ze ons gezien hebben, mogen die honden voor mijn part heel Rustoord wakker blaffen, in de bosschen vinden ze ons toch zoo gauw niet.’

De man met de bromstem grinnikte even bij wijze van instemming.

Weer kreeg Cor een duw van Wim, waaruit hij begreep dat het tijd werd den terugtocht te aanvaarden.

Langzaam rezen de luisteraars op en slopen de kast uit.

Wim wachtte tot Cor bij de trap was. Toen sloot hij weer zacht de deur en ging zijn vriend achterna.

Cor had zich al laten zakken.

Wim ging weer schrijlings op de trapleuning zitten en gleed vlug naar beneden. ‘Nu spoedig naar buiten!’ drong Wim

aan en enkele oogenblikken later bevonden zij zich in de buitenlucht.

Met alle teekenen van blijdschap werden zij door Piet ontvangen.

Wim trok zijn schoenen weer aan, die Piet zorgvuldig bewaard had.

'Nu naar Bertus,' zei hij toen en zwijgend slopen zij rond de ruïne, waar zij hun kameraad al spoedig ontdekten.

Piet bemerkte wel, dat Wim en Cor iets zeer gewichtigs hadden vernomen, want zij keken zoo ernstig.

'Hallo, zijn jullie daar?' begroette Bertus het drietal. 'Hoe is het afgeloopen?' informeerde hij nieuwsgierig bij Wim, toen Cor bezig was zijn schoenen aan te trekken.

'Kom mee, dieper het bosch in, dan zal ik jullie alles vertellen,' zei Wim.

Zoo geschiedde het.

Onder een dikken boom zette ons viertal zich neêr en Wim vertelde hun avontuur.

'Naar den baron!' beval Piet, toen Wim zijn verslag had gedaan.

'Goed!' vonden ook de anderen en onverwijld togen zij op weg.

Hoofdstuk XI.
De ontdekking van den boschwachter.

Wij zullen onze vrienden, die bij de hut waren achtergebleven, weer eens opzoeken, want wij hebben hen eigenlijk àl te lang aan hun lot overgelaten.

Toen het viertal op avontuur uittrok, was aan de clubhut nog maar de laatste hand te leggen.

De clubleden hadden in dien tijd niet stilgezeten en spoedig riep één der bouwers al, dat de hut nu klaar was, voorzoover zij haar met het medegenomen materiaal konden inrichten en dat men nu een mooie gelegenheid had om uit te rusten.

Een driewerf ‘Hoera!’ volgde op deze mededeeling en de jongens zochten zich een plaatsje op de banken.

Eenige oogenblikken zaten de ‘Rustoordsche vrienden’ uit te blazen in hun nieuwe woning en namen zij hun verblijf eens nauwkeurig op.

‘Waar zouden die vier toch zitten?’ merkte Frans op, toen de jongens hun hut genoeg hadden bewonderd.

‘'k Weet het niet!’ antwoordden de meesten met een schouderophalen.

‘Willen we eens op zoek gaan?’ stelde één hunner voor.

‘Op zoek? Neen, dat 's niet noodig; ze zullen best terecht komen, daar zijn we niet bang voor; we kunnen beter wat gaan spelen.’

Dit voorstel vond algemeen bijval.

‘Ik weet wat!’ riep Karel Hoppen; ‘laten we roovertje spelen, we zijn met z'n tienen, dat gaat best. Zeven van ons moeten zich in 't bosch verstoppen, de drie overigen zijn veldwachters en moeten ons trachten op te sporen.’

‘Ja, dat 's fijn, dat moeten we doen!’ juichte Louis; ‘ik ben veldwachter.’

‘Ik óók veldwachter!’ zei Karel.

De acht anderen voelden meer voor het rooversvak, dus besloot men door stemming er nog een veldwachter bij te krijgen.

Zoover kwam het echter niet, want tot volle tevredenheid van allen, bood Johan Maas zich aan om het rooversbedrijf vaarwel te zeggen en voor veldwachter te spelen.

Spoedig verlieten de roovers nu de hut en trokken het bosch in.

De veldwachters bleven achter en vingen direct met gewichtige gezichten een bespreking aan, hoe zij het best de roovers in konden sluiten.

Een plan werd gemaakt en daar de jongens, of liever, de veldwachters, niet van talmen hielden, togen ze direct op weg om hun plan ten uitvoer te brengen.

Hoofdzaak was, bij elkander blijven, en daar hielden zij stipt de hand aan.

Karel bleek een voortreffelijk speurder te zijn. ‘Hier zijn ze langs gekomen, door dit boschje zijn ze gegaan,’ merkte hij af en toe op.

‘Hoe weet je dat toch?’ informeerde Johan, die maar niet begreep, hoe iemand dat zoo gauw kon zien.

‘Wel, dat 's nogal eenvoudig,’ antwoordde Karel. ‘Kijk, van dit boschje zijn enkele takken omgebogen en gebroken. Dat dit pas is gebeurd, kan je wel zien.’

‘Ja,’ nu zag Johan het ook. ‘Moeten we nu ook niet door die boschjes, want ze kunnen zich daar wel verstopt hebben?’ meende hij.

‘Niet noodig, hoor; je kan toch wel zien, dat ze er aan den anderen kant weer uit zijn gegaan!’

‘Ja, dat kan je goed zien,’ vond ook Louis, die meende ook wat te moeten zeggen.

Niet één van de veldwachters dacht er aan, dat de roovers wel eens op hun schreden teruggekeerd konden zijn, om zich tòch in zoo'n boschje te verschuilen.

‘Waar gaan we heen?’ vroeg één der roovers, toen ze buiten het boschje waren waar de hut zich bevond.

‘Niet ver weg, we zoeken een mooie schuilplaats en blijven daar wachten.’

Dit werd goed gevonden en achtereenvolgens werden verschillende schuilplaatsen opgezocht, bekeken en weer afgekeurd.

Eindelijk, toen zeker wel de tiende schuilplaats aan een

nauwkeurig onderzoek was onderworpen, waagde één der roovers op te merken, dat men zóó wel het heele bosch door kon trekken, zonder zich verstopt te hebben.

Dat was een zeer juiste opmerking en alle roovers waren het hiermede eens.

‘Het derde boschje, dat we onderzocht hebben, leek mij nog het beste,’ vond Hendrik.

Daarover was men het óók eens, dus werd onmiddellijk besloten om terug te keeren en zich te verschuilen nog vóór de veldwachters zich daar zouden bevinden.

Spoedig was men ter plaatse.

Wéér wilden de roovers onderzoeken, of de schuilplaats wel geschikt was, doch Hendrik waarschuwde nog bijtijds dat de veldwachters in 't zicht waren en men zich dus diende te haasten.

Plotseling waren alle roovers in het boschje verdwenen en gluurden tusschen takken en bladeren naar het naderend drietal.

In spanning wachtten zij, de veldwachters kwamen tergend langzaam nader en tuurden met arendsblikken rond.

De kans om ontdekt te worden was groot, dit beseften de roovers en onwillekeurig trokken zij zich dieper in het boschje terug.

Daar kwamen ze aan, spiedend achter elken struik en heester.

Plotseling bukte Karel zich bij het boschje, waarin de roovers zaten.

Dezen wilden reeds opspringen en wegsnellen, doch toen hoorden zij Karel iets tegen zijn collega's zeggen.

‘Moeten wij nu ook niet door die boschjes, want ze kunnen zich daar wel verstopt hebben?’ hoorden zij Johan vragen.

De spanning had bij de roovers haar hoogtepunt bereikt.

‘Niet noodig,’ hoorden zij Karel zeggen en de veldwachters waren voorbij.

Had één van hen slechts even omgezien, de roovers waren ontdekt geworden.

Het drietal was juist gepasseerd, toen zeven lachende hoofden uit het boschje gestoken werden en vriendelijk ‘goedendag’ begonnen te knikken.

Dat was een grappig gezicht en de jongens bleven net zoolang knikken, tot de veldwachters uit het gezicht verdwenen waren.

‘Wat nu?’ vroeg één der roovers.

‘Naar de hut,’ was men van oordeel, en zoo snel mogelijk rukten zij op naar hun verblijf.

De hut was reeds in 't zicht, toen Gerrit, die de anderen vooruit was, eensklaps bleef staan. ‘De boschwachter,’ hijgde hij.

En ja, waarlijk, daar stond de zoozeer gevreesde man, ‘de schrik der bosschen,’ zooals men hem had gedoopt, bij het boschje, waarin zich de hut bevond.

‘Wat zou-ie komen doen?’ vroeg Gerrit ongerust.

‘Weet niet,’ was het eenigst antwoord dat hij ontving.

In angstige verwachting keken de nieuwbakken roovers toe, wat de boschwachter ging uitvoeren.

‘Hij gaat er in!’ riepen opeens eenige stemmen.

En zoo was het!

Eerst aarzelend boog de boschwachter de takken wat opzij, toen haalde hij zijn sabel uit de schede en, alsof hij bij het zien van dit blinkend metaal nieuwen moed kreeg, stapte hij vlug het boschje in.

Even wachtten de eigenaars van de hut en keken zwijgend toe.

‘Wie gaat er mee?’ stelde toen één hunner voor.

‘We kunnen ons best in het boschje verbergen, daar is plaats genoeg en dan zien wij tevens wat hij uitvoert,’ ried één der roovers aan.

‘Accoord,’ fluisterden zijn metgezellen en zoo voorzichtig mogelijk slopen zij naar hun verblijfplaats en verborgen zich tusschen struiken en heesters.

De boschwachter kwam van huis!

Hij had dien middag buitengewoon goed gegeten, zijn lievelingskostje, en dientengevolge was hij in een allerbeste stemming en wandelde hij vergenoegd, nu en dan een deuntje fluitend, de bosschen in.

Zoo was hij al een eind voortgekuierd, zonder iets bijzonders gezien te hebben.

‘Wie zou nu ook op den middag in de bosschen gaan stroopen?’

‘Neen, dan was zijn waakzaamheid 's avonds meer noodig.’

Zoo bij zichzelf redeneerend, was hij in de buurt van de hut gekomen.

‘Ja,’ zei hij tevreden tot zichzelf, ‘ik ben altijd nogal waak..... Drommels,’ viel hij zichzelf in de rede, ‘wat zie ik daar nu? Hier voetstappen en daar in dat boschje zijn de takken saâmgebondenl Wat zal me nu overkomen?’

Verlegen krabde de man zich achter het oor.

‘Ik zal mijn plicht moeten doen,’ zette hij zijn alleenspraak voort. ‘Mogelijk is daar een schuilplaats voor stroopers en dat dien ik te onderzoeken.’

De boschwachter stapte op het boschje toe.

Op dit oogenblik zag Gerrit hem.

Bij het struikgewas gekomen, bleef hij echter staan.

‘Zou ik niet beter doen, door te wachten tot er iemand uitkomt?’ dacht hij. ‘Maar,’ en een angstige gedachte maakte zich van hem meester, ‘als het eens een roovershol is?’

De hand, waarmede hij de takken reeds opzij had geschoven, werd plotseling teruggetrokken. Even dacht de boschwachter na.

‘O!’ zuchtte hij, ‘het kunnen wel roovers zijn, die er in zitten, maar mijn plicht roept mij. Wacht,’ dacht hij, en een tevreden glimlach krulde zijn lippen, ‘ik heb een sabel.’

Moedig haalde hij dit verdedigingsmiddel te voorschijn en met vaste hand duwde hij de takken, die hem den toegang beletten, opzij. Thans bevond hij zich in het boschje.

Nog niet ver was hij doorgedrongen, of de jongens bevonden zich ook reeds daar. Zóóver drongen zij voorwaarts, dat zij dicht in de nabijheid van den boschwachter waren.

Deze had het zacht krakende geluid der takken niet gehoord, omdat hijzelf te veel leven maakte. In stilte dacht de man, dat de roovers dan wel op de vlucht zouden gaan, als zij hem bemerkten. Er gebeurde echter niets.

Spoedig had hij het pad bereikt, dat rond de hut liep.

‘Aha,’ mompelde hij, ‘dat is de weg naar het hol! Ik zal voorzichtig verder dienen te gaan, dan kan ik misschien van verre reeds zien, hoeveel roovers zich daar bevinden.’

De moedige boschwachter sloop nu op zijn teenen, zijn sabel recht vooruit gestoken, het pad op. Zonder iets gezien te hebben, was hij het pad ten einde geloopen.

‘Zoo,’ dacht hij, ‘hier zijn de takken samengebonden.’

Wéér wachtte hij even en beraadslaagde, wat hem nu te doen stond.

‘Terugkeeren?’

Maar hij had nog niets bijzonders ontdekt.

‘Voorwaarts?’

Hij overdacht de mogelijkheid, dat hij weleens vermoord kon worden en die gedachte stemde hem weemoedig.

‘Zoo jong nog,’ dacht hij, terwijl hij poogde een traan weg te pinken. ‘Mijn arme vrouw, zou ik’ - de boschwachter keerde zich reeds om - ‘maar niet terstond weggaan? Had ik maar een testament gemaakt,’ dacht hij verder, toen weggaan hem zoo laf toescheen. ‘Wacht,’ dacht hij opeens, en zijn gezicht klaarde op, ‘ik heb een idee!’

De angstige boschwachter knelde zijn sabel onder zijn arm, haalde een notitieboekje en een potlood te voorschijn en schreef toen met eenigszins onbeholpen letters:

Frederik Akkers,
vermoord 23-7-19..

Daaronder zette hij zijn handteekening.

‘Ziezoo,’ dacht hij tevreden, ‘als ik vermoord word, zijn er toch nog bewijzen.’

Het stukje papier scheurde hij voorzichtig uit het boekje en bevestigde het aan een der takken in zijn nabijheid.

‘Voorwaarts!’ commandeerde hij zichzelf. Hij ging echter niet voorwaarts, maar boog zich uiterst voorzichtig voorover, om in het hol te kunnen zien. Al dieper en dieper boog hij zich. De bladeren verhinderden hem in de schuilplaats te zien.

‘Jammer, erg jammer, ik zie niets,’ dacht hij. ‘Kom, ik zal de takken wat opzij schuiven.’

Voorzichtig trok hij aan een dikken tak.

Helaas, was deze juist met een der touwtjes zóódanig krom gebonden, dat hij als een boog zoo gespannen stond.

Het korte trekken van den boschwachter werkte dus hoegenaamd niets uit.

Iets harder rukte hij, steeds harder, en toen ook dit niet hielp, spande hij zijn uiterste krachten in en gaf een forschen ruk. Toen gebeurde het ongeluk.

Het touwtje schoof van den tak af, rukte eenige bladeren mee, die dwarrelend in de hut verdwenen, de tak zwiepte met kracht in zijn vorigen stand terug en de arme boschwachter kreeg zóó'n gevoeligen stoot, dat hij in den kuil tuimelde.

De takken kraakten hevig, toen het zware lichaam naar beneden plofte.

‘O, goeie genade, help, vrouw, ik word vermoordl Ge-

meene roovers! Helpt, menschen!' schreeuwde, neen, brulde 'de schrik der bosschen.'

De jongens, die ten deele de bezigheden van den boschwachter hadden gezien, hielden de zakdoeken voor den mond, of knepen zich, om het niet uit te proesten van het lachen.

De man wachte echter niet tot hij vermoord zou worden, maar sprong, zoodra hij voelde vasten grond onder de voeten te hebben, op, en met den moed der wanhoop was hij in één sprong uit het roovershol en rende hij weg, zonder om te zien.

Hoofdstuk XII.
Bij den Baron op bezoek.

Toen de arme boschwachter het gevaar zoo gelukkig ontkomen was, naar hij meende, had hij maar één gedachte: naar den Baron, zijn meester, om hem het ongehoorde feit in kleuren en geuren te vertellen.

Hij gunde zich geen tijd, zijn gehavende kleeren wat in orde te brengen, maar snelde voort, onder het uitstooten van de meest gruwelijke bedreigingen aan het adres van de roovers, die hem zoo leelijk te pas hadden laten komen.

'Voort, voort! Naar den Baron!' stiet hij uit. 'Wat een gemeene roovers, mij, een boschwachter, zóó te laten vallen! In de gevangenis moeten zij,' hijgde hij verder; 'tien, twintig jaar, levenslang, langer nog!'

In zijn drift dacht hij er nog over, zijn vrouw bericht te sturen, dat hij 't er levend had afgebracht; maar hij herinnerde zich nog intijds, dat het goede mensch niets van zijn avontuur afwist en dus groote oogen op zou zetten, als zij de raadselachtige boodschap vernam, dat haar man gelukkig nog leefde.

De wraakgierigste plannen smeedde de geheel overstuur zijnde boschwachter en de grootste folteringen, die hij maar uit kon denken, waren nog te goed voor zulke leelijke moordenaars.

Ja, ook wij begrijpen er alles van.

Als een mensch zich driftig maakt, soms om niets, zooals dit het geval was met onzen boschwachter, dan wenscht hij zijn vijanden het grootste kwaad en is hij niet voor rede vatbaar.

Zoo is het met jongens ook weleens, ook jullie maakt jezelf soms boos voor niets en dan moet je later toch vol schaamte bekennen, dat je ongelijk had, en dan krijg je zoo'n onbehagelijk gevoel; net of je je belachelijk hebt gemaakt.

Maar, 't feit was er nu eenmaal en de boschwachter kwam nog even driftig bij het kasteel aan, als hij het roovershol verlaten had.

Lang en verwoed schelde hij.

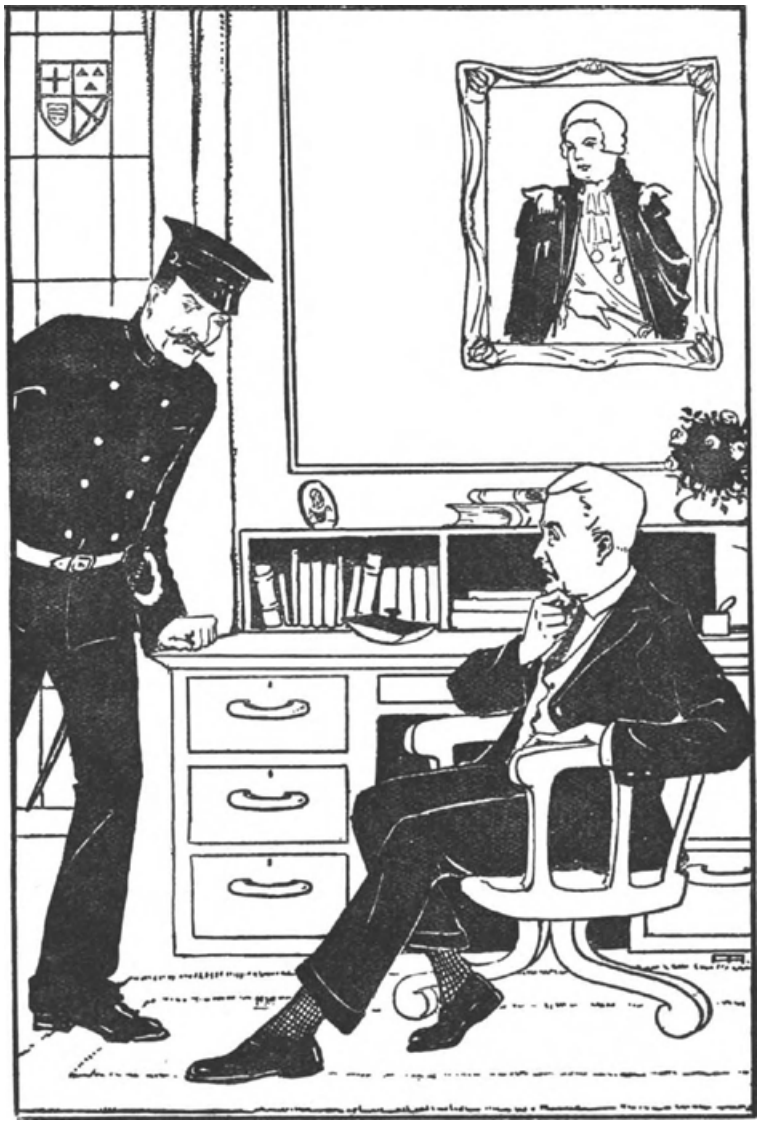

Met een verschrikt gezicht en wijd open gespalkte oogen opende een der huisknechten de deur.

Tijd om iets te vragen had de huisknecht niet, want de boschwachter, die van ongeduld wel naar binnen had willen vliegen, duwde de groote deur zoo wijd mogelijk open, rende de breede vestibule in, kwam weer terug hollen, daar hij niet ongevraagd een der kamers binnen durfde gaan en voegde den knecht, die niet zonder ongerustheid het zenuwachtig gedraaf van den anders zoo kalmen boschwachter had aangezien, toe: ‘Roovers, canaille! Waar is de Baron? Levenslang moeten ze hebben! De Baron, waar is hij?’

‘Roovers?’ de knecht keek hoogst verontwaardigd. Hij, de knecht van een zoo voornaam heer, en zijn collega's, het andere dienstpersoneel, uitgescholden voor roovers? En dan dat andere leelijke woord: canaille! Als de knecht gedurfd had, zou de boschwachter in een oogenblik tijds weer buiten de deur gestaan hebben. Maar hij begreep, dat de handhaver van het recht een gewichtige boodschap moest hebben, daar hij zoo opgewonden was, en daarom alleen voegde hij den kerel toe: ‘Ik zal u aandienen, mijnheer de boschwachter!’

Langzaam, deftig, steeg de knecht de trappen op, tot groote verontwaardiging van den boschwachter.

‘Spoed!’ riep hij.

De eenige uitwerking van dit op bevelenden toon geroepen woord was, dat de knecht nog langzamer begon te loopen.

Vol ongeduld stond de boschwachter beneden te trappelen en den luien knecht te verwenschen.

Eindelijk verscheen deze weer aan de trap en riep naar beneden: ‘U kunt boven komen!’

Bij drie treden tegelijk stormde de boschwachter naar boven.

De knecht klopte aan een deur, waarop stond ‘studeerkamer’ en wachtte toen, tot een stem ‘binnen’ riep, waarna hij langzaam en plechtig den knop omdraaide en den bezoeker in liet.

De boschwachter bevond zich in tegenwoordigheid van den Baron.

‘Wat een vent!’ bromde de knecht achter de deur en hij daalde vlugger de trap af, dan hij haar zooeven was opgeklommen.

Hij was goed en wel beneden gekomen, toen er weer werd gescheld.

Het was nu een zacht, bescheiden bellen.

‘Dat is ten minste een wèl opgevoed persoon,’ dacht de knecht, en met een vriendelijk gezicht opende hij de deur.

De knecht vergiste zich echter, het waren vier personen

Op de stoep stonden Wim, Cor, Bertus en Piet, en keken met ernstige gezichten den knecht aan.

‘Wel, jongelui?’ vroeg deze vriendelijk.

‘Zouden wij mijnheer den Baron even mogen spreken?’ vroeg Wim, terwijl hij den knecht met zijn heldere blauwe oogen strak aankeek.

‘Wel, hebben jullie zoo'n gewichtige mededeeling te doen, dat je met z'n vieren komt?’

‘Ja, mijnheer,’ antwoordde Wim weer; ‘er zijn roovers in 't bosch en wij weten van hun plannen.’

‘Ja,’ beaamde Cor, ‘er zijn roovers.’

‘Twéé roovers,’ merkte Bertus op.

‘Gevaarlijke roovers,’ meende Piet er aan toe te moeten voegen.

‘Zoo,’ zei de knecht op langgerekten toon, ‘zoo, zoo, óók al roovers? De boschwachter had het ook al over roovers, er zal dus wel iets aan de hand zijn.’

Na deze alleenspraak, die met een bedenkelijk hoofdschudden gepaard ging, noodigde hij de jongens uit, binnen te komen. ‘Ik zal jullie aandienen,’ zei hij, ‘maar de Baron is op 't oogenblik in gesprek, dus jullie zult even moeten wachten.’

De knecht beklom weer de trap, maar nu vlugger; dat zat hem zeker in 't beleefde optreden van de jongens.

Eenige minuten verliepen.

Toen verscheen de knecht weer en wenkte onze vrienden boven te komen.

Op hun teenen, om zoo min mogelijk leven te maken - dat stond netjes, volgens Wim, - klauterden zij de trap op.

De knecht tikte weer aan de deur en opende deze, zonder eerst het ‘binnen’ afgewacht te hebben.

Wim scheen dit tikje niet voldoende, want vóór hij binnentrad, tikte hij ook even.

Cor vond het maar het beste, om zijn vriend na te doen.

Tot groot vermaak van den knecht kwamen ook de knoken van Bertus en Piet tegen het paneel van de deur terecht.

‘Dag jongens,’ zei de Baron, toen Piet, als laatst binnen-

gekomene, de deur had gesloten; ‘wat komen jullie me vertellen?’

Wim zag wel in, dat hij het woord moest voeren en om nu zoo spoedig mogelijk weer buiten te zijn - hij liep liever in de bosschen, dan dat hij een verhoor onderging, - zeide hij: ‘Mijnheer de Baron, wij hebben ontdekt, dat twee roovers hier hedenavond half twaalf zullen trachten in te breken.’

‘Door 't keukenraampje,’ waagde Cor op te merken.

‘Daar zal je 't hebben!’ klonk opeens een vertoornde stem uit een hoek van 't vertrek; ‘wat een moordenaars!’

Verbaasd over dezen onverwachten uitval, keken de jongens om.

In 't gevoel van zijn waardigheid stond daar de boschwachter; één hand aan zijn sabel, de ander gebald voor zich uit.

‘Een pracht-houding,’ merkte Piet bij zichzelf op.

‘Zoo, zoo,’ klonk de stem van den Baron gemoedelijk, ‘willen ze hier inbreken? - Mag ik eerst eens jullie namen weten?’ vroeg hij vervolgens.

‘Ik heet Wim, mijnheer de Baron; Wim van Duin.’

‘Mijn naam is Cor de Groot.’

‘Bertus van de Velde, mijnheer de Baron.’

‘Ik ben Piet Overwaal, om u te dienen,’ zei Piet met een buiging.

‘Hem noemen we ook den “dikken”,’ merkte Cor, tot grooten schrik van zijn kameraden, op.

‘Dat is dan een naam, die goed voor hem past!’ glimlachte de Baron. ‘Maar,’ vervolgde hij, ‘vertel mij nu eens, wat jullie ter oore bent gekomen en op welke manier!’

‘Wij waren het bosch ingegaan en toen wilden we naar de ruïne....’ begon Wim.

‘Jò!’ riep Cor opeens zóó verschrikt uit, alsof Wim de grootste praatjes stond te verkoopen, ‘jò, we zijn eerst in de hut geweest.’

Pas had Cor die woorden gezegd, of de boschwachter, die aldoor in zijn hoek was blijven staan, kwam een stap naar voren en riep uit: ‘In de hut, dat hol, zijn jullie daar óók geweest?’

‘Ja,’ knikte ons viertal met schuldige gezichten.

‘Zeg, hebben jullie dan soms dat briefje ook gevonden?’

‘Brief? Neen, wij hebben geen brief gezien,’ verklaarden de jongens.

Het kwam Wim erg vreemd voor en daarom informeerde hij: ‘Welk briefje bedoelt u?’

‘Ja,’ de boschwachter krabde zich eens achter het oor, ‘het was eigenlijk een gekke vraag,’ overlegde hij. Toen antwoordde hij: ‘'t Was een klein briefje, op een tak gestoken en daar stond op, dat ik vandaag vermoord ben.’

‘Vermoord, u?’ vroeg Wim op een toon van uiterste verbazing. Wim begreep er niets meer van en keek van den boschwachter naar den Baron, en toen beiden bleven zwijgen, keek hij zijn kameraden maar eens aan, of zij soms een oplossing konden geven.

De jongens snapten ook niet, wat er aan de hand was en tot hun verlichting informeerde de Baron, welk briefje de boschwachter bedoelde.

‘Ja.... eh, ziet u,’ begon de boschwachter aarzelend; ‘ik heb een briefje geschreven vóór ik het roovershol binnentrad en daarop heb ik gezet, wanneer ik vermoord ben. In de haast, om u mijn ontdekking mede te deelen, ben ik vergeten het weer mee te nemen. - Het had toch best kunnen gebeuren!’ voegde hij er verontschuldigend aan toe, toen hij zag, dat de Baron het eensklaps uitproestte.

Ook de jongens schoten in den lach. Het was dan ook al te grappig.

‘Wij hebben heusch niets in de hut gevonden,’ meende Wim toch te moeten zeggen.

‘Vreemd, heel vreemd; dan hebben de roovers het zeker meegenomen,’ zei de boschwachter met een ernstig gezicht. ‘De schavuiten,’ voegde hij er in een aanval van woede aan toe.

‘Wacht even, dit gesprek kan straks wel voortgezet worden, eerst moet ik weten, wat er vannacht gaat gebeuren,’ stoorde de Baron dit gesprek.

Wim kon nu ongestoord een verslag doen van hun avontuur. Hij vertelde ook van de club en de hut, die zij gemaakt hadden.

De Baron was in gepeins verzonken, toen Wim klaar was met zijn relaas.

De boschwachter daarentegen stond met een woedend gezicht in zichzelf te mopperen en te brommen, en wierp nijdige blikken op de jongens.

Nu begreep hij, van wie die hut was en dat hij voor een troepje jongens op den loop was gegaan.

De Baron richtte zich op. ‘Jullie zijn flinke jongens,’ zei hij goedkeurend; ‘wanneer de roovers gesnapt worden, waaraan ik niet twijfel, nu wij zoo nauwkeurig van hun plannen op de hoogte zijn, zal ik jullie laten roepen. Nu moet je spoedig naar huis gaan, 't is al vrij laat, en tegen niemand iets zeggen, van hetgeen je gehoord en gezien hebt. Alleen je ouders mag je alles mededeelen, maar verzoek hun uit mijn naam, voorloopig over dit geval te zwijgen. Misschien kom ik jullie morgen al halen.’ De Baron reikte den jongens, die beloofden het stilzwijgen te bewaren, de hand en schelde den knecht om hen uit te laten.

Ook den boschwachter zeiden zij beleefd goedendag, doch deze verwaardigde de jongens met geen blik.

Zoo eindigde het bezoek bij den Baron.

Hoofdstuk XIII.
Een goede inval van Cor.

Toen de jongens weer buiten stonden en de groote zware deur van het kasteel achter hen was gesloten, slaakten zij onwillekeurig een zucht van verlichting.

Waarom?

Ze wisten het zelf niet recht.

Cor keek Wim eens aan en Bertus bestudeerde de gelaatstrekken van Piet.

‘Jij zucht,’ zei Bertus.

‘Ja,’ zei Piet, ‘en jij óók!’

‘Waarom?’ informeerde Bertus verder.

‘Omdat we 't allemaal deden.’

‘Zoo!’ zei Bertus op langgerekten toon.

‘Ik denk,’ filosofeerde Piet, ‘omdat wij het er zoo goed hebben afgebracht.’

‘Juist, dat zal het zijn,’ knikte Bertus tevreden.

Na dit korte gesprek wandelden de jongens het hek uit en nu stonden zij op den Boschweg.

Hier kreeg Cor zijn oude vroolijkheid terug. ‘Wij zijn vier dappere helden,’ zei hij gewichtig. ‘Onze overwinning is groot, de vijand is verslagen en op den loop gegaan!’

‘Wat?’ vroeg Wim verbaasd, terwijl hij zijn vriend met open mond aangaapte. ‘En de roovers moeten zelfs nog komen!’

‘Ja,’ gaf Cor ten antwoord, terwijl hij poogde zijn ernst te bewaren, ‘ik bedoel niet de roovers, maar den boschwachter. Jongens,’ zei hij, eensklaps in een schaterend gelach uitbrekend, ‘wat zal-ie geloopen hebben, dat had ik weleens willen zien!’

‘En geschreeuwd zal-ie ook wel hebben!’ gierde Piet.

‘En òf!’ fantaseerde Wim; ‘hij is natuurlijk zóó geschrokken, dat-ie, luidkeels om z'n moeder roepend, aan den haal is gegaan.’

Bertus vond het geval zóó vermakelijk, dat hij niet kon nalaten, de huppelpassen van den boschwachter na te doen en daarbij in alle toonaarden om zijn moeder te roepen.

Het voorbeeld van Bertus werkte aanstekelijk en, hoewel het absoluut niet te prijzen is, om iemand na te doen of belachelijk te maken, konden de jongens het toch niet nalaten, het voorbeeld van Bertus te volgen en te vertoonen, hoe volgens hun idee de boschwachter het hazenpad had gekozen.

Zoo aanschouwde de verlaten Boschweg het zeldzame schouwspel van vier vroolijke jongens, die met breed misbaar van armen en beenen, luid schreeuwend om hun moeder jammerden en elke krijtende jammerklacht vergezeld lieten gaan van een uitbundig gelach.

Zoo joelend en pret makend, schoten de jongens toch vlug op en waren zij al spoedig de groote beek genaderd ter hoogte waarop de hut zich ongeveer bevond.

'Moeten we eerst niet naar de hut?' vroeg Bertus.

'Neen,' zei Wim, 'dan wordt het misschien te laat; we zullen maar ineens naar het dorp gaan, de jongens zullen daar al wel zijn.'

'Zeg,' riep Piet opeens uit, 'de boschwachter is in de hut geweest en heeft de jongens niet gezien. Hij zei, dat de roovers hem hadden laten vallen, maar dat is natuurlijk onzin!'

'Hij zal uitgegleden zijn en in den kuil gevallen,' zei Cor.

'Juist, dat denk ik ook; en de jongens waren misschien weggekropen, omdat zij hem hadden gezien.'

'Zóó zal het gebeurd zijn,' knikte Wim.

Nu verdiepte ons viertal zich in beschouwingen, wat de jongens wel hadden uitgevoerd, maar een oplossing konden zij niet vinden.

Zoo pratend en gevolgtrekkingen makend, waren zij het dorp genaderd.

Bij het begin van den Boschweg stonden, tot hun groote voldoening, alle leden van de club op hen te wachten.

Een driewerf hoera klonk, toen ons viertal naderde.

'Daar zijn ze; daar komen ze; jullie hebt een hoop gemist!' klonk het.

Alle jongens begonnen tegelijk te praten, te lachen en te schreeuwen en een van hen toonde Cor een briefje, dat hij gevonden had.

Onmiddellijk snapte Cor dat dit het bewuste briefje was waarvan de boschwachter gesproken had.

Hij begreep, dat, indien hij niet spoedig partij trok van deze vondst, het geheele dorp spoedig zou weten, dat de bosch-

wachter zijn eigen overlijdingsakte had geschreven, en dit zou natuurlijk hoogst onaangenaam voor den man zijn.

Hij kreeg één van zijn goede invallen, misschien wel de beste, dien hij ooit heeft gehad.

‘Jongens!’ schreeuwde, of liever, brulde hij boven het gejoel uit, ‘ik heb een gewichtige mededeeling te doen, zwijgen jullie eens even.’

Onmiddellijk trad een diepe stilte in en staarden de jongens vol verwachting naar hun bestuurslid.

‘Ik heb een inval,’ begon Cor zijn rede.

‘Hoera!’ brulden alle leden.

‘'t Betreft dat briefje,’ kondigde Cor verder aan.

‘Hoera!’ brulden de opgewonden jongens weer.

‘We moeten het bewaren!’ schreeuwde Cor.

‘Goed, goed, goed!’ klonk het in koor.

‘En dan,’ Cor liet zijn stem dalen, ‘moeten wij niemand in 't dorp iets van dit briefje vertellen; want als wij weer eens naar de bosschen gaan en we ontmoeten boschwachter Akkers, dan toonen wij hem dit papiertje en dan zal hij ons waarschijnlijk niet bekeuren, als we het hem teruggeven. Zóó moeten we doen, vinden jullie óók niet?’ eindigde Cor zijn toespraak.

Een ‘hoera!’ bevestigde alweer, dat de jongens het volkomen met den spreker ééns waren, en allen beloofden plechtig, een diep stilzwijgen te bewaren.

Piet kreeg het gewichtig document te bewaren, wat hij met groot genoegen deed; want hij begreep, dat Cor er aan dacht dat de rooversgeschiedenis spoedig in het dorp bekend zou worden. Dit zotte briefje zou maken dat boschwachter Akkers overal uitgelachen zou worden, als het in handen van den al te mededeelzamen vinder bleef.

Daar het al vrij laat was geworden, besloten de jongens naar huis te gaan, wat zij dan ook onmiddellijk deden.

Dien nacht droomden zij haast allen van hardloopende boschwachters.

Alleen vier waren er, die den slaap maar niet konden vatten, hoe zij zich ook keerden en wendden.

Zij woelden en woelden en toen zij, door vermoeienis overmand, indommelden, droomden zij van nachtelijke gevechten met inbrekers en roovers.

Die vier waren Wim, Cor, Bertus en Piet.

Hoofdstuk XIV.
Gesnapt.

Elf uur in den avond.

Op het kasteel was alles in diepe duisternis gehuld, want de Baron had zijn maatregelen genomen en wilde de inbrekers in den waan laten, dat hun komst niet was verraden.

Hoewel oogenschijnlijk alles in diepe rust verkeerde, zaten toch alle bewoners in spanning te wachten, wat er zou gaan gebeuren.

De Baron zat met zijn twee boschwachters en een knecht in een klein vertrek, dat aan de keuken grensde.

De inbrekers zouden door het keukenraampje trachten binnen te komen en moesten dus, wilden zij doordringen in de andere kamers, noodzakelijk door het vertrek waar de wachters zaten.

De val was klaar, nu wachtte men op het wild.

Bij het flauwe schijnsel van zijn sigaar keek de Baron op zijn horloge.

‘Kwartier over elven,’ zei hij.

‘Oei!’ zuchtte benauwd de boschwachter, die haast vermoord was.

Even was het stil, toen riep hij opeens vrij luid: ‘Ai! wat is dat?’ De boschwachter was van zijn stoel opgesprongen en trachtte nu, de duisternis doorborend, te zien wie of wat hem zoo deed schrikken.

‘Stil toch, kerel,’ fluisterde de Baron, ‘ze kunnen reeds dichtbij zijn!’

‘Ja, mijnheer,’ was het aarzelend gegeven antwoord, ‘ik voelde wat aan mijn beenen.’

‘O, dat zal de poes zijn,’ merkte de knecht op.

De knecht en de boschwachter bukten zich en keken onder de tafel. Twee helgroene lichtjes blikten hen tegen.

‘Miauw, miauw,’ klonk het zacht en klagend.

‘Zie je wel, 't is de poes,’ glimlachte de knecht.

De boschwachter haalde diep adem. ‘Lamme beesten,’ mompelde hij toen.

De Baron doofde zijn sigaar. ‘Nu goed geluisterd,’ zei hij.

‘Eerst moeten wij hen binnen laten komen, dan maakt Coenraad - dat was de knecht - licht en wij grijpen hen tegelijk beet. Mochten zij op de vlucht willen gaan, dan zal Gerard hen den terugtocht afsnijden.’

Gerard was óók een knecht van den Baron. Hij was een flinke, stevige kerel, die niet spoedig bang was, en daarom was hij buiten op wacht gezet.

Met den Baron had hij afgesproken, dat, indien hij de inbrekers tijdig zag, hij even tegen de ruit zou tikken.

De binnenzittenden zouden zich dan onmiddellijk bukken, om van buitenaf niet gezien te kunnen worden, daar de inbrekers wel een lantaarn bij zich konden hebben, om bij dit licht in de kamer te zien of alles wel veilig was.

Nog even was het stil en luisterden allen scherp toe.

‘Ting,’ deed de klok.

Half twaalf.

Nog was de klank van dien slag niet weggestorven, of een kort en zacht getik tegen de ruiten bewees, dat Gerard op zijn post was en de aankomst meldde van de inbrekers.

Onmiddellijk lieten de wachters in de kamer zich op den grond zakken en, alsof het afgesproken was, kropen zij allen onder de tafel, waar zij veilig verborgen zaten onder een groot afhangend kleed.

Ondanks den ernst van den toestand, moest de Baron toch lachen om het dwaze van dit geval.

Als men hem dien morgen had verteld, dat hij 's avonds in angstige spanning onder de tafel zou zitten, had hij hoogstwaarschijnlijk hartelijk gelachen om zoo'n dwaze voorspelling.

Niet lang zaten zij in hun schuilplaats, toen zij zacht hoorden praten. Scherp luisterden zij toe. De inbrekers moesten zich reeds bij het keukenraampje bevinden.

‘Hier is het!’ klonk het zacht.

‘'t Is tamelijk hoog,’ was het antwoord.

Even werd het stil. Blijkbaar overlegde het tweetal, hoe zij het gemakkelijkst binnen konden komen.

Toen klonk het weer zacht: ‘Jij op mijn schouders, je bent de kleinste en de lichtste.’

‘Goed.’

Een zacht geschuifel werd vernomen.

‘Zit je?’

‘Ja.’

‘Zachtjes aan en vlug de deur openen.’

Bijna onhoorbaar klom de indringer naar binnen.

‘Een ieder op zijn post,’ commandeerde de Baron zacht.

Coenraad nam plaats bij het knopje van het electrisch licht.

De Baron ging achter een groot scherm staan, dat dicht bij de deur was neergezet.

De twee boschwachters namen plaats achter de deur.

‘Ben je er?’ klonk het buiten.

‘Ja.’

‘De deur open!’

‘Is op slot!’

‘Zie je geen sleutel?’

‘Neen!’

‘Maak dan licht!’

‘Ja, wacht even.’

‘O,’ klonk het toen, ‘de sleutel was gevallen, ik heb 'm gevonden.’

‘Prachtig!’

Klik-klak. De sleutel werd in het slot gestoken en omgedraaid.

‘Gelukkig.’

‘Deur open laten en vooruit!’

‘Zou hier in de keuken geen zilverwerk liggen?’

‘Nee, dat wordt natuurlijk 's avonds opgeborgen!’

‘Schoenen uit!’

‘Ja, goed!’

In de aangrenzende kamer verkeerde men in spanning.

De inbrekers zaten met hun rug naar de buitendeur en trokken vlug hun schoenen uit.

Indien zij slechts even om hadden gezien, zouden zij een gezicht ontdekt hebben, dat hen medelijdend aanstaarde.

Gerard, de knecht, die buiten de wacht had gehouden, was hen op den voet gevolgd, om hun het vluchten te beletten.

‘Ben je gereed,’ vroeg de kleinste der inbrekers.

‘Ja!’

Het hoofd van Gerard verdween.

‘Nu naar binnen!’

‘Ga jij eerst, jij bent de sterkste!’

‘Vooruit, hoor, ik ben niet bang!’

De inbreker greep den knop van de deur beet en draaide deze langzaam om, daar hij wist dat vele deurknoppen een

knarsend geluid doen hooren, als het slot in beweging wordt gebracht.

Krrr - krrr. De knop van de deur was omgedraaid en de inbrekers stapten naar binnen.

‘Deze deur moeten wij ook open la....’

‘Halt!’ klonk het opeens, ‘geen stap verder.’

Klik! deed het knopje van het electrisch licht.

‘Vlucht, vlucht, we zijn verra....’

‘Halt!’ klonk het ook achter hen.

‘Sla neer!’ riep één der inbrekers.

Pats! Boem! Er viel een stoel.

‘Ai, help, ze hebben me beet!’ hijgde de inbreker, die het eerst was binnengekomen.

Een dreunende slag weerklonk; de vechtenden rolden in het kamertje op den grond en wierpen in hun worsteling de stoelen omver.

Zooals het met dergelijke gebeurtenissen meestal gaat, waren drie personen op één inbreker aangevallen, terwijl de grootste en de sterkste slechts één man tegenover zich had.

Op 't oogenblik, dat de deur openging en den inbrekers het ‘halt!’ werd toegedonderd, had boschwachter Akkers zijn vrees overwonnen en was moedig één der inbrekers te lijf gegaan.

Nu rolden zij samen over den grond in de keuken, terwijl zijn collega en de Baron met den knecht den inbreker in de kamer trachtten te overmannen.

Akkers had zich geweldig opgewonden. ‘Ik heb-ie!’ schreeuwde hij. ‘Ik laat je.... au, au,.... niet los! Gemeene dief.... moordenaar, sla nog eens als je durft!’

‘Au, au-au-au!’ klonk het even later.

‘Dood, dood, dood zal je, moet je!’ Elk woord liet Akkers vergezeld gaan van een stomp.

In het woeden van het gevecht stootten de worstelenden tegen een klein tafeltje, waarop een groote waschkom stond, tot aan den rand gevuld met water.

Rrrritsss! Het tafeltje verschoof, de kom kantelde en....

Klots, klots, klots.... rikketikketik, boem!

De kom was van het tafeltje gegleden en boven op de vechtenden gevallen.

‘Oei, oei, au, au, de boel.... boel nog bre.... breken ook, dief! Ik ben nat.... nat.... nat; help, help toch, mijnheer de Baron, help!’

Gelukkig schoot Gerard toe en spoedig waren de roovers nu overwonnen en gebonden.

‘Waar nu heen?’ vroeg één der boschwachters al hijgende.

‘Naar den kelder, daar kunnen zij den nacht doorbrengen. Morgen zullen zij verhoord worden!’ besliste de Baron.

De inbrekers werden weggevoerd en veilig opgeborgen, toen keerden de boschwachters en de knechten, die thans de beste maatjes waren, naar de kamer, waar de vechtpartij had plaats gehad, terug.

De Baron stond op hen te wachten.

Akkers kreeg een extra pluimpje voor zijn moedig gedrag.

Allen waren het er over eens, dat hij zich kranig had gehouden.

Maar, dit weten wij ook, menschen, die laf en angstig schijnen, zijn soms de moedigsten als het op handelen aankomt.

Telkens echter schoot de Baron in den lach, als hij dacht aan de redevoering, die Akkers onder 't vechten had gehouden.

De baron vertelde eerst nog hoe er den volgenden dag met de inbrekers zou gehandeld worden en dankte zijn moedige helpers voor hun uitstekende hulp, die hij niet onbeloond zou laten.

De twee boschwachters begaven zich naar huis.

Akkers kon echter niet nalaten, langs het keldergat te loopen, om te zien of dit wel stevig genoeg gesloten was.

De ‘schrik der bosschen’ was geweldig trotsch op zijn overwinning. En niet ten onrechte. Hij had zich inderdaad moedig gedragen.

Hoofdstuk XV.
Coenraad verschijnt in de klasse van meester Reynders.

't Was doodstil in de klasse van meester Reynders.

De leerlingen spanden hun uiterste krachten in, om de moeilijke sommen te begrijpen.

Men hoorde niets anders dan het krassen der pennen over het papier en tallooze diepe zuchten.

Ze waren dan ook lastig, die vervelende taaie breuken.

Bertus deed ook zijn best, om er ten minste iets van te begrijpen.

Het lukte hem echter niet al te best, want telkens dwaalden zijn gedachten af en peinsde hij er over, of de inbrekers al gevangen waren.

‘Straks komt de Baron ons misschien halen,’ dacht hij en tersluiks keek hij naar de deur. alsot de verwachte opeens binnen zou komen stappen.

‘Bertus,’ klonk 's meesters stem, ‘opletten!’

‘Ja, éh, inbre.... meester.’

Weer werd het stil in de klasse.

De jongens zaten in zichzelf te mopperen over die lastige rekenkunst en de dikke Piet. die anders alles nog al gauw begreep, wist nu ook geen weg met de breuken-historie, zooals hij het uitdrukte.

Daar vernam men het getoeter van een auto, die het schoolplein opreed.

‘Daar is-ie!’ riep Bertus opeens vrij luid.

‘Bertus, voor de tweede maal, opgelet!’

‘Ja, meester.’

Nogmaals keerde de rust in het schoolvertrek terug, doch het was niet van langen duur, want weldra schalde de stem van Bertus: ‘Meester!’

‘Wat is er toch, jongen?’ vroeg de man, vrij ontstemd.

‘Er wordt geklopt!’

‘O, zoo. Binnen!’

De deur ging open en daar stapte Coenraad, in het volle besef van zijn waardigheid, het lokaal binnen.

‘Goeden morgen, meester!’ brouwde hij deftig.

Met groote oogen keek de meester naar den mooi uitgedosten knecht.

‘Goeden morgen, wat verschaft mij de eer u....’ begon meester.

‘Dat zal ik u zeggen,’ viel Coenraad hem nu niet bepaald heel beleefd in de rede. ‘Ik kom namens den heer Baron eens een ernstig woordje met u praten!’

Ah! flitste het opeens door 's meesters brein, zeker heeft weer één van de jongens iets uitgehaald. Daar zal ik nu toch eens voor goed een eind aan 'trachten te maken.

Meester was heusch geen kwaad man en in waarheid de vriend van zijn leerlingen en hun vertrouwde raadsman; maar hij hield van orde, regel en netheid, waaraan het den kinderen zoo dikwijls ontbrak en hij kon absoluut niet verdragen, dat er klachten kwamen over zijn leerlingen en dit gebeurde, helaas, maar al te vaak.

De zaakjes, waarin zijn leerlingen zich niet hadden gedragen zooals het behoort, bracht hij maar 't liefst dadelijk in 't reine en dus vroeg hij, terwijl hij den knecht zijn eigen stoel aanbood: ‘Wie van jullie?’

Coenraad, die niet besefte, dat hij den meester in den waan had gebracht dat er iets onbehoorlijks was gebeurd, behoefde geen woord te zeggen, want oogenblikkelijk stonden Wim, Cor, Bertus en Piet bij 's meesters vraag op en als juichkreet klonk het: ‘Wij, meester!’

Verbaasd keek de onderwijzer den knecht aan.

Toen beging Coenraad een groote onhandigheid. In plaats van den meester nu precies te zeggen wat er voorgevallen was, versterkte hij hem nog meer in de meening dat er werkelijk strafbare, feiten waren gepleegd.

‘Zoo, zoo, dat had ik van jullie niet gedacht,’ zei de meester. ‘Ik meende dat jullie beter oppasten en wat meer over de gevolgen van jullie streken zouden nadenken.’

‘Ja, ja, meester, zeg dat wel,’ zei die malle Coenraad weer.

‘Komt eens hier!’ zei de meester ernstig.

Met triomfantelijke gezichten stapte ons viertal naar voren. Meester heeft er zeker al van gehoord, dachten zij, en nu roept hij ons voor de klas om ons te prijzen. De jongens voelden zich als helden en keken den meester vrijmoedig aan.

Toen gebeurde er iets, wat Coenraad allerminst verwacht had.

Onze knecht meende zijn grap, om bij den meester de gedachte op te wekken, dat het wel heel treurig gesteld was met zijn leerlingen, zóó ver te kunnen drijven, dat meester zich zou laten verleiden den jongens een flink portie strafwerk te geven, zoodat hij dan met een verheugd gezicht als een soort redder zou kunnen optreden, om de jongens weer van dat strafwerk af te helpen, door eindelijk te vertellen, wat er nu eigenlijk was geschied.

Het liep echter heel anders.

'Jongens,' zei meester met ernstige stem, 'ik zal jullie eens iets vertellen wat je tot heden nog geen van allen goed begrepen hebt. Het gebeurt te veel dat jullie dingen doet die niet mogen, ja dikwijls zelfs slecht genoemd kunnen worden. Dat komt omdat jullie je geen rekenschap geeft van de gevolgen van je daden. Nu zal ik je eens iets zeggen wat je allemaal denkt en toch niet openlijk durft zeggen.

Jullie denkt dat het noodig is de groote menschen te plagen als je een grap wilt uithalen, of pret wilt maken. Daardoor ga je de groote menschen zoo'n beetje als je vijanden beschouwen. Kunnen jullie dan geen grappen verzinnen zonder de groote menschen last te berokkenen en vinden jullie het zoo prettig om in angst te moeten zitten, omdat je iets vernield of beschadigd hebt?

Het is laf, dat jullie altijd iemand overlast moet aandoen, als je pleizier wilt hebben en heelemaal geen bewijs van flinkheid. Wanneer jullie grappen wilt uithalen, zorgt dan dat je daarbij niemand beleedigt of schade berokkent.

Dat doen flinke Hollandsche jongens niet, maar ze deinzen niet terug voor gevaar en helpen daar, waar hulp noodig is. Wanneer je zoo handelt zal je zien dat je veel meer pleizier hebt, dan wanneer je je gedraagt als een laffe, geniepige jongen, die, om een beetje pret te hebben, anderen moet sarren en plagen.

Jongens, ik zou het treurig vinden, wanneer jullie van die laffe jongens werden, waar geen fut in zit en die, uit angst voor de gevolgen, er maar op los gaan liegen, of brutaal worden.'

Meester zweeg en keek de jongens strak aan.

Coenraad sprong op van zijn stoel en riep uit: 'Kolossaal, dat noem ik nu eens een flinke, kranige afstraffing. Meester, laat ik u de hand drukken en erbij zeggen, dat het mij nu niet meer verwondert, dat deze vier jongens in staat zijn geweest, zoo'n heldendaad te verrichten!'

‘Heldendaad?’ vroeg meester Reynders, ten hoogste verwonderd.

‘Ja, meester, de jongens hebben zich als helden gedragen. Ik heb u in den waan gebracht, dat ze kwaad hadden gedaan, wat ik nu, goed beschouwd, niet heel erg mooi vind.’

‘Maar.... maar vertel u dan eens nauwkeurig, wat er dan eigenlijk gebeurd is.’

Coenraad gaf nu een uitvoerig verslag van wat er den vorigen dag had plaats gehad.

De meester keek al even verbaasd als de leerlingen.

‘Jongens,’ zei hij tot het viertal, ‘wat je gedaan hebt was jullie plicht; maar voor één ding moet ik je prijzen en dit is de manier, waarop jullie je zoo moedig hebt gekweten van je taak.’

‘Maar,’ merkte Bertus op, ‘ik heb wat in angst gezeten, dat beloof ik u!’

Allen schoten in den lach over deze openhartige opmerking.

‘Dit geeft niets,’ zei meester. ‘'t Is een bewijs te meer, dat je voelde iets te moeten doen, dat je plicht was.’

‘Mag ik de jongens nu meenemen, want mijnheer de Baron wenschte nog 't een en ander met hen te bespreken,’ vroeg Coenraad.

‘Met het grootste genoegen,’ zei meester en, zich tot de jongens wendend, vervolgde hij: ‘Gaan jullie maar gauw mee en als je vanmiddag niet op tijd terug kunt zijn, mag je vandaag verder vacantie nemen.’

‘Ja, meester, graag!’ riep ons viertal verheugd uit.

‘Ik zal jullie wat breuksommen meegeven om onderweg uit te rekenen,’ zei meester met een effen gezicht.

Wim zag de oolijke tinteling in 's meesters oogen en begon te lachen.

‘Maar Wim, moet je daarom lachen? Weet je dan al zoo goed wat een breuk is?’ vroeg meester.

‘Ja, meester,’ riep de voorzitter van de ‘Rustoordsche vrienden’ ondeugend uit, ‘dat lampeglas!’, op een der lampen in het schoollokaal wijzende.

Allen keken in de aangeduide richting. Toen brulde de heele klas het uit.

Ook Coenraad en de meester schaterlachten.

Het lampeglas vertoonde namelijk twee groote barsten.

En juichende verliet ons viertal de klas, gevolgd door Coen-

raad, die den meester had moeten beloven goed op de vroolijke rakkers te zullen passen.

Even later vernam men in de klas het getoeter van den auto.

‘Die gaan fijn uit rijden,’ bromde een der jongens. ‘en wij wij moeten breuken maken!’

‘Wat een pech!’ zuchtte één der leden van de club hardop.

Alle jongens waren het roerend met hem ééns.

Hoofdstuk XVI.
Ons viertal vindt de ontvangst op het kasteel verre van aangenaam.

Het zachte geruisch van wielen weerklonk. ‘Daar zijn ze!’ riep Mina, de keukenmeid van den Baron, tot Bertha, haar helpster.

‘Ja, ik hoor het; nu zal de pret spoedig beginnen!’ antwoordde Bertha, terwijl haar blozend gelaat glunderde van genoegen.

Beiden snelden naar het keukenraam, om de jongens te zien uitstappen.

De keukenprinsessen hadden de jongens niet gezien, toen zij het bericht over de roovers kwamen brengen, dus is het te begrijpen, dat zij zeer nieuwsgierig waren haar redders te zien.

‘O!’ zei Mina, ‘wat 'n aardige jongens, wat zien ze er vriendelijk uit en wat zijn ze nog klein!’

‘Ach,’ antwoordde Bertha meêwarig, ‘kijk die dikzak het eens warm hebben, wat een goedige jongen zal dat zijn.’

Onze Piet, over wien zoo medelijdend werd gesproken, zag er allerminst naar uit om medelijden op te wekken.

Wel zuchtte en pufte hij onophoudelijk, maar dit deed hij altijd als hij 't warm had.

Zijn kleine oogjes glommen van genoegen tusschen de dikke wangen en geleken, zooals Mina later opmerkte, merkwaardig veel op pruimen in een pudding.

Bertus stond naast hem, toen zij uit den auto gestapt waren en dit jongmensch, niet gewend aan auto-tochten, stampte eens flink op den grond en maakte in stilte de opmerking, dat een auto-ritje wel gezellig was, maar toch nog veel gezelliger zou zijn, als je er niet zoo'n eigenaardige trilling van in je beenen kreeg.

't Was net, of zijn beenen in slaap waren gevallen.

Cor wist niets beters te doen, dan Wim na te apen, en dit heerschap gedroeg zich net zoo ijskoud, alsof een auto-tocht dagelijksch werk voor hem was.

Voorgegaan door Coenraad stapten de jongens naar binnen.

In de breede vestibule aangekomen, hoorde ons viertal het zoemende geluid van een electrische schel.

De keukenprinsessen kenden dit geluid; zij hadden order gekregen om onmiddellijk boven te komen, als de Baron zou schellen.

Gichelend en elkander van innerlijke pret aanstootend, volgden zij de jongens naar boven.

De jongens en ook de keukenmeiden waren nieuwsgierig, hoe de Baron de vier helden zou ontvangen.

De Baron had reeds geruimen tijd in zijn kamer op en neêr geloopen en scheen daarbij in diep gepeins verzonken; nu eens klonk een zucht, dan weer een tevreden gebrom.

De goede man scheen werkelijk een zeer moeilijk vraagstuk te moeten oplossen.

Eindelijk scheen hem een licht op te gaan.

Hij bleef midden in de kamer staan, tusschen het schrijfbureau en de deur, tuurde onafgebroken naar de punten van zijn schoenen en ondersteunde met zijn linkerhand het peinzende hoofd.

Zoo stond hij een wijl, tot opeens het tevreden gebrom zich weer liet hooren en vlak daarop zijn stem vroolijk klonk: ‘Gevonden, zoo doe ik het!’

Haastig drukte hij op het knopje van een schel en even later verscheen een knecht.

Vlug gaf hij eenige bevelen en toen de knecht zich had verwijderd, hoorde men reeds het getoeter van den auto op den weg.

De jongens waren aangekomen.

De Baron drukte weer op een schel; dit was het schellen dat de jongens hadden gehoord, toen zij in de vestibule stonden.

De Baron scheen een schitterend plan bedacht te hebben, want telkens grinnikte hij zachtjes voor zich heen, een bezigheid, waarin hij weldra gestoord werd, door een zacht tikken tegen de deur.

‘Binnen!’ riep hij.

Daar verschenen onze vrienden in de deuropening en vergaten niet, nog eens extra tegen de geopende deur te kloppen.

‘Goeden morgen, mijnheer!’ klonk het viermaal.

Zonder hun groet te beantwoorden, wees de Baron op vier stoelen en zei kortaf: ‘Gaat daar zitten.’

Eenigszins verwonderd namen de jongens plaats.

‘Wat is de Baron kort aangebonden,’ vonden ze.

Eenige oogenblikken gingen voorbij, pijnlijke oogenblikken voor de jongens, want de Baron sprak geen woord en keek aldoor zoo somber.

De keukenmeiden, die achter de jongens waren binnengekomen, begrepen ook niet veel van het gedrag van haar meester.

Weer werd tegen de deur getikt en onmiddellijk daarop verschenen de ons welbekende knechts, in gezelschap van de boschwachters.

‘Gaat bij de jongens staan, zoodat zij niet kunnen wegloopen!’ klonk het bevel.

Ons viertal begon het nu werkelijk benauwd te krijgen.

De knechts en de boschwachters lachten heimelijk, maar de keukenmeiden keken verontwaardigd.

‘Ik heb jullie laten halen,’ begon de Baron het gesprek, ‘om eens een hartig woordje met jullie te spreken.’

‘Ja, mijnheer!’ antwoordde Wim haperend.

‘Jullie zijn zonder vergunning in 't bosch geweest. Dat is strafbaar! Bovendien zijn de bosschen vernield, daar volgens jullie eigen getuigenis, de takken van heesters en struiken waren saâmgebonden, om een hut te krijgen. Dit wordt nòg zwaarder gestraft! Waren jullie daarmede bekend?’

‘Ja, mijnheer!’ klonk het zacht en angstig. Wim schoof onrustig op zijn stoel heen en weer en zijn metgezellen durfden haast niet op te zien.

‘Ik zal tot zeer strenge maatregelen moeten overgaan opdat niemand het meer durft wagen, een hut in mijn bosschen te maken. Ten eerste breken jullie die hut zoo spoedig mogelijk af.’

‘Ja, mijnheer!’ antwoordde alleen Wim, terwijl de tranen hem in de oogen sprongen. ‘Die mooie hut,’ dacht hij.

‘Dan heb ik hier nog een stevigen rotting, waarmede ik.....’

Verder kwam de Baron met zijn dreigementen niet.

Mina, de goedige keukenprinses, had het voorgaande met open mond van verbazing aangehoord en reeds enkele malen vol verontwaardiging haar helpster, Bertha, met den arm aangestooten, terwijl zij dan met een medelijdend hoofdknikje op de jongens wees.

De Baron had daar niets van gezien en bleef dus goed in zijn rol.

Toen hij dan ook sprak van den rotting, trok hij zóó'n grimmig gezicht, dat Mina het ergste vreesde en, plotseling haar verontwaardiging niet meer meester zijnde, stiet zij uit: ‘O, wat leelijk is dat!’ En onmiddellijk daarop inziende, dat zij reeds te veel had gezegd, om het gesprokene ongedaan te maken, viel zij met echt vrouwelijke heftigheid uit: ‘Slecht is het, 't is leelijk van u! Hoor eens, mijnheer, als u de jongens durft slaan, blijf ik geen minuut langer hier en zoek ik een anderen dienst.’ En zich met hoogroode kleur tot Bertha wendend, zei zij: ‘Verbeeld je! We gaan allebei weg, hoor!’

Bertha, als altijd de trouwe lotgenoot, bewees dat zij het volkomen met Mina ééns was, door zich om te keeren en naar de deur te stappen.

Akkers zag dit en, niet minder verbaasd over de wending, die de boetpredikatie van den Baron nam, stapte hij in zijn verbouwereerdheid naar de deur en, als echt dienaar der wet, stak hij zijn hand op en commandeerde met donderende stem ‘Halt!’

Op dit critieke oogenblik klonk de stem van den Baron op half verdrietigen, half geërgerden toon: ‘Wel, heb ik van mijn leven zoo iets meegemaakt. Nu had ik zoo'n aardig plan bedacht, en dat sturen jelui nu in de war!’

‘Ach, heden,’ riep Mina verbaasd uit, ‘was het dan maar een grap?’

‘Ja, natuurlijk,’ zei de Baron, terwijl hij niet wist, of hij moest lachen of boos kijken.

‘Ja,’ wierp Mina tegen, ‘dan had u ze niet eerst bang moeten maken en met een rotting dreigen. Ik had maar ineens gezegd, dat ze flinke jongens waren en zich dapper hadden gedragen. Kijk eens,’ liet zij er vol medelijden op volgen, ‘ze zitten nog te beven, de arme schapen.’

Mina's medelijden was zóó welgemeend, dat ze, nog vóór de Baron iets had kunnen zeggen, op de jongens toestapte en hen een klinkenden zoen gaf. ‘Daar,’ zei ze, ‘méér heb ik niet om te geven, maar als ik duizend gulden had, zouden jullie ze krijgen.’

De jongens wisten niet, wat hen overkwam, toen Mina zoo verschrikkelijk begon te redeneeren en nog vóór ze goed en wel begrepen, wat er gaande was, hadden zij de omhelzing van Mina al beet.

Hun gezichten klaarden ineens op en de dikke Piet, die tijdens de toespraak van den Baron verschrikkelijk had zitten transpireeren, kon niet nalaten te berekenen, dat deze kus van de keukenprinses hem f 250. - kostte.

Boschwachter Akkers meende in zijn voortvarendheid, dat het nu ook zijn tijd werd om den jongens zijn dank te betuigen en daarom verliet hij zijn post bij de deur, stapte op ons viertal toe, salueerde, reikte hun de hand en voegde zich daarna, steeds zwijgend, bij zijn collega's.

De anderen konden nu niet achterblijven en ook zij betuigden in hartelijke bewoordingen hun dank.

Bertha alleen wist niet, wat ze moest doen.

'Moet ik de jongens nu ook een kus geven, of...,' dacht ze blozend. Ook zij stapte, nog steeds niet wetend wat te doen, op de redders van haar leven toe, reikte hun de hand en stamelde zooiets van: 'Ik ben toch zóó blij,' waarna ze, met een zucht van verlichting, haar vorige plaats naast Mina weer innam.

De Baron liep ondertusschen weer vraagstukken op te lossen, dat wil zeggen, hij drentelde weer van de deur naar zijn schrijfbureau en omgekeerd, terwijl hij onophoudelijk mompelde: 'Wat jammer, wat vervelend; akelige Mina, praatzieke meid; jammer, buitengewoon jammer, alleen maar een grap!'

Toen allen weer op hun plaats stonden, bleef de Baron vlak voor de jongens staan en hen recht in de oogen ziende, zeide hij: 'Jullie zijn echte Hollandsche jongens, maar die hut breek je af!'

'Ja, mijnheer!' klonk het veel opgewekter dan zooeven.

Toch overdacht Cor in stilte, dat het niet aardig was van den Baron, om bevel te geven tot afbreken van hun hut, die zij met zooveel moeite in elkaar hadden gezet.

De Baron hield nog een korte toespraak tot allen, waarin hij er op wees dat ieder mensch, indien hij zijn plicht deed, zich nuttig kan maken; en daarna wendde hij zich weer tot de jongens en zei vriendelijk: 'Jullie blijven vandaag hier, want ik heb nog heel wat met jullie te bespreken.'

Ons viertal zag er absoluut geen bezwaar in, om het verdere van den dag op het kasteel door te brengen, te meer, toen de Baron een deur opende en hen in een kamer liet, met uitdrukkelijk bevel, die niet te verlaten, voor zij de daar gedekte tafel alle eer hadden aangedaan.

In de kamer stond een netjes gedekte tafel met de heerlijkste vruchten.

Natuurlijk tastten de jongens flink toe.

Hoe verwonderd waren zij echter, toen zij in de op hun bord liggende koeken beten en tot de ontdekking kwamen, dat zich in elke koek een briefje bevond, waarop met onbeholpen letters geschreven stond:

Uit Dankbaarheit
van Mina en Bertha.

In elk papiertje zat een glimmend gepoetst kwartje.

Hoofdstuk XVII.
Hoe de inbrekers gestraft werden.

Onderwijl de jongens zich te goed deden en alle gedachten aan school en breuken uit hun hoofd hadden verbannen, waren de boschwachters en de knechts op bevel van den Baron naar den kelder getrokken, om de zich daar bevindende inbrekers te halen en hen in de spreekkamer van den Baron te brengen, ten einde nader te worden ondervraagd en veroordeeld te worden.

De Baron zat met een ernstig gezicht achter zijn schrijfbureau en tuurde, terwijl hij zijn vulpen tot schrijven gereed hield, onafgebroken op een groot vel blanco papier, dat voor hem lag en waarop hij, naar het scheen, wonderveel las.

Toen de inbrekers voor hem stonden, keek hij slechts vluchtig op en gaf toen een kort bevel aan Coenraad, om twee stoelen aan te geven, opdat zij konden gaan zitten.

Zooiets hadden de misdadigers niet verwacht. Met gebogen hoofden waren zij binnengekomen, nu bogen zij hun hoofden nòg dieper en bleven staan.

Dit was echter geenszins naar den zin van Akkers. ‘Zitten heeft de Baron gezegd!’ zei hij en met een gebiedend gebaar wees hij op de stoelen, die Coenraad achter hen had geschoven.

Aarzelend, niet langer durvende weigeren, namen zij toen op de uiterste punten van de stoelen plaats.

De knechts hadden zich, op een wenk van den Baron, verwijderd en de boschwachters bleven, plichtsgetrouw, achter de inbrekers staan.

De Baron schraapte zich eenige malen de keel, toen ving hij aan: ‘Ik zou even willen noteeren, hoe jullie namen zijn.’ Hierbij keek hij de grootste van de twee scherp aan.

‘Wilhelm Rumer, mijnheer!’ was het langzaam gegeven antwoord.

‘En gij?’

‘Hendrik Leenderts, mijnheer de Baron.’

‘Zoo,’ zei de Baron op langgerekten toon: ‘zóó, ben je dan soms de zoon van vrouw Leenderts, hier uit 't dorp?’

‘Ja, mijnheer,’ klonk het toonloos.

‘Wist je moeder, dat je hier in 't bosch vertoefde?’

‘Neen, mijnheer,’ klonk het op nòg doffer toon.

‘Waarom ben je niet naar haar toegegaan? Wist je niet, dat zij zoo naar je terugkomst verlangde?’

‘Neen, mijnheer, ik durfde niet terug te komen,’ gaf Leenderts met een onderdrukten snik ten antwoord.

‘Waarom ben je van haar weggegaan?’

‘Ik, ik durfde hier niet langer te blijven.’

‘Aha, vroeger werd hier in 't dorp veel gestolen en daar werd jij van verdacht. Beken je die diefstallen gepleegd te hebben?’

Nu sprong Hendrik, tot aller verbazing, op. ‘'t Was niet mijn schuld, mijnheer!’ stootte hij heftig uit, terwijl zijn oogen vlamden van ingehouden toorn; ‘die kerel heeft mij er toe aangezet, anders was het nooit zoover met mij gekomen.’

‘Wien bedoel je?’ vroeg de Baron, daar hij wel merkte, dat Leenderts met ‘die kerel’ niet zijn kameraad bedoelde.

‘Ik zal u alles vertellen, mijnheer,’ zei Leenderts, terwijl hij op een wenk van zijn ondervrager weer ging zitten.

‘Goed, begin maar!’

‘Toen ik nog bij mijn moeder was, waren wij arm, erg arm. Een vader had ik niet meer; hij kwam bij een ongeluk om het leven en zoo moest alles van mij komen, daar moeder niet sterk genoeg was om voor ons beiden den kost te verdienen. Niemand had een knechtje noodig; alles liep mij tegen. Dikwijls ging ik 's avonds van huis, omdat de honger mij kwelde, en dan wandelde ik meestal de bosschen in. Daar kon ik ongestoord nadenken en plannen beramen, hoe ik het best aan werk kon komen en waar. Af en toe verdiende ik weleens wat, maar dit was nooit voldoende om moeder en mij in 't leven te houden.

Op een avond liep ik weer in 't bosch, ik had den geheelen dag niets gegeten, toen er een man naar mij toe kwam en een praatje met mij maakte. Al spoedig geraakten wij in een vertrouwelijk gesprek en vertelde ik hem van mijn verdriet. Toen vertelde hij mij, dat hij 't ook niet al te breed had, maar gelukkig nog kans zag om er 's avonds wat bij te verdienen; en toen bood hij mij aan, uit medelijden, zooals hij zeide, om met hem samen te werken.

Ik had wel willen dansen van vreugde.’

‘Ben je slim en kan je zwijgen?’ vroeg hij.

‘Ja, ja,’ zei ik, zonder veel acht te slaan op zijn woorden; ‘ja, ik kan alles en ik wil alles doen om maar geld te verdienen.’

‘Goed,’ zei hij, ‘dan kom je voortaan eiken avond op deze plaats in 't bosch, dan zal ik je werk geven. Maar,’ voegde hij er bij, ‘vertel niemand in 't dorp iets van onze ontmoeting, want er zijn meer menschen, die allen graag er iets bij willen verdienen en je vat, dat er dan niets voor ons zou overschieten, want waar veel varkens zijn, is de spoeling dun!’ lachte hij.

Eerst begreep ik niet recht, wat ik 's avonds in 't bosch moest uitvoeren, maar, daar brak ik mij 't hoofd niet over; ik was al blij, dat ik werk had gevonden en ik zou er spoedig achter komen, waarin die werkzaamheden bestonden. Toen was het echter al te laat. Die man was een smokkelaar en een dief.

Een week lang heb ik met hem gewerkt, toen stuitte het mij tegen de borst en verweet ik hem, dat hij mij tot een dief had gemaakt.

Toch, mijnheer, zweer ik u, dat ik nooit één vinger naar het eigendom van een ander heb uitgestoken, dat was zijn werk en ik moest hem alleen behulpzaam zijn met het over de grens brengen.

Toen ik hem verwijten deed, werd hij kwaad en dreigde mij in 't dorp als dief bekend te maken, indien ik niet zweeg.

Nooit heb ik zulke angstige dagen beleefd.

De vrees van ontdekt te worden benam mij den slaap en wanneer ik waakte, kwelden angstige gedachten mij en voelde ik mijn schuld als een loodzwaren last op mij drukken, voelde ik de wroeging zóó sterk, dat ik er ziek van was.

Nog twee weken lang heb ik dat ellendig bestaan voortgezet, hoewel ik dikwijls dacht, dat ik krankzinnig zou worden van angst, maar wanneer de tijd daar was, dat ik naar het bosch moest om mijn werk weer te gaan doen, voelde ik dat ik met onweerstaanbaren drang er heen werd getrokken en, eenmaal in 't bijzijn van dien schurk, was ik willoos en deed ik alles, wat hij van mij verlangde.

Spoedig kwam toen de verlossing.

Hoe het is uitgekomen, weet ik niet, maar ik werd van diefstal verdacht, misschien wel, omdat men mij zoo dikwijls 's avonds het bosch in zag trekken en meermalen pas 's morgens terugkeeren.

Ik vluchtte naar Duitschland, waar ik mijn kameraad Wilhelm heb leeren kennen.

Hij verkeerde in hetzelfde geval als ik, met dit verschil echter, dat hij behoorde bij de menschen, die onze goederen in ontvangst namen.

Samen hebben wij toen getracht werk te vinden.

Slechts zelden gelukte dit, want men vroeg ons altoos naar onzen vroegeren werkkring en daarop moesten wij het antwoord altijd schuldig blijven, omdat wij nooit eerlijk op durfden te biechten.

Zoo leefden wij dus als zwervelingen, steeds vervolgd door politie, altijd met wantrouwen behandeld als de ergste misdadigers. Menigen nacht hebben wij in de dorpen onder den toren geslapen, eenvoudig daar gebracht, omdat men ons niet vertrouwde.

Moedeloos geworden door de vele tegenslagen, besloten wij ten einde raad ons oude handwerk van smokkelaar weer op te vatten, doch niet meer behulpzaam te zijn bij diefstallen.

Zoo kwamen wij hier en namen onzen intrek in de ruïne.

Eerst toen dachten wij er aan, dat wij in 't geheel niets bezaten en dus moeilijk voor eigen rekening konden werken.

Na lange besprekingen besloten wij, voor de eerste en laatste maal ons het noodige geld te verschaffen, door bij u in te breken, daar wij meenden, dat u beter iets kon missen dan de menschen in 't dorp.

Om geld vragen durfden wij niet, dan hadden wij spoedig in de gevangenis gezeten, en bovendien durfde ik mij niet te vertoonen.

Nauwkeurig hebben wij ons plan overwogen, maar hoe alles verraden is, weet ik niet.

Nu zijn wij hier, mijnheer de Baron; straf ons, maar ik bid u, zeg niet tegen mijn moeder, dat ik een dief ben, want dat zou haar dood zijn.'

Hendrik zweeg.

De Baron keek nadenkend voor zich. Hij begreep, dat hij geen beroepsinbrekers voor zich had, maar menschen, die door gewetenlooze personen slecht waren gemaakt en die van de ellende, waarin zij verkeerden, hadden geprofiteerd, om hen dienstbaar te maken voor hun doel.

Ook de boschwachters waren getroffen door dit eenvoudige verhaal van doorgestane ellende.

'Arme kerels,' mompelde Akkers, en uit medelijden trad hij zijwaarts, alsof hij zeggen wilde, dat het niet noodzakelijk was, het tweetal zoo scherp te bewaken.

De Baron begon weer met zijn rusteloos gewandel.

Opeens bleef hij voor het tweetal staan.

‘Spreken jullie de waarheid?’ vroeg hij, hen doordringend aanziende.

‘Ja, mijnheer,’ klonk het op vasten toon.

‘Goed!’ zei hij kortaf.

Nogmaals vervolgde de Baron zijn wandeling. Toen bleef hij eensklaps recht voor de inbrekers staan en zei op een toon, waaruit alle boosheid was verdwenen: ‘Willen jullie werk hebben?’

‘Graag, mijnheer!’ klonk het verheugd.

‘Best! Hendrik, zou je bij mij in dienst willen treden?’

‘Als 't u blieft, mijnheer; maar moeten wij dan niet voor 't gerecht verschijnen?’

‘Neen, je straf zal hierin bestaan, dat je bij mij boschwachter wordt en dus altijd strikt eerlijk zult moeten blijven en steeds de waarheid zult moeten zeggen. - En jij, Wilhelm, heb je zin, bij een boer in dienst te treden?’

‘Heel graag, mijnheer, ik wil alles doen, wat u zegt; als ik maar op een betere manier mijn brood kan verdienen, dan ik tot heden heb kunnen doen.’

‘In orde, jij komt bij een boer!’

Zùlk een einde hadden Hendrik en Wilhelm niet verwacht. Met tranen in de oogen dankten zij den Baron en namen zich voor, te toonen, dat hun berouw oprecht gemeend was.

Zoo werden de inbrekers van den weg afgetrokken, die ten verderve leidt en werden zij geplaatst in het volle leven, waarin zij zouden kunnen trachten, zich een plaats te veroveren, en door hun trouw de achting af te dwingen van alle menschen.

Hoofdstuk XVIII.
Ons viertal vindt het lang zoo kwaad niet bij den Baron.

‘Lieve hemel,’ zei Piet, ‘is me dat eten. Ik heb in jaren niet zooveel lekker fruit geproefd.’

Wim lachte eens om den secretaris-schatbewaarder, die reeds van ‘jaren terug’ sprak. ‘Wat zullen we doen?’ vroeg hij.

‘We mogen de kamer niet uit, voor alles op is!’ zei Cor.

‘Alles is toch op,’ gaf Bertus ten antwoord, ‘of zou je aan ons soms óók nog willen beginnen?’

Cor keek bij die vraag hoogst verbaasd, maar Bertus zou nooit te weten komen of zijn tafelgenoot lust gevoelde voor kannibaal te spelen, want opeens klonk een krachtige roffel op de deur, wat de jongens erg deftig vonden, en op hun vierstemmig gebrul van ‘binnen’ verscheen Coenraad.

‘Zoo, jongens,’ zei hij, ‘is alles naar binnen?’

‘Ja, mijnheer,’ antwoordde Bertus lachend, ‘er is geen graatje overgebleven.’

‘Lusten jullie nog meer?’

De jongens keken elkander eens aan.

‘Neen, mijnheer, dank u wel!’ zei Wim.

‘Ik zou niet meer kunnen!’ zuchtte Piet.

‘Dan had je niet zooveel moeten eten,’ verweet Cor, ‘dat staat onbeleefd!’

‘Jij hebt toch óók zooveel gegeten!’ kaatste Piet terug.

‘Dat 's waar!’ beaamde Bertus.

‘Dus genoeg gehad,’ besloot Coenraad.

Een oogenblikje keek hij de jongens nauwlettend aan, alsof hij zich wilde overtuigen, dat hun eetlust was bedaard en toen dit onderzoek bevredigend afliep, boog hij zich naar hen over en zei op geheimzinnig fluisterenden toon: ‘Zeg, jongens, ik zal een geheimpje vertellen!’

‘Fijn!’ glunderden de jongens reeds bij voorbaat.

‘Jullie gaan straks met den Baron mee uit rijden in den auto, maar je moet een oogenblikje geduld hebben, want mijnheer is nog niet gereed. We zullen ondertusschen eens in den tuin gaan kijken; we hebben kippen en duiven en ook een paar groote honden, daar kan je wat een pret mee hebben.’

Dit voorstel beviel den jongens wel, dus ging het naar den tuin, om de dieren met een bezoek te vereeren.

Toen men beneden door de vestibule wandelde, kwam toevallig Mina, de keukenprinses, langs.

'Hoera, daar heb-ie Mina!' klonk het op verheugden toon, alsof het een wonderlijke gebeurtenis was, dat de ijverige kookster door de vestibule wandelde.

De dikke Piet stoof opeens op haar af, sloeg heel vertrouwelijk zijn armen om haar hals en fluisterde haar iets in het oor.

'Dorst? Water drinken?' vroeg Mina toen vrij luid op tamelijk verontwaardigden toon. 'Welneen,' vervolgde ze, 'water is voor jullie niet goed genoeg, je krijgt een lekker glas limonade, hoor!'

Dat was blijkbaar zeer naar den zin van Coenraad, want tot groot vermaak van de jongens, trok hij een scheef gezicht en klaagde hij: 'Ik heb óók zoo'n limonade-dorst.'

'Ach, ga weg, plaag,' zei Mina, en zich tot de jongens wendend, vervolgde zij: 'Gaat maar met mij mee, dan krijgen jullie allemaal een groot glas limonade.'

Dat lieten de jongens zich geen tweemaal zeggen en, met Coenraad in de achterhoede, die niets anders deed dan in verschillende toonaarden 'limonade-dorst' te jammeren, trokken zij naar de keuken.

Bertus scheen met een vraag verlegen, want hij trok van die rare gezichten en keek daarbij Mina aan, alsof hij zeggen wilde: 'Zie je niet, dat er wat aan mankeert?'

Eindelijk scheen Mina het te merken, want op medelijdenden toon informeerde zij: 'Scheelt er wat aan, m'n jongen?'

'Ja,' aarzelde Bertus, 'ik.... éhe...., ik lust geen limonade!'

'Lust je geen limonade?' verbaasde Mina zich en keek daarbij onthutst Coenraad aan, die in een onbedaarlijke lachbui schoot.

'Nee,' kleurde Bertus, 'wel water, dat borrelt!'

'Water dat borrelt!' vroeg Mina ongerust.

'Ja.... éh, ik kan niet op den naam komen,' zei Bertus, in de war gebracht door het lachen van Coenraad.

'Spuitwater, hij bedoelt spuitwater!' grinnikte deze.

'Ja, juist, spuitwater, dat is het!' zei Bertus tevreden.

Bertus kreeg spuitwater en zijn kameraden genoten van de limonade.

Ook Coenraad werd bij deze extra gelegenheid niet vergeten, hoewel hij 't niet had verdiend, want, plaagziek als hij was, maakte hij de opmerking, dat het een hoogst ongezond drankje was, want hij had duidelijk gezien, dat Mina water bij de limonade-siroop had gedaan.

Nu de dorst was gelescht, werd de tocht naar den tuin hervat.

Vooral de kippen mochten zich in een algemeene belangstelling verheugen.

‘Rasecht,’ merkte Wim met kennersblikken op.

‘Kijk eens, wat een eigenwijze kip is dat!’ riep Cor, op één der kippen wijzend, die, zoo 't scheen, wanhopige pogingen in 't werk stelde om te kakelen.

‘Misschien een spraakgebrek?’ vroeg Bertus met een gewichtig gezicht.

‘Welneen,’ merkte Piet op, ‘zij probeert te kraaien!’

‘Kraaien?’ schudde Cor ongeloovig. ‘Dat doet toch alleen maar een haan?’

‘Juist,’ zei Piet, ‘en daarom probeert die kip het alleen maar, want zij kan het nog niet!’

Coenraad amuseerde zich best.

Na de kippen kwamen de duiven aan de beurt. Coenraad haalde het dringerraampje op. Dit is een vierkant houten raampje, voorzien van ijzeren staafjes, die aan een ijzeren dwarsstang zóódanig zijn bevestigd, dat een duif, die buiten is en in het hok wil komen, gemakkelijk de dringers kan optillen; maar eenmaal binnen, kan zij er niet meer uit, daar een houten lat, beneden aan het raampje, het doorzwaaien naar buiten van de dringers belet.

Daar kwamen de gevleugelde brievenbestellers al.

In groote kringen vlogen zij rond het kasteel, nu hoog, dan laag en steeds van plaats wisselend.

De jongens keken hun oogen uit en de dikke Piet, die met het oog op zijn vermageringskuur, elke gelegenheid, om lichaamsbeweging te nemen, aangreep, stelde wanhopige pogingen in 't werk, om met zijn armen het geklapwiek na te doen.

‘Vinden jullie het aardig, jongens?’ klonk het opeens achter hen.

‘Wat leuk, mijnheer!’ riep ons viertal opgetogen.

De Baron, want deze was het, die zoo stil achter de jongens was komen staan, knikte lachend.

Nog een oogenblikje bleven allen kijken naar het vroolijke spel van het gevederde volkje. Toen vroeg de Baron den jongens hem te volgen, daar hij hun nog 't een en ander wenschte te vertellen.

Wederom betraden zij de studeerkamer, maar nu waren zij niet meer bevreesd, integendeel, Wim durfde zelfs een grapje te maken over het gebeurde van dien ochtend.

Toen allen weer gezeten waren, deelde de Baron onzen vrienden mede, hoe zijn ervaringen waren geweest met de inbrekers.

Bertus was wel een beetje teleurgesteld, dat het geen echte verharde inbrekers waren, doch de Baron overtuigde hem dat het zoo beter was, dan dat hij de arme drommels had moeten uitleveren aan de politie.

'Jullie moeten mij echter beloven, niets van deze geschiedenis in 't dorp te vertellen, en als de menschen vragen, waarom je bij mij moest komen, zeg je maar, dat zij dit persoonlijk aan mij moeten komen vragen.'

De jongens beloofden dit plechtig en Cor nam zich voor, als hij door het 'Rustoordsche Nieuwsblad' met vragen mocht worden lastig gevallen, hij zou zeggen, dat mijnheer de Baron gaarne alle gewenschte inlichtingen wilde verstrekken.

'Nu heb ik nog een vraag,' zei de Baron; 'hebben jullie lust in een autotochtje naar de stad.

Dat dit voorstel in goede aarde viel, behoef ik niet te zeggen, daar Coenraad dit plan reeds had verraden.

Niettemin geraakten de jongens zóó in vuur, dat Wim opeens luid begon te toeteren, Cor schrijlings op zijn stoel ging zitten en een chauffeur nadeed, terwijl Bertus en Piet het ruischen der wielen over den weg imiteerden.

'Goed, goed,' lachte de Baron, 'ik hoor het al; gaat nu maar vlug naar den tuin, dan kom ik straks met den auto voor.'

Geen vijf minuten later snorde de auto over den weg, in de richting van de stad.

Hoofdstuk XIX.
Winkelier Snappers, handelaar in sportartikelen, komt tot de ontdekking, dat men zeer verdraagzaam moet zijn jegens goede klanten.

De auto was met zijn vroolijke passagiers de stad genaderd.

‘Jongens,’ zei de Baron, ‘we zullen hier uitstappen en dan gaan we te voet de stad eens door!’

De jongens vonden het opperbest en zoo zien wij het viertal met hun begeleider even later, vol bewondering over de mooie étalages, door de drukke straten der stad wandelen.

't Was werkelijk soms een toer voor den Baron, om het viertal mede te krijgen, als iets in een der mooi opgemaakte uitstalkasten hun belangstelling trok.

Telkens slaakten zij kreten van verrukking en vergaten zij alles om zich heen, om luide hun verwondering te uiten.

Na verscheidene straten te zijn doorgewandeld, bleef de Baron opeens stilstaan voor een groot magazijn in één der drukke straten en, zich tot de jongens wendend, zeide hij geheel onverwachts: ‘Komt mee, naar binnen, dan mogen jullie kiezen wat je graag zoudt willen hebben.’

De jongens kregen een kleur van pleizier en volgden hun geleider op den voet.

Dat beloofde wat te worden.

Cor had nog net gelegenheid, om te lezen wat er op de groote spiegelruit geschilderd stond:

E. S n a p p e r s , Handel in Sportartikelen.

De eigenaar van dit paradijs voor sportliefhebbers trad ons vijftal met een vriendelijken groet tegemoet.

‘Heeft u ruime keuze van artikelen?’ vroeg de Baron, nadat hij den beleefden groet had beantwoord.

‘Zeer ruim,’ antwoordde met een glimlach de winkelier.

‘Geschikte sportartikelen voor de jongelui?’ vroeg de Baron weer, op de jongens wijzend.

‘Zeer geschikt voor de jongelui,’ antwoordde de handelaar.

de jongens monsterend om vast te verzinnen wat nu eigenlijk wel geschikt voor hen was.

‘Die man praat alles na,’ dacht Cor. ‘Op zoo'n manier worden we niet wijzer en staan we vannacht om twaalf uur hier nòg te kijken.’

‘Wilt u eens het een en ander laten zien, dan kunnen de jongens kiezen.’

‘Welzeker, mijnheer; ik zal u het een en ander laten zien. Dan kunnen jullie kiezen, hè, jongens?’ papegaaide de winkelier, zich tot ons viertal wendend.

Cor was bijna in den lach geschoten en Piet vroeg zich af, of het den man weleens gelukt was om uit zichzelf iets te verzinnen, dat belangrijk genoeg was om 't te vertellen.

Tot groote voldoening van onze helden, wien dit vraag- en antwoordenspel reeds lang genoeg geduurd had, toonde de winkelier hun verschillende artikelen, ‘opdat de jongens konden kiezen.’

Na lang zoeken, - er was zooveel begeerenswaard, - bepaalde Wim zijn keus op een echt lederen voetbal. Om te zien of de bal veerkrachtig genoeg was, liet Wim hem stuiten. Tot zijn schrik bleek de bal echter veerkrachtiger dan hij had vermoed, zoodat, nog vóór Wim hem in zijn vaart kon stuiten, de bal te hoog terugsprong en met een sierlijken zwaai op des winkeliers weelderigen haardos terecht kwam.

De eerzame handelaar in sportartikelen stond juist Bertus aan 't verstand te brengen, dat een goede veldflesch onontbeerlijk is voor een ieder, die veel in de vrije natuur verkeert, toen de bal met zijn enorme kuif in aanraking kwam.

‘Goede genade!’ riep de man, die niet anders dacht, of hij kreeg een fikschen klap op zijn hoofd. ‘Wat is dat?’

‘O, pardon!’ stotterde Wim, ‘die bal stuitte zoo hoog.’

‘Ach,’ grinnikte de winkelier, alsof hij er medelijden mee had en 't toch ook bijzonder aardig vond. ‘Ja, die bal stuit zoo hoog.’

Bertus was door dit voorval gelukkig overtuigd van de practische waarde van een veldflesch.

De Baron stond al dien tijd lachend toe te zien.

‘Ik wist niet,’ dacht hij, ‘dat men in zijn jongensjaren al zooveel pleizier kan hebben.’

Hij, de schatrijke Baron, had in zijn jeugd nooit vriendjes gehad, waarmede hij kon spelen en ravotten.

Deftig, ja, te stijf opgevoed was de eenige persoon, waarmee

SPORTKOUSEN

hij zijn vrije uren moest doorbrengen, een oude gouverneur geweest, die met hem, na de lesuren, ging wandelen als ontspanning, doch onder het wandelen kreeg hij nog les, hoe hij zich gedragen moest, op straat of in gezelschap, en liepen zij op een landweg, of in de bosschen, dan kreeg hij nog onderricht in plantkunde, waarvan hij niets onthield, zoo dor en droog werd hem dit onderwijs gegeven.

De Baron herinnerde zich nog goed, dat hard loopen en draven en het luidruchtige spelen door dien stijven, afgemeten man hoogst onbetamelijk werd genoemd.

Is het wonder, dat hij haast nog meer schik had dan de jongens?

Nooit had hij pret kunnen maken zooals hij wilde, zonder berispt te worden.

Ja, de Baron amuseerde zich nu zóó best, dat hij in stilte wenschte, dat Cor en Piet niet zoo gauw hun keus zouden kunnen bepalen als Wim en Bertus.

Doch aan alles komt een eind, en zoo had Cor, na lang aarzelen, ook zijn keus bepaald.

Vele malen had hij rondgekeken, doch eensklaps wendde hij zich tot Wim en vroeg: ‘Mag ik altijd meê voetballen, Wim?’

‘Ja, natuurlijk,’ gaf deze ten antwoord, ‘de bal is voor de club!’

‘Dan zou ik graag een paar voetbalschoenen willen hebben,’ zei Cor, tot groote vroolijkheid van den Baron.

Cor kreeg zijn voetbalschoenen.

Nu bleef Piet nog over.

‘Wel, Piet,’ vroeg de Baron op gemoedelijken toon, ‘heb je al iets van je gading gevonden?’

‘Ja...., neen, mijnheer, ik zou willen vragen, of ik in het bosch touwen aan de boomen mag binden?’

‘Touwen aan de boomen! Waar is dat goed voor?’

‘Ja...., ziet u,’ aarzelde Piet, ‘dan zou ik graag een hangmat willen hebben!’

‘Accoord,’ lachte de Baron, ‘jij krijgt een hangmat.’

Geen twee minuten later werd de luie Piet, tot groot vermaak van de toeschouwers, door Cor en Bertus in een hangmat den winkel rondgezeuld.

‘Ziezoo,’ zei de Baron, ‘nu hebben jullie allemaal wat en is het mijn beurt om wat te kiezen!’

Piet vond, dat de Baron ook maar een hangmat moest

nemen, doch Bertus was van oordeel, dat een veldflesch veel geschikter was, die kon je in den auto meenemen, dan had je altijd wat te drinken onderweg.

Wim daarentegen was van meening, dat een voetbal den Baron niet te onpas zou komen, daar werd een mensch lenig en sterk van. De Baron kon desnoods met Coenraad en de boschwachters gaan voetballen; doch Cor riep daartusschendoor, dat dit een dure liefhebberij zou worden, want dan moesten ze allen ook nog voetbalschoenen hebben.

'Neen,' zei de Baron, 'jullie weten het niet, ik kies heel iets anders,' en hij fluisterde den winkelier iets in 't oor.

Deze boog opeens als een knipmes.

'Wel zeker, mijnheer,' zei hij verheugd; 'wat mooie, ijzersterk en waterdicht.'

'Zoo,' dacht Cor, 'de Baron moet een regenjas hebben. Wat heb je daar nu aan? Als 't regent, ga je toch niet voor je pleizier wandelen en moet je er noodzakelijk uit, wel, dan stap je in den auto en je blijft droog!'

'Zoudt u mij even willen volgen?' vroeg de winkelier.

'Wel zeker,' zei de Baron en, zich tot de jongens wendend, vroeg hij: 'Gaan jullie óók mee?'

Natuurlijk had ons viertal niet het minste bezwaar, om bij de keuze van de regenjas aanwezig te zijn, dus volgden allen den winkelier, die hen voorging naar het magazijn, dat achter den winkel was gelegen.

'Kijk u eens,' zei hij, toen allen daar waren aangekomen, 'hier staan ze, in alle maten en prijzen.'

'Lieve hemel,' liet Piet zich opeens ontvallen, 'dat had ik eerder moeten weten!'

De winkelier schoot in den lach. 'Ja,' zei hij, 'dat is wat anders dan een hangmat!'

Met verbaasde oogen keken de jongens het magazijn rond.

Overal in 't rond stonden de prachtigste kampeertenten, die men zich maar denken kon.

'Wat een prachttenten, beter dan een hut!' liet Wim zich ontvallen.

De Baron antwoordde hier niet op.

Met kennersblikken monsterde hij de tenten, voelde of het linnen wel stevig was, en of de stokken buigzaam waren.

Eindelijk scheen één der grootste tenten hem wel te bevallen.

‘Voor hoeveel personen is deze?’ vroeg hij.

‘Ruim genoeg voor vijf personen van uw lengte,’ antwoordde de winkelier.

‘Prachtig, dan moet ik twee zulke tenten hebben,’ besliste de Baron. ‘Heeft u soms nog een knecht bij de hand, die ons behulpzaam kan zijn bij het dragen?’

‘Een knecht, mijnheer?’ vroeg de winkelier verbaasd. ‘Eén flinke, stevige jongen draagt beide tenten met gemak!’

‘O,’ zei de Baron, ‘dan kunnen de jongens mij wel helpen.’

‘Ja, de jongens kunnen u wel helpen,’ echode de handelaar in sportartikelen.

De man riep één der winkelbedienden, die juist bezig was een nieuwe zending artikelen uit te pakken en na te zien, en samen deden zij toen voor, hoe de tenten opgevouwen moesten worden.

't Ging nogal gemakkelijk, zoodat ons viertal in staat was tent No. 2 precies eender te vouwen.

Elke tent werd nu in een stevigen rugzak gestopt, eveneens van waterdicht linnen vervaardigd, terwijl de stokken, die voorzien waren van kokers, evenals bij vischhengels, met een riempje saâmgebonden werden.

Natuurlijk boden de jongens zich als om strijd aan een tent te dragen, dus schikte de Baron het zóó, dat Wim en Cor ieder een rugzak werd omgehangen en Piet en Bertus beiden een stel stokken te dragen kregen.

‘Nu gaan we vlug terug, jongens; we zijn al over tijd,’ zei de Baron.

‘Mijnheer,’ sprak hij tot den winkelier, ‘u wilt mij de rekening zeker wel thuis sturen, hier is mijn kaartje.’

De winkelier, die nu eerst op 't kaartje las, welke deftige klanten hij had, boog opeens als een knipmes. ‘Wel zeker, mijnheer de Baron, ‘met graagte!’ Met overhaaste bewegingen snelde hij naar de deur, om die voor zijn klanten te openen.

Gelukkig, zijn buurman, de banketbakker, stond uit verveling bij hem voor de étalage te kijken. Dien man kon hij niet uitstaan, omdat hij er altijd op pochte, bestellingen te krijgen van voorname menschen.

‘Fijn,’ dacht de eerzame handelaar, ‘een Baron heeft hij toch nog nooit tot klant gehad!’

Met een ruk de deur openend, riep hij zóó luid, dat het buiten duidelijk verstaanbaar was: ‘Goeden middag, mijnheer de Baron; dag jonkheeren!’

De jonkheeren groetten ook ernstig en deftig, zij waren wat in hun schik met hun nieuwen titel.

De banketbakker draaide zich wrevelig om. ‘Wat een opschepper!’ bromde hij. ‘Poeh, ik heb wel klanten, die misschien veel voornamer zijn dan zijn Baron en zijn jonkheeren.’

Op 'n drafje liepen de jongens, door den Baron gevolgd, naar den wachtenden auto.

Hoofdstuk XX.
Besluit.

Het bezoek bij den Baron was afgeloopen.

Behoorde reeds tot den voltooid verleden tijd, zooals Piet zich wijsgeerig uitdrukte.

De lezer heeft zeker reeds begrepen, dat de kampeertenten, waarvan sprake was in 't vorig hoofdstuk, door den Baron aan de jongens werden medegegeven als een geschenk aan de club.

Het afscheid was allerhartelijkst geweest. De Baron had hen vriendschappelijk op den schouder geklopt en hun beloofd eens te komen kijken, als de jongens aan 't kampeeren waren.

Mina had tranen in de oogen en maakte Bertha, haar rechterhand, ook gansch van streek, door haar fluisterend een verhaal op te disschen van eenige goede kennissen van haar, die naar de Oost waren getrokken, schipbreuk hadden geleden en nooit waren teruggekomen.

Eindelijk maakte Bertha, die dit geval diep afgrijselijk en treurig had gevonden, de opmerking, dat de jongens niet naar de Oost gingen, maar slechts naar Rustoord, 'n half uurtje van het kasteel af, doch Mina vond dit hetzelfde en bezwoer Bertha, dat de jongens tòch wel een ongeluk konden krijgen, al was het dan geen schipbreuk.

Coenraad en Gerard waren natuurlijk ook bij 't afscheid aanwezig.

De jongens zouden met den auto thuisgebracht worden en Coenraad zou voor een veilige aflevering zorgen, beloofde hij Mina.

De auto kwam voor, de jongens stapten in, de motor werd aangezet, de wielen begonnen te draaien en, onder een daverend geroep van: ‘Leve de club uit Rustoord!’, waaraan allen deelnamen, schoot het voertuig voorwaarts.

De rugzakken, waarin zich de tenten bevonden, lagen in de bergruimte onder de zitplaatsen.

Cor verkoos zijn voetbalschoenen bij zich te houden; Wim hield zijn voetbal stevig onder zijn armen en Bertus scheen telkens te genieten van hetgeen Mina in de veldflesch had gedaan.

Piet, ja, wat deed Piet?

Onze dikzak lag met half toegeknepen oogen achterover en scheen zich bij het zachte wiegen van den auto te verbeelden, dat hij reeds in zijn hangmat lag.

Coenraad, de man, die voor 't veilige afleveren zou zorgen, verkocht grappen.

De auto toeterde, er liep iemand op den weg.

‘Hoera, leve Akkers!’ schreeuwden de jongens.

‘De schrik der bosschen’ was zóó vereerd met deze ovatie, dat hij zijn sabel trok en dit blinkend metaal driemaal boven zijn hoofd zwaaide.

‘Eénmaal te weinig,’ berekende Piet.

‘Stoppen, chauffeur!’ riep Cor, die 'n goeden inval kreeg.

De auto verminderde zijn vaart en stond weldra geheel stil.

De jongens er uit en, onder aanvoering van Cor, vormden zij een kring rond Akkers en hielden, onder krachtig hoerageroep, dat de chauffeur zeer muzikaal met den claxon begeleidde, een van hun verwoede Indianendansen.

Akkers was verheugd!

Zeer verheugd!

Hoogst verheugd!

Zeer hoogst verheugd!

Dit vertelden de jongens elkander later.

Akkers was werkelijk in zijn nopjes en vertelde 's avonds aan zijn vrouw, dat hij een hulde in ontvangst had moeten nemen voor betoonden moed, beleid en trouw.

De auto vertrok weer.

Reeds was het vroolijke gezelschap dicht bij het dorp gekomen, toen de chauffeur weer een waarschuwend getoeter deed hooren.

De wegversperder trad ter zijde.

‘De schoenmaker, 't Nieuwsblad, de Courant!’ klonk het uit den auto.

't Was werkelijk de welbekende schoenmaker, die, met 'n zak op zijn rug, waarin zich de schoenen bevonden, op weg naar zijn klanten was.

Met open mond van verbazing keek hij den auto na.

Dat was me pas een buitengewoon groot en belangrijk nieuwtje.

Onmiddellijk raadpleegde hij zijn horloge.

‘Vijf uur, dertig minuten!’ las hij van de wijzerplaat. ‘Spoed!’ riep hij zichzelf toe.

De schoenmaker snelde voort en overdacht onderwijl, hoe hij zijn nieuws zou inkleeden, om 't wereldkundig te maken.

't Moest goed klinken, natuurlijk, bijvoorbeeld: de schoenmaker werd ten vijf ure dertig minuten op den Boschweg gegroet door een auto, waarin zich vier Rustoordsche notabelen bevonden.

't Zou gaan, maar 't berichtje was wel wat kort, en vooral dat groeten van den auto leek hem wel wat ongewoon.

Maar, de auto moest er in voorkomen.

Nogmaals overdacht de schoenmaker.

't Viel lang niet mee, maar eindelijk had hij toch iets gevonden, wat schitterend klonk en zelfs zeer geheimzinnig gekleurd was.

Na eenige malen, ter repetitie, zijn ‘nieuws’ voor zichzelf opgezegd te hebben, had hij 't volgende samengesteld:

‘Reeds eenige maanden vertoeft in het dorp Rustoord eene club, dewelke, zooals wij uit goede bron vernamen, “de club uit Rustoord” wordt genoemd.

Genoemde club schijnt te werken ten behoeve van het ons zeer na aan 't harte liggende dorp, welks naam zij draagt.

Het bestuur, bestaande uit de heeren Wim van Duin. Cor de Groot en Piet Overwaal, werkt krachtig voor deze club, en schijnt in 't belang van de club en 't dorp een audiëntie aangevraagd te hebben bij den Baron.

Het besprokene schijnt zeer geheim te zijn, maar wij vertrouwen, weldra iets naders te zullen vernemen.

Eerst te vijf uur dertig minuten keerden de heeren van deze conferentie per auto huiswaarts, nadat zij den schoenmaker, die, krachtens zijn ambt van "Rustoordsch Nieuwsblad", daar vertoefde, zeer voorkomend en vriendelijk hadden gegroet.'

Prachtig was het, 't klonk als een klok, overdacht de goede man.

't Was echter zeer jammer, dat de schoenlapper één ding niet wist, namelijk dat Wim, na de conferentie, stroop voor grutten ging halen, Cor een pakje Van Nelle's thee, Piet voor moeder naar bed moest, omdat 't kind er zoo vermoeid uitzag, en Bertus strafregels voor school ging zitten schrijven, die dit jongmensch den volgenden dag leveren moest.

Maar, we zullen den schoenmaker in den waan laten, dat zijn nieuws werkelijk zeer belangrijk is en ons viertal volgen, dat zoo veilig afgeleverd zou worden.

Getrouw aan zijn woord, droeg Coenraad de uiterste zorg voor de jongens.

Bij de woning van Wim aangekomen, stopte de auto, Coenraad sprong er vlug uit, belde en, toen de deur werd geopend, riep hij met werkelijk veel deftigheid: 'Mejuffrouw, mag ik, namens den Baron, uw zoon weer onder uw veilige hoede stellen?'

Wims moeder lachte eens om die toespraak, dankte den knecht voor zijn goede zorgen, streek Wim eens over 't hoofd en.....

'Volgende bestelling!' riep Coenraad en de auto tufte weer weg.

Allen kwamen veilig thuis. Deze dag was voor onze jongens niet prettig begonnen; maar 't einde was schitterend geweest, daar waren allen het over ééns.

Ons viertal was natuurlijk aan de club een verklaring schuldig, hoe alles, en vooral die rooversgeschiedenis, in elkaar had gezeten en Wim kweet zich in de algemeene vergadering, die den volgenden dag in 't schuurtje plaats had, uitmuntend van die taak.

Alleen de namen der inbrekers werden verzwegen, volgens belofte.

Maar, hoe deze vergadering verliep en hoe de club ging kampeeren, na tallooze moeilijkheden overwonnen te hebben, vertel ik misschien een volgenden keer.

De club heeft nog menig avontuur beleefd, zoowel in als buiten het dorp en het grootsprakerige gezegde van den schoenmaker, dat deze club hard werkte in 't belang van het dorp Rustoord, is waarheid geworden.

Leenderts werd spoedig aangesteld als boschwachter en is de raadsman geworden van de club.

Zijn kameraad, Wilhelm, kwam, door toedoen van den Baron, op een groote boerderij, dicht bij Rustoord en was, om zijn ijver en nauwgezetheid, zijn opgeruimd humeur en hulpvaardigheid, spoedig zeer gezien bij zijn baas en het dienstpersoneel.

De smokkelaar, verleider van Leenderts, ontkwam zijn straf niet.

De club, die vrijen toegang had in de bosschen, ontdekte op één van haar tochten de verblijfplaats van den smokkelaar en maakte aan de praktijken van dien booswicht een einde.

Hoe dit alles in zijn werk is gegaan, vertel ik later nog wel uitvoeriger.

Voor heden neem ik afscheid.

Vaarwel en tot weerziens!

Verklaring van de in dit boek voorkomende vreemde woorden.

Blz. 5.	*Reglement* = voorschrift, verordening, regels waarnaar men zich moet gedragen.
Blz. 9.	*Vitrage* = opengewerkte, geweven gordijnstof.
Blz. 12.	*Philosophisch* = wijsgeerig.
Blz. 14.	*Functiën* = ambten, betrekkingen.
Blz. 16.	*Contributie* = geldelijke bijdrage van een lid van een vereeniging.
Blz. 21.	*Air* = houding, voorkomen.
Blz. 79.	*Canaille* = gemeene menschen.
Blz. 111.	*Imiteeren* = nabootsen.
Blz. 120.	*Ovatie* = openlijk huldebetoon.
Blz. 120.	*Claxon* = autohoorn.
Blz. 121.	*Notabelen* = voorname of aanzienlijke burgers.
Blz. 122.	*Audiëntie* = plechtig gehoor.
Blz. 122.	*Conferentie* = samenkomst.
Blz. 123.	*Praktijken* = handelingen.